

ONS ZEELAND
PANORAMA

30 JUNI 1938 — No. 26

LOSSE NUMMERS 15 CENT

EEN BLOEM UIT HAWAII

„ROOS!!!”

Snorrende pijlen.... trillende bogen

De schijf, eenigszins achteroverhellend, daar de pijlen met 'n boog van boven erop neerkomen als er ten minste goed gemikt werd en krachtig genoeg gescho-ten. Dat de Amerikanen wel „roos” kunnen maken, blijkt uit nevenstaande foto.

Al kunnen de Amerikaansche schuttersgilden op geen rijke folklore bogen, toch trachten zij aan hun schuttersfeesten een aparte kleur en klank te geven. Iedere club heeft haar eigen kenteeken. De eene bijvoorbeeld schrijft haar leden het dragen van groene hoeden en roode hemden voor; de andere zoekt het in speciale broeken. De plaats waar de schutter moet staan is duidelijk aan-gegeven (zie de grondpinnetjes bij de voeten van onderstaanden schutter).

DE GELIEFKOOSDE SPORT DER AMERIKANEN

Het schieten met pijl en boog is zonder twijfel een der oudste sporten. Als strijd- en jachtwa-pen wordt de boog reeds genoemd in den Bijbel; Homerus wijdt er gloedvolle versregels aan en ook in de geschriften van het oude Indië neemt hij een voorname plaats in. De Batavieren waren beroemd en gevreesd om hun vaardigheid met pijl en boog; Mohammed verhief het gebruik ervan zelfs tot 'n godsdienstplicht, terwijl de Eskimo's thans nog in liederen gewagen van hun beroemde boog-jagers op visch en beer. Toen de boog als strijdwapen in betekenis afnam en ook voor de jacht meer en meer gebruik werd gemaakt van 't vuurwapen, be-teekende dit nog niet zijn einde.

Alleen werd het gebruik ervan een zuivere spor-tieve bezigheid; schuttersgilden rezen, vooral in het zuiden van ons land, als uit den bodem op en heden ten dage genieten zij door de folkloristische entourage, waarmede daar de schuttersfeesten ieder jaar worden gehouden, een internationale vermaardheid.

Het meest verspreid is de boog in Amerika. Het is daar vanouds een der sporten bij uitstek en al heerscht er bij de groote schutterswedstrijden, die daar geregeld worden gehouden, niet die haast middeleeuwsche sfeer als in Noord-Brabant en Lim-burg; al mist men daar de „schutterskoningen”, be-hangen met medailles en schilden: de sportieve Ame-rikaan in z'n sportbroek of luchtige blouse stuurt de snorrende pijlen met even vaste hand en krachtigen arm op de schijf af en als er „roos” gemaakt wordt, dan wordt er even hard gejuicht als bij ons.

Van zulk 'n „nuchter” schietfestijn in Amerika brengen wij hier enkele frappante foto's.

De pees midden op 't puntje van den neus, de boog zoo strak mogelijk gespannen, dan mikken en nog eens mikken: de pijl snort weg, zal het „roos” zijn?

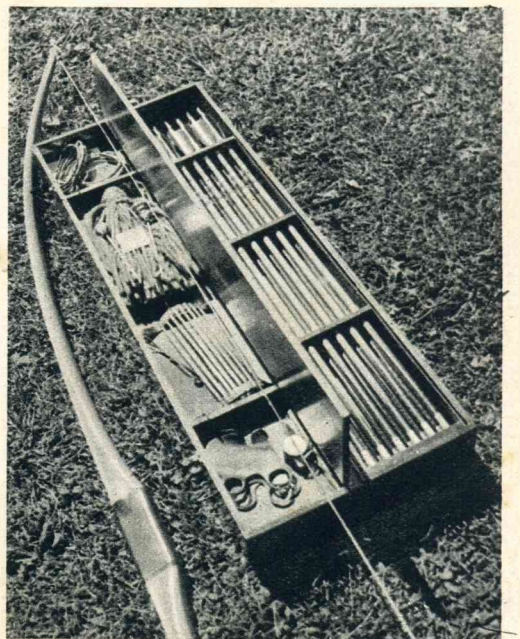

Tijdens de rust eten de deelnemers in 't gras hun boterhammetjes op. Deze foto vormt wel 'n zeer scherp contrast met de schuttersfeesten in Brabant en Limburg! Men mist hier wel erg de sfeer, die men in 't zuiden van ons land bij dergelijke gelegenheden gewend is.

Zoals de voetballer zijn knie en scheen beschermt, zoo doet de boogschutter het onderarm en vingers. Het gebeurt namelijk vaak, dat de staart van den pijl bij 't afschieten tamelijk hard langs de vingers schuift. Kapjes van zoolleer brengen hier uitkomst. Merkwaardig is, dat de natuurvolken, die pijl en boog heden nog voor jachtdoeleinden gebruiken, zich uitgeholde en speciaal gesneden stukjes hard hout over de vingers schuiven.

De Amerikaansche dames beoefenen de boogsport met overgave van hart en ziel! Zie de koele berekening bij de eene, den ijzeren wil bij de andere! Iedere deelnemer (neemster) mag zestien schoten doen (een heul): de lengte der schietbanen is gewoonlijk 28 meter.

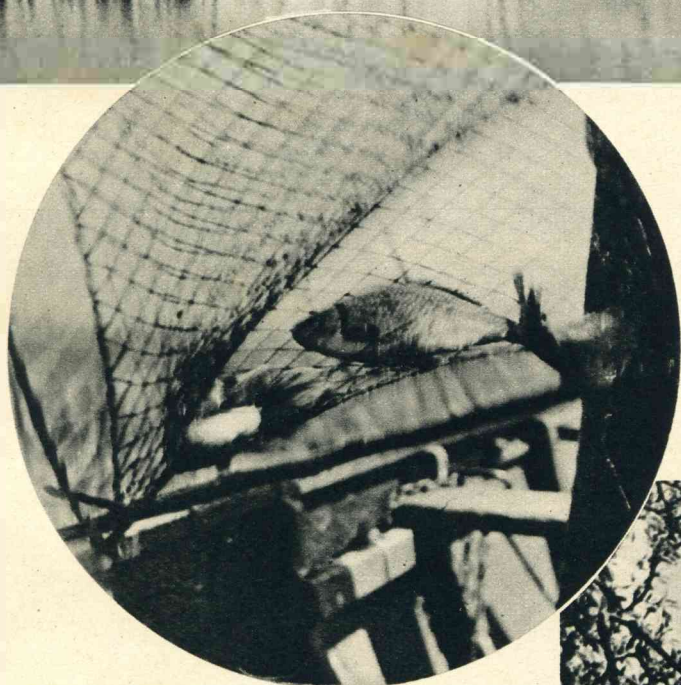
Met zijn pijlen, hulp- en reservestukken keurig verpakt verschijnt de Amerikaansche boogschutter op het appél. Onze roorraderen, de „scherp-oogige” Bata-vieren, zouden met zoo'n krijgsuitrusting wel zeer in hun nopjes geweest zijn. Daarmede hadden ze vast half Europa veroverd!

Op weg naar het vischwater ter inspectie.

VERSCHÉ RIVIERVISCH

Dat is een lekkernij, welke de stadsmensch, die er niet zelf met hengel en kaar op uit trekt om den zilveren buit uit poel en plas, uit sloot en rivier te verschalken, vaak slechts met moeite weet te veroveren. Maar de echte liefhebbers van een gebakken riviervischje weten de adressen wel langs poldervaart en wetering, waar ze tegen een schappelijken prijs een koop mooie blanke

De fuik is opgehaald: 'n paar flinke voorns zijn er binnengeschoten.

De fuik wordt gereed gemaakt om voor nieuwe vangst te worden uitgezet.

De vangst gaat in de bun om straks in de vaste kaar te worden overgezet.

zoetwatervisch op den kop kunnen tikken. Als het niet bij den heroeps-visscher is, die elken morgen reeds vroeg zijn fuiken en vischnetten inspecteert en de buitgemaakte exemplaren in de bun van zijn schuit mee naar huis brengt, dan is er toch nog altijd de molenaar of de hoer, die in zijn vaste bun langs den waterkant nog wel wat heeft zitten, dat waard is te worden meegenomen door den op vischbanket belusten lekkerbek, of... door den amateur-visscher, die niet graag platzak huiswaarts keert!

De kaar wordt opgedraaid om van haar inhoud ontdaan te worden. Poes komt eens kijken of er niet een „katvischje” voor haar overschiet.

DE ONTVOERING

door André Birabeau

Met afschuw konden we de laatste weken wederom in de dagbladen lezen, hoe in de Vereenigde Staten een kind ter wille van een hoog losgeld door een onverlaat uit het ouderlijk huis werd ontvoerd en na lang sporen door duizenden politie-ambtenaren en vrijwilligers ontzield op een eenzame plek werd teruggevonden. Kunt ge u eenigermate een voorstelling vormen van de machteloosheid en angst der ongelukkige ouders, die soms zelfs de hulp der politie niet durven inroepen uit vrees dat hun kind bij de minste achterdocht door de gewetenlooze schurken om het leven zal worden gebracht? U moogt het verhaal op deze bladzijde van André Birabeau zeker niet ongelezen laten — het verhaal van een rijke Amerikaansche moeder, wier kind door „kidnappers” bedreigd werd.

Ik kende een van die moeders. Het bijna koninklijke Amerikaansche type. Verschrikkelijk rijk. Overdadig met juweelen behangen: mensen, die niet verder dan tot aan de oppervlakte konden zien, benijdden haar die sieraden. Toch is een diamant snoer op zichzelf niet schoon, behalve wanneer het daar, koud en onpersoonlijk, op een fluweelen bed achter een zware spiegelruit ligt te fonkelen. Van het oogenblik dat de diamanten 'n blanken vrouwenhals tooien, is hun schoonheid van die vrouw afhankelijk: er is niets luisterrijks in een paarlen hals-snoer door gebogen schouders gedragen, een diamant verliest zijn sprankeling of de oogen van zijn draagster moeten schitterlichten van levensvreugde zijn.

De schouders van mrs. Sandison waren gebogen en haar oogen wisten niet langer hoe — neen, laten we het verdrietigste maar zeggen — haar oogen konden niet langer lachen.

Op zekeren dag vroeg ik haar waarom.

„Gangsters,” zei ze. „Ik haat ze.”

Natuurlijk was ik 't met haar eens. Ze schudde droevig het hoofd. „Ik heb reden ze te haten. Ze hebben mij van m'n zielsrust beroofd en van m'n leven een hel gemaakt.

M'n zoontje Harry was zes jaar oud, toen de gangsters ontdekten, dat m'n man en ik zeer welgesteld waren. We waren in 't gelukkige bezit van één dier fortuinen, welke in de sensatie-pers nogal 'ns opgeschreefd worden, en konden dus best 'n kleine aderlating velen, ziet u.

Toen begonnen de eerste brieven te komen. Ze waren aan m'n man gericht. Hij sloot ze weg in een la en sprak er met mij niet over. Alleen werd, tot m'n verbazing, het huishoudelijk personeel sterk uitgebreid. Het wemelde in huis van secretarissen, huisknechten en chauffeurs wier diensten totaal overbodig waren. Later begreep ik pas, dat 't allemaal detectives waren. Bert, m'n man, probeerde over Harry's veiligheid te waken zonder mij iets van de brieven der gangsters te vertellen, want hij vreesde dat ik buiten mezelf zou raken van angst, als ik wist dat het leven van ons kind bedreigd werd. Ik hield hartstochtelijk veel van Harry. Maar het was kinderlijk van m'n man mij in onwetendheid te laten. Het duurde niet lang of er kwamen weer brieven — ditmaal aan mij geadresseerd.

Jullie Europeanen denken wel 'ns, dat wij, Amerikaansche vrouwen, anders zijn. Misschien. Uiterlijk laten we onze gevoelens niet zoozeer merken. We schreien niet gauw, vallen niet flauw en zullen nooit bij de pakken gaan neer zitten. In iedere Amerikaansche vrouw schuilt een diep gevoel voor onafhankelijkheid, een weerspannige kracht welke haar in staat stelt tot 't uiterste voor de haren te strijden. Toen het leven van m'n kind bedreigd werd, reageerden er bij mij niet één maar twee instincten: het moederinstinct en een Amerikaansch instinct van verontwaardiging, fel verzet tegen afpersing.

Het eerste was natuurlijk het sterkst; een bepaald geboorteland brengt hierin geen onderscheid — moederliefde is gelijk een warme golfstroom, ze geeft dezelfde koestering, ook aan de koudste streken.

Ik kreeg er op 'n keer genoeg van en zei tot m'n man: „Bert, wat maken per saldo een paar duizend dollars voor ons uit? Ik wil niet zeggen, dat 't geld niets te beteekenen heeft, na al de inspanning die jij je moet getroosten om 't te krijgen. Neen, waardeloos is 't niet. Maar ons kind is oneindig veel meer waard.

Geld heeft geen oogen; geld heeft geen mond, die kan lachen, geld heeft geen karakter en geen ziel; het lijkt niet op jou, neen, niet op jou en mij samen.”

Ook in Bert scholen twee instincten. En, evenals bij mij, was het ouderlijk instinct sterker dan het andere. Met de tanden op elkaar en de aderen op z'n voorhoofd gezwollen van woede, voldeed hij aan de voorschriften der gangsters. U kent den gebruikelijken gang van zaken: zooveel biljetten van vijf, tien en twintig dollar van de bank halen, in een klein pakje wikkelen en 't 's avonds laat persoonlijk op een eenzame plek afleveren.

Alles was gelukkig voorbij. Wat kon ons het verlies van het geld ook eigenlijk schelen — m'n man vatte de zaak tamelijk wijsgeerig op. „Ik maak mezelf maar wijs, dat ik 't met speculeeren op de beurs verloren heb,” zei hij. Ja, is 't feitelijk geen gevaarlijke speculatie een kind te hebben, wanneer men over groote rijkdommen beschikt? Den volgenden dag konden de pseudo-secretarissen, de pseudo-huisknechten en de pseudo-chauffeurs weer hun eigen weg gaan; ik kon m'n vensters openen en m'n kind in den tuin laten spelen.

Deze rust, deze vreugde en deze vrijheid duurden precies vijftien dagen. Als ik mij thans die dagen voor den geest haal, schijnen ze mij een heerlijke, zorgeloze en blijmoedige vacantie-tijd toe. Twee lange, gelukkige weken werd ik ontheven van de zware en verschrikkelijke taak een rijke moeder te zijn. Ik genoot van deze vacantie met de blijdschap en uitgelatenheid van 'n verkoopstertje uit een warenhuis, dat veertien kostbare dagen haar eigen meesteres mag zijn. En toen, op den vijftienden dag, kwamen de brieven opnieuw.

Waren 't dezelfde gangsters die ons kind dreigden te stelen? Of waren 't andere? We wisten 't niet. Wat doet 't er feitelijk toe.

„Een ding staat vast,” zei Bert. „Als je de eischen van 'n dreigbrievenschrijver éénmaal inwilligt, houdt hij niet op voordat hij je heeft laten doodbloeden. 't Was stom van me te gelooven dat je een chantagepleger kon afkopen. Zulke bloedzuigers schud je niet van je af. Al hadden ze je laatsten cent te pakken, dan lieten ze je nog niet met rust. Ze gelooven nooit, dat je door je geld heen bent.”

Ik besepte dat hij gelijk had. Ik begreep dat we ons van deze ontzettende bedreiging nimmer konden vrijkopen, dat de zucht naar méér en méér geld na ieder offer als 'n onverzadelijk monster opnieuw den kop zou opsteken, steeds verschrikkelijker, inhaliger en meedoogenloozer. Hoe kan men een vuur bestrijden, dat met grooter hevigheid oplaait, naarmate men het tracht te blussen?

Een leven van duivelsche folteringen ving aan. Ik kan 't u onmogelijk beschrijven. Doch u kunt zich er misschien een flauwe voorstelling van vormen. U zult deze verhalen van gemartelde ouders reeds eerder in de kranten gelezen hebben. . . .

M'n zoontje was nog niet ontvoerd — nog niet — maar iedere seconde leefde ik in 'n vreeselijken angst, die m'n keel toesnoerde en mij het spreken bijna belette. Het gevaar, deze ontzettende bedreiging school overal en liet me geen oogenblik met rust. M'n kind verkeerde in even groot gevaar wanneer hij sliep als wanneer hij wakker was, wanneer hij stil in een prentenboek zat te bladeren als wanneer hij zorgeloos in huis speelde. Zelfs voelde ik 't gevaar als ik hem op m'n arm droeg en met m'n bevende hand door z'n krullebol streek.

We verboden hem z'n spelletjes, z'n vrijheid, z'n kameraadjes, alles. Het arme kind werd scherper bewaakt dan de gruwelijkste misdadiger. Een gevangenis? Wat is een gevangenis? Een deur, die achter je gesloten is, kun je moeilijk vergelijken met een deur die open staat. Je kunt altijd hopen uit de gevangenis te ontsnappen, doch in ons prachtig tehuis met z'n automatische alarm-signalen was slechts ruimte voor vrees, vrees. . . .

Overal achterdocht — de meest verknochte dienstknecht kon omgekocht zijn, kon ons bespionneeren;

de postbode, die de brieven bracht; de loodgieter, die een reparatie kwam uitvoeren; de man op straat, die z'n oogen onderzoekend op onze vensters richtte, en de man, die strak voor zich uit starend voorbij liep. Overal achterdocht en onzekerheid.

Ik kan u met geen woorden beschrijven hoe we dezen verschrikkelijken tijd doorleefd hebben. Ik weet niet of u zich van onze ellende een beeld kunt vormen. 't Was een nachtmerrie zonder eind.

Dat heeft zoo een jaar geduurd. Toen, op een kouden winterdag, vatte Harry 'n zware kou. Hij hoestte hevig en moest terstond naar bed. Een paar dagen later stierf ie.

En in dien nacht, den nacht van zijn dood, terwijl ik naast z'n kleine, koude lichaam zat, terwijl de tranen langs m'n wangen stroomden — toen ontdekte ik eensklaps — o, ik was als verlamd van ontzetting — dat ik mij ondanks m'n smart opgelucht voelde. . . . ja, opgelucht! Ik besepte — o, ik kan u niet zeggen welk 'n hevigen afkeer ik van mezelf had — dat ik voor 't eerst sinds een jaar weer vrijuit kon ademen.

Daarom koester ik zulk 'n waanzinnigen haat tegen de gangsters. Door hun schuld ondervond ik deze monsterlijke, onmenselijke gewaarwording. . . . ze beletten 'n moeder de diepst gevoelde smart te beleven over den dood van haar kind.”

Amerika's grootste ontvoeringstragedie sinds de beruchte Lindbergh-affaire

De vijfjarige James Cash uit Princeton in den Amerikaanschen staat Florida, die door een bandiet werd ontvoerd en ondanks de betaling van \$ 10.000 losgeld niet aan de ouders werd teruggegeven. Later rond men z'n lijke op een eenzame plek in een bosch.

De reus Carnera, die volgens experts nooit 'n goed bokser geweest is.

Max Baer, de „ring-clown”.

VAN SULLIVAN TOT JOE LOUIS EN SCHMELING

Een stukje geschiedenis der bokssport

MEESTERS EN CHARLATANS....

In sportkringen en ook bij hen die zich overigens maar matig interesseeren voor nieuwe wereldrecords of andere belangrijke verrichtingen op sportgebied is de titanenkamp om het wereldkampioenschap boksen tusschen den Duitscher Max Schmeling en den neger Joe Louis in het Yankee-stadion te New York met groote spanning tegemoet gezien.

Het ging bij dit vuistgevecht niet alleen om fantastische geldsommen maar ook om den meest begeerden, den hoogsten en oudsten titel, die in de internationale sportwereld te behalen is.

Het is nu bijna zestig jaren geleden, dat voor de eerste maal om het wereldkampioenschap boksen van alle klassen werd gekampt.

Een strijd van 75 ronden!!

De eerste, die den trotschen titel wereldkampioen-boksen wist te veroveren, was de Amerikaan John Sullivan door op 30 Mei 1882 zijn landgenoot Paddy Ryan knock-out te slaan.

In die dagen werd nog niet met handschoenen gebokst, maar met de bloote vuist. Bovendien ontbraken vaste voorschriften hoe 't gevecht mocht worden gevoerd. Vandaar dat 't gebeuren kon, dat een der bokkers in het heetst van den strijd 't boksen kalmjes boksen liet en zijn tegenstander onverhoeds ten val bracht met een handgreep, dien hij van worstelaars had afgekeken. Ook liep 't gevecht niet over 'n bepaald aantal ronden, maar men streed tot het bittere einde, totdat er letterlijk bloed vloeide. Bekend is onder andere, dat de beroemde vuistkamp tusschen John Sullivan en den Engelschman Kilrain op 8 Juli 1889 over 75 ronden ging, totdat Kilrain ten laatste, rood van 't bloed uit vele wonden en volkomen uitgeput, gewoonweg in elkaar zakte!

Maar ondanks dezen primitieven stijl, waarmede de tegenwoordige bokssport zoo goed als niets meer gemeen heeft, stond in die dagen de titel van wereldkampioen-boksen toch zeer hoog in eere.

Een strijd met een tragisch einde

Sullivan bleef wereldkampioen tot 't jaar 1892. Hij werd onttroond door James Corbett, die wegens zijn

James Braddock.

prachtigen stijl van boksen „Gentleman-Jim” genoemd werd. Toch was het niet op de eerste plaats de grotere kracht en behendigheid van Corbett, die Sullivan ten val brachten. In die jaren was het voorschrift geworden, dat voortaan met handschoenen moest worden gebokst en met deze „dingen” kon Sullivan absoluut niet overweg. Hij zelf weet zijn nederlaag aan deze handschoenen, die hem „gek maakten”, zooals hij beweerde.

James Corbett was gedurende vijf jaren wereldkampioen-boksen. Hij moest in 1897 onder werkelijk tragische omstandigheden zijn titel afstaan aan Bob Fitzsimmons, die maar vijfenzeventig kilo woog.

Veertien ronden lang hield Corbett zijn tegenstander volkomen in bedwang; hij speelde er mee als kat en muis. Toen wist Bob op 'n gegeven oogenblik den gevreesden slag op den solar plexus toe te passen ('n bundel zenuwcellen achter den maagzak; deze slag is nog steeds het wapen der tegenwoordige bokkers) en Corbett zakte als door den bliksem getroffen in elkaar. Men moest hem in z'n cabine dragen om hem bij te brengen en nauwelijks weer op de been rende Corbett, die zijn nederlaag niet kon verdragen, naar den ring terug met de bedoeling zich op Bob te wreken. Echter: het is nooit zoo ver gekomen. De vader en moeder van James Corbett hadden de hand aan zich zelf geslagen; door de nederlaag van hun zoon totaal geruineerd, verloren de ongelukkige ouders de macht over hun zinnen en schoten zich ter plaatse dood. Een tragisch einde van een sportwedstrijd, die op droevige manier bewijst waartoe sportverdwazing kan leiden.

Vergiftigd spuitwater

Bob Fitzsimmons bleef slechts twee jaar wereldkampioen. Op 9 Juni 1899 verloor hij in de elfde ronde van James Jeffries.

Het staat vast, dat het bij dit titelgevecht niet eerlijk is toegegaan. Fitzsimmons beweerde, dat tusschen de tiende en elfde ronde 'n snelwerkend vergif in zijn spuitwater was gedaan, want hij voelde zich na het drinken ervan plotseling onwel.

Volgens volkomen betrouwbare getuigen schijnt dit inderdaad 't geval te zijn geweest. Fitzsimmons was in de elfde ronde niet meer te herkennen; hij bokste als een automaat, zonder overleg of bereke-

ning, totdat vlak daarop het bittere einde kwam.

Jeffries toonde zich van zoo'n uitgesproken superklasse, dat hij zijn titel met glans tot 1906 wist te verdedigen. In dat jaar trok hij zich vrijwillig uit het sportleven terug.

Schandaal rond Jack Johnson

Na het vrijwillig verdwijnen uit de touwen van James Jeffries ging de wereldtitel over op Marvin Hart, die hem echter spoedig moest afstaan aan Tommy Burns. In de nu volgende jaren speelden zich enkele schandaaltjes af, die een fel licht werpen op de toen reeds ontaarde Amerikaansche bokssport.

In die dagen was namelijk de neger Johnson voor 't voetlicht getreden. Hij bokste al zijn tegenstanders of 't stroospiertjes waren tegen de vlakte en beriep zich op 't recht den wereldkampioen te mogen uitdagen. Maar Tommy Burns ging 'n tweegevecht met den geduchten neger uit den weg. Deze liet geen kans voorbij gaan op Burns te schimpen, maar hoe belachelijk hij hem ook wist te maken, Burns liet zich niet van z'n troon lokken!

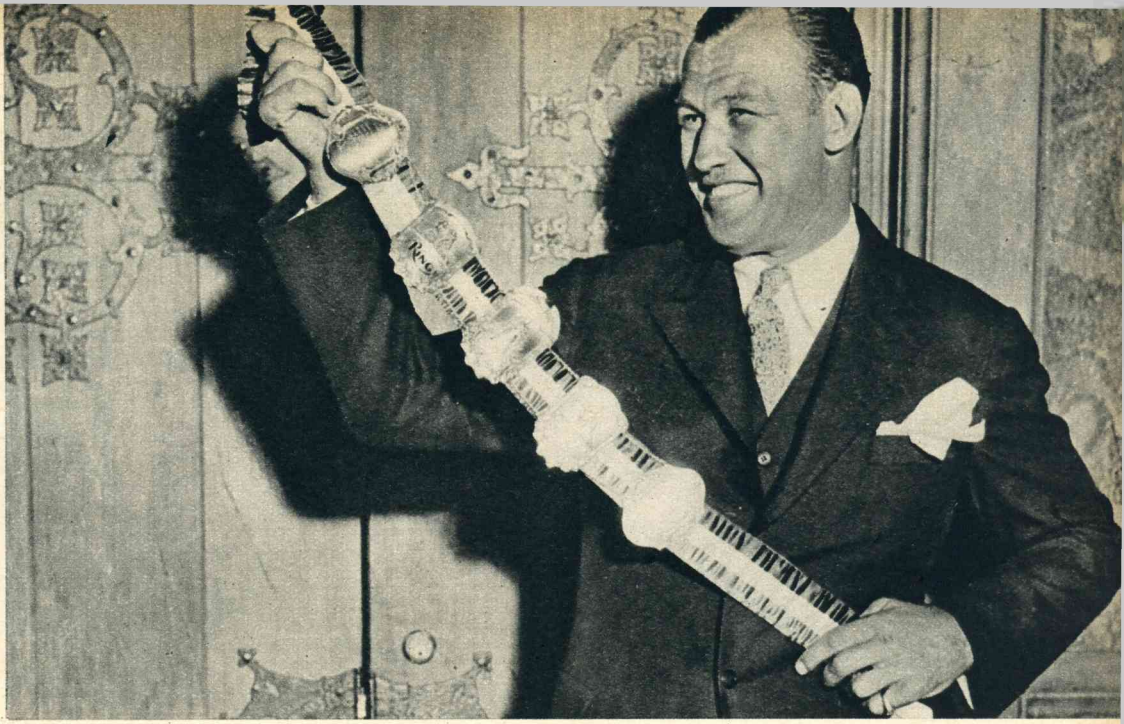
Deze comedie duurde verscheidene jaren, tot 1910. Toen kon Burns zich onmogelijk nog langer straffeloos laten blameeren. Johnson moest op een of andere manier z'n kans krijgen. Men vond er het volgende „foefje” op: James Jeffries, die zich in 1906 reeds had teruggetrokken uit de sportwereld en sindsdien

Gene Tunney, de „philosoof-bokser”.

Jack Dempsey, die met z'n vuisten miljoenen dollars bij elkaar trommelde.

Jack Sharkey, met den beroemden en begeerden gordel der wereldkampioenen.

een rustig leven leidde, moest weer tussehen de touwen komen en 'n vuistgevecht met den neger aangaan!

De tweestrijd werd met 'n haast ziekelijke spanning tegemoet gezien. Het publiek juichte den oud-wereldkampioen toe en deze nam zelfs 'n houding aan van „wie doet me wat”, maar na vijftien ronden had Johnson hem zoo meedoogenloos toetgetakeld, dat Jeffries niet meer op de been kon komen. De neger had met een duivelsche woede gestreden: iedere slag was geladen met de felle verbittering, die hij reeds jarenlang met zich omdroeg.

Ondanks deze verpletterende overwinning is Johnson in Amerika steeds op allerlei manieren gedwarsboomd. Vijf jaren later, in 1915, moest de toen 37-jarige neger, die door 'n losbandig leven zijn heele gestel verwoest had, den titel afstaan aan Jess Willard, 'n cowboy uit 't Westen van maar eventjes 120 kilo's.

Met Johnson verdween een der grootste bokkers van alle tijden van 't tooneel...

De afgod der Amerikanen

Jess Willard moest zijn meerdere erkennen in Jack Dempsey, die hem in 1919 onttronde in 'n tweekamp, die den cowboy zes ribben kostte en zijn halve gebit.

Met Dempsey brak voor de bokssport „t gouden

tijdperk” aan: de groote massa werd er definitief voor veroverd. Steeds waren er nu uitverkochte zalen, de groote reclame-trommel, die de Amerikanen zoo perfect wisten te bespelen, kwam geen oogenblik meer tot rust en de titel-bokkers verdienden reusachtige vermogens. Dempsey heeft met z'n vuisten meerdere miljoenen dollars verdiend. Men moet ronduit erkennen, dat hij 'n meester in zijn vak was als weinig anderen en daarbij is hij in Amerika zoo ongehoord populair geweest, dat zijn roem nu nog telkens en telkens oplaat. Als Dempsey in 't openbaar verschijnt, heeft hij nog steeds ovaties in ontvangst te nemen en dat terwijl hij toch al vijftien jaren uit den boksring verdwenen is.

Een filosoof-bokser!

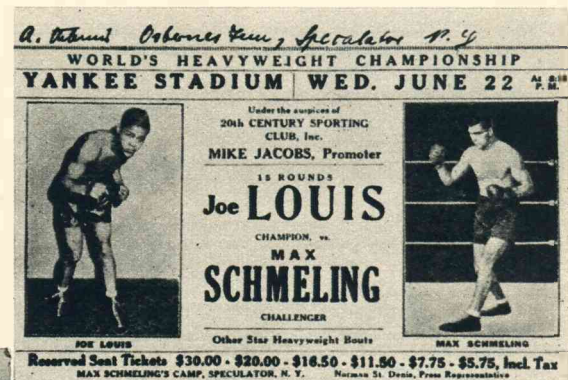
In 1926 werd Dempsey onttronnd door den student Gene Tunney, een jeugdig bokser van ongewone intelligentie. Spoedig verwierf hij den bijnaam „filosoof-bokser”, hetgeen hij dankte aan de wel zonderlinge omstandigheid, dat Tunney zelfs tijdens zijn training zich verdiepte in literaire en filosofische geschriften. Hij wou daarmede bewijzen, dat het bij 't boksen niet op de eerste plaats op lichaamskracht aankomt, maar op „hersens”. Men moest in verstandelijk opzicht zijn tegenstander de meerdere zijn...

Tunney slaagde er werkelijk in zijn stelling te be-

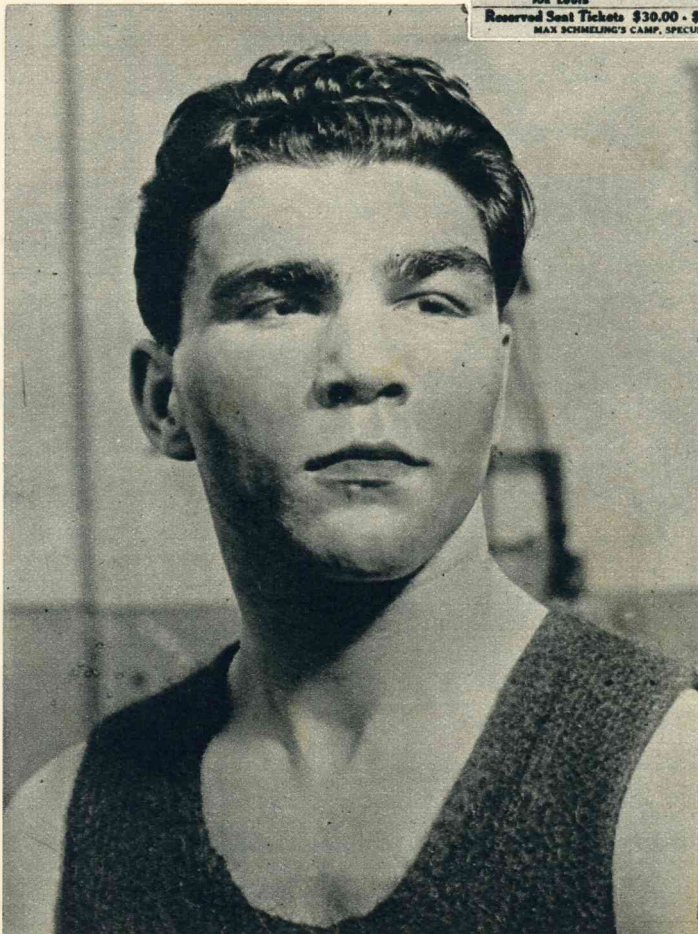
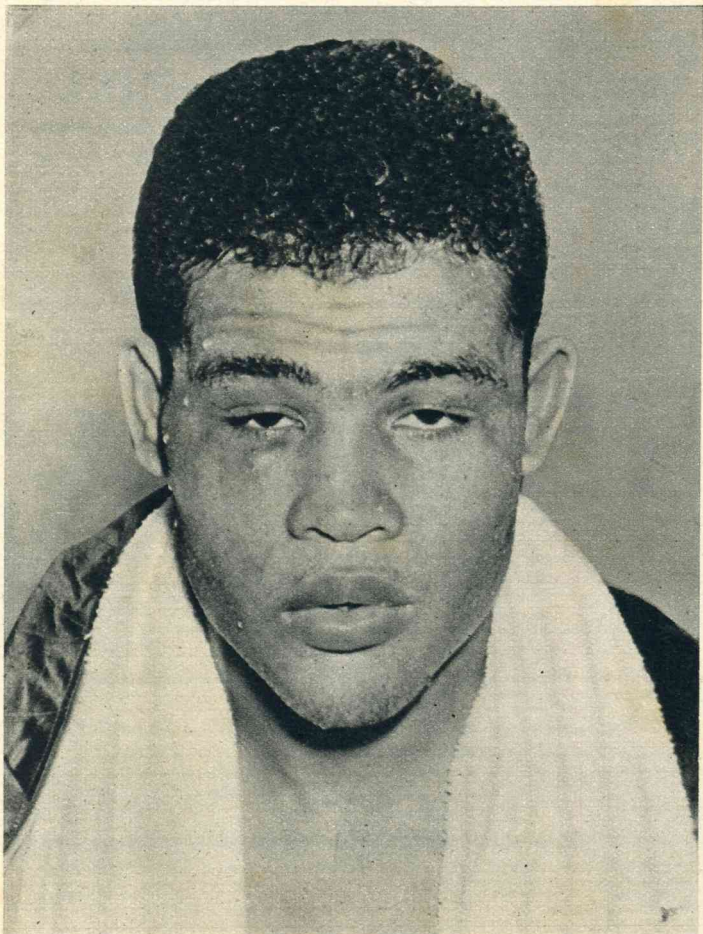
wijzen en twee jaren lang was hij absoluut ongenaakbaar. In 1928 trok hij zich vrijwillig terug en stelde zijn titel beschikbaar.

In de daarop volgende jaren is er heftig om den wereldtitel gestreden. In 1930 veroverde de Duitser Max Schmeling hem op Sharkey, die wegens een ongeoorloofden slag gediskwalificeerd werd. In 1932 wist Sharkey echter Schmeling den titel weer afhandig te maken, maar spoedig daarna moest hij hem op zijn beurt weer afstaan aan den Italiaanschen reus Carnera, die echter nooit 'n serieus of ook maar goed bokser geweest is.

Carnera verloor den titel van wereldkampioen aan den „ring-clown” Max Baer, die hem even later aan Braddock moest laten, die echter evenmin lang

Een der aanplakbiljetten voor den wedstrijd om den wereldtitel tusschen Joe Louis en Schmeling, op 22 Juni j.l. in het Yankee-stadion te New York gehouden. De prijzen der plaatsen varieerden van tien tot zestig gulden.

Tegen de algemeene verwachting in heeft Joe Louis op overtuigende wijze zijn wereldtitel weten te behouden. Zijn geduchte tegenstander, Max Schmeling, werd binnen enkele minuten knock-out geslagen. Joe Louis bewijst hiermede eens te meer een bokser van zeer groot formaat te zijn. Links: Joe Louis, rechts de verslagen Duitser Max Schmeling.

de eer mocht genieten en door Joe Louis, de nieuwe hoop van Amerika — ondanks zijn zwarte huidskleur — op zij werd geschoven.

Zooals uit deze korte opsomming reeds blijkt, heeft de Amerikaansche bokssport sinds het verdwijnen van Tunney een ernstige crisis doorgemaakt, waaraan 't feit, dat eigenlijke tweede-klas-bokkerswereldkampioen werden, niet vreemd is. Daarbij komt nog de unfair houding van verantwoordelijke kringen, die zich lieten omkopen en op allerlei manier beïnvloeden.

De hoop is gewettigd, dat met figuren als Joe Louis en Schmeling het peil der wereldkampioenen weer tot de oude hoogte en glorie wordt gebracht.

HET MOOIE DUITSCHLAND

WIESBADEN

De geneeskraft van de badplaats Wiesbaden ligt in haar zevenentwintig warme bronnen, die dagelijks 2 miljoen liter geneeskrachtig water opleveren. Diep uit het binnenste van de aarde komen ze te voorschijn, verzadigd met die zegenrijke stoffen, die weliswaar chemisch volkomen onderscheiden en genoemd kunnen worden, doch door de geheimzinnige wijze, waarop zij samengesteld zijn, aan de bronnen van Wiesbaden haar oude geneeskraft schenken. De belangrijkste bron is de wereldberoemde Kochbrunnen, die 65° Cel. warm, in het hart van Wiesbaden ontspringt. Sedert duizenden jaren vinden sukkelende en zieke bezoekers bij de heete bronnen genezing en nieuwe levenskracht.

Ook bij gezonden laat een bezoek aan Wiesbaden onvergetelijke indrukken achter. De zwerftochten in den Taunus, de bonte tuinfeesten in het Kurpark, de vroolijkheid van een boottocht op den Rijn, de avondpromenade langs de café's en de prachtige zaken van de Wilhelmstrasse-bieden genoegens vol afwisseling. Nevenstaande foto toont een der fraaie waterpartijen in het Kurpark.

Het mooie, gastrijke land
der badplaatsen en van den wijn

Rijn-Main

met de Nassausche landen waar
Willem van Oranje uit stamt.

Wereldberoemd geneeskrachtig bad tegen
Catarrhen van allerlei aard, Asthma.

Bad Ems

Drink-, bad-, inhalatie-, terreinkuren. — Speciaal sanatorium.
Feestelijkheden op sport- en kunstgebied van allerlei soort.
(Golf, tennis, watersport, bergsport.)

13 km naar den Rijn, bij Koblenz

Wiesbaden aan den Rijn heeft 27 keukenzouhoudende
bronnen tegen reumatiek, jicht, andere stofwisselings-
ziekten, catarrhale ziekten

en biedt in het „Opelbad“ op den Neroberg, in zijn „Kurhaus“, zijn
Theater (Oper) en in de hotels een kuurleven vol vroolijkheid en afwisseling
tegen tarieven voor iedere beurs. Een bezienswaardigheid is de nieuw-
gebouwde bronnencolonnade bij het Kurhaus.

PALASTHOTEL WIESBADEN Voornaam familie-
en touristenhotel met badinrichting van
de kookbronnen tegenover het Koch-
brunnenpark. Dir. H. Ringelmann.

HOTEL UND BADHAUS „ZWEI BOECKE“, Häfner-
gasse 12, in de nabijheid v. h. Kurhaus.
Fijn burgerhot. goed verzorgd, mod. inger.
Kam. v. RM. 3.-. Voll. pens. v. RM. 7.50. Prosp.

Bad-Nauheim

Wereldberoemd bij ziekten van hart en bloedsomloop,
reumatiek, zenuwziekten en catarrhen.

Voor gezonden en herstelzoekenden een ideale verblijfplaats. Prachtige park-
aanleg, groote Taunusboschen. — Golf, tennis, schieten enz. — Feestelijkheden
op sport- en kunstgebied. Aan den rijksautoweg Frankfurt a. d. M. — Bad-Nauheim
40 minuten. Inlichtingen door het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam C.,
Kalverstraat en de Reisbureaux.

PARK-HOTEL
van den allereersten rang — op mod. wijze gerestaureerd — in het midden v. het Kurpark,
tegenover de baden en de drinkbronnen. Garage. Rendezvous v. Hollanders! Volledig
pension vanaf RM. 10.—.

DER KAISERHOF Het uitstekend verzorgde tehuis der Nederlanders. 150 bedden. 50 badkamers.
Afgesloten appartementen. Eigen groote tuin. Pension vanaf RM. 11.—.

Schlangenbad de Duitsche badplaats voor zenuwziekten, Thermal-
in de Taunus openlucht-zwemb. eenig i. zijn soort.

STAATL. KURHOTEL alle comfort, onvergelykelyk mooie ligging. Thermalbaden in het hotel. Kamers
vanaf RM. 4.50. Pension vanaf RM. 8.50.

Bad Schwalbach in de Taunus
Staal- en modderbaden voor
hart- en vrouwenziekten.

STAATL. KURHOTEL in directe verbinding met het staalbadhuis.
Eerste rangs Pension vanaf RM. 9.— en 10.50. — Telefoon 415.

Bad Soden
in de Taunus bij Frankfurt a. d. Main. Van ouds gerenommeerd
bad voor catarrhen, asthma, hartziekten. Natuurlijke koolzuur
baden. Groot modern inhalatorium met pneumatische kamers.

Königstein (Taunus) bij Frankfurt a. d. Main. Klimaat-kuuroord voor herstel
van zenuwen, hart, bronchitis, asthma. Prosp. gratis bij Duitsch
Verkeersbureau, Amsterdam en de Kurverwaltung Königstein.

Assmannshausen (Bad) aan den voet van het Niederwald
in het mooiste gedeelte van het Rijnland.

Rüdesheim Romantiek —
Vroolijkheid
— Wijn,
de mooie stad aan den Rijn met het
„Niederwald-Denkmal“.

Mainz aan den Rijn
de Gutenbergstad

Plaats der oudste cultuur. Begin- en eindpunt
van alle Rijn-reizen. Middelpunt van den
Rijnschen wijnbouw en wijnhandel.

Darmstadt De stad in het bosch.
9—10 Juli: Duitsche zwem-
kampioenschappen. Inlichting:
Verkehrsverein Box 171.

Frankfurt De Kies- en Kroningsplaats van de vroeg. Duitsch. keizers,
waarheen eens Willem v. Oranje en Egmond de kronings-
ordeteekenen brachten; de stad van de gothiek en Goethe, van
het Duitsche handwerk, de „I. G. Farben“ en de Wereld-Zeppelin-Haven. Wereld-
beroemde „Römerberg-Festspiele“ v. 1 Juli tot 31 Aug.

Gezochte Bad- en Vacantieplaatsen in het Zwarte Woud

Freiburg

in het Zwarte Woud. (Aangesloten a. h. internat. luchtverkeer)
met zweefbaan naar het „Schauinsland“ (1284 m), is het hoofdpunt voor de
Zwarte Woud-vacaties in iederen tijd van het jaar. De Kathedraal van
Freiburg is de eenige in de Middeleeuw. volt. Goth. Dom. Kostenl. inform.
en prosp.: Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam, Kalverstr. en alle reisbur.

Baden-Baden

BAD-HOTEL „ZUM HIRSCH“ Mod. conf. 150 bedd., 25 kam. m.
privé-thermalbad P. 9.50-16.—.

KAISERIN ELISABETH rustigen
hoog gel. bij golfb., bosch, lig-
weide, garage, lift. P. v. RM. 8.50.

BELLEVUE in 21000 M² eig. park, rust. gel. familiehotel. Lichtentaler Allee. Pens. v. RM. 13.—. Prosp.

Badenweiler

Zuidelijkst therm. kuuroord v. Duitschl. in h. Zwarte Woud 450 m.
b.d.z. De id. plaats v. herstelzoek. Hart, zenuwen, bloedsomloop,
stofwiss. Openl. therm. fam.-zwemb. (th. 26.4° C.) Alle medic. bad.
Kuurt. Maart-Oct. Sport-Verm. Prosp. en inf. Kurverwaltung en Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam.

HOTEL ROEMERBAD, 170 bedden, geopend van half Maart tot eind October.

Königsfeld

aan de Schwarzwaldbahn. Hoogelucht-kuuroord, 763 m. boven zee.
Rangen. en rustig zomervacantie-oord. Prosp. bij de Kurverwaltung.

Herrenalb

Geneeskraft. klimaatkuuroord v. hart, zenuwen, stof-
wisseling (haast nevelvrij) Autoweg tot Karlsruhe (25 km)
Zwembad — Tennis.

Schluchsee

HOTEL STERNEN mod. fa-
miliehot. Pens. M. 6.-1.9.-

Seebrugg

HOTEL EN KURHAUS
het eleg. huis aan het meer.

Schönwald

het hoogste kuuroord voor zenuwen in het
Hooge Zwarte Woud 1000 — 1100 m Openl. bad

HOTEL SOMMERBERG
het gezellige familie-hotel.

Todtmoos

in het zuidelijke
Zwarte Woud.
800 — 1200 m. b. zee.

HOTEL ADLER het gezellige familie-hotel met
alle comfort.

HOTEL-PENSION KRONE van ouds bekend hotel,
rustig, zonnig op het Zuiden, ligweide.

Triberg

Geneeskr. klimaat. badplaats, het geheele jaar door. 700-1000 m.
Duitschl. grootste watervallen. Groot mod. openlucht-zwembad.

Wildbad

het groote geneeskr. bad teg. Rheumatiek, Jicht, Ischias,
Zenuw. Zeer mooi en gezocht kuuroord. Bergbaan — 430-750m.

Württemberg

het Land der verscheidenheden
ZWARTE WOUDE ZWAB. ALB-NECKARLAND BODENMEER

Heilbronn

a. d. Neckar. — De stad van „Käthen von Heilbronn“ en van „Götz
von Berlichingen“. Na Heidelberg het doel van Uw reis in het roman-
tische Neckar-dal. **Duitsche kampioens regatta 20 en 21 Augustus.**

Stuttgart

HOTEL GRAF ZEPPELIN Het modernste hotelgebouw van Zuid-Duitschl.
Autogarages, bezinepomp. Prijzen aangepast aan de tijdsomstandigheden.

HOTEL MARQUARDT

Het gerenommeerde billijke hotel met elk comfort.

Tübingen

a. d. Neckar, de Zwabische Universiteit-stad.

Ulm

aan de Donau. De stad van het Münster en de gothiek, leidt haar gasten in de
heerlijkheid van de Zwabische Rijksstad! Middeleeuwsch stadsbeeld, eenig in zijn
soort, in onaangetaste beslotenheid. Uitgangspunt naar de Allgäu, de Zwabische Alb, het Bodensee
en de kunstschatten van Oberschwaben. Van 13 tot 21 Aug. 1938 Ulmer feestweek. Inlichtingen
Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Städt. Verkehrsamt Ulm, Hauptwache.

Bad Mergentheim

Geneeskr. Bad voor Gal-, Lever-,
Maag-, Darm-, Suikerziekte, Vet-
zucht, chron. Verstopping.

HOTEL KURHAUS • KURANSTALT HOHENLOHE

Eerste klas Hotels in het Kurpark gelegen. Verwarmde Wandelhal, Pauschal-
kuren v. het heele jaar. Prosp. bij alle Reisbureaux en door de Kurverwaltung Bad
Mergentheim. Minerale water en zuiver natuurl. Bronzout bij de hoofd-vertegen-
woordiging: Nederlandsch Bronnenbelang, resp. bij alle Apothek. en Drogisten.

Waar rust en veiligheid nog door de menschen niet worden bedreigd, in het breede Schouwsche duin, daar trekken de meeuwen zich in deze maanden terug om er te broeden en hun jongen groot te brengen. En bij voorkeur worden de eilandjes in de duinplassen opgezocht, die nog minder dan het overige terrein toegankelijk zijn. Met het begin van den zomer is de tijd voor het eieren rapen voorbij, de broedsels komen uit, de jonge vogels leeren al vliegen. En levendiger dan ooit klinkt nu de roep uit de duizenden vogelkelen over de stille duinvalleien.

De jonge vogels ondernemen, zoolang zij nog niet vliegen kunnen, speurtochten door het helm rondom het nest.

Het is een wondermooi tafereel, de honderden blanke vogels bedrijvig en luidruchtig te zien rondfladderen boven zoo'n schilderachtig Schouwsch vogeleilandje.

IN DE SCHOUWSCHE MEEUWENKOLONIE

De laatste dag van 't eieren rapen: elk nest behoudt de noodige eieren om er een broedsel uit te verkrijgen.

Eerst controleeren of de eieren nog versch genoeg zijn.

Dan volgt de verpakking en de expeditie naar de zeevogeleieren-liefhebbers.

EEN ZILVEREN JUBILEUM

Feest in Eigen Huis

De redactie van Panorama, die herhaaldelijk in beeld en geschrift aandacht geschonken heeft aan gedenkwaardige jubilea, moge bij uitzondering hier eens melding maken van een jubileum in eigen kring, nu ons blad deze week het feit herdenkt, dat het voor 25 jaar en wel op 2 Juli 1913 voor het eerst verscheen.

Een kwart eeuw geleden zag de eerste aflevering van Panorama het licht bij A. W. Sythoff's Uitgeverij. te Leiden, die reeds spoedig mocht ondervinden hiermede een gelukkigen greep te hebben gedaan, vooral toen door het uitbreken van den wereldoorlog, juist een jaar later, dit periodiek een groote vlucht ging nemen. Nademaal de dagbladen toentertijd nog geen fotopagina hadden en ook overigens slechts schaars geïllustreerd waren, hadden de geïllustreerde tijdschriften door hun „berichtgeving in beeld” van het oorlogsfront een gretigen aftrek en het was in ’t bijzonder Panorama, dat door zijn activiteit op dit gebied aldaar een renommée verkreeg. Het duurde dan ook niet lang of de Directie zag zich gedwongen tot een publicatie van tweemaal per week over te gaan, een maatregel die niet weinig bijdroeg tot een steeds grootere verspreiding, maar tevens de hoogste eischen stelde aan de redactie inzake het verkrijgen van foto's van de diverse fronten en slagvelden, die in vele gevallen slechts ten koste van ontzaglijke uitgaven en moeiten en vaak ook levensgevaar genomen konden worden, nog afgezien van de vraag welke sluikse wegen men wel bewandelen moest om dit documentair fotomateriaal de onderscheidene grenzen over te krijgen. Maar al deze kosten en al deze moeiten, welke de uitgeefster er voor over had om haar cliënteel, haar lezers, een voorbeeldige „service” te geven, zijn niet te vergeefs besteed.

De toenmalige Directie van ons blad huldigde evenals de huidige den stelregel dat de „cost voor den baet” moest uitgaan en waren de kosten aan den hoogen kant, de baten lieten zich niet wachten. En dat niet alleen in den vorm van een steeds groeiend lezersaantal maar vooral ook in het gestadig toenemen van een uitnemende reputatie. Panorama had den naam gekregen van een modern, beschaafd, serieus weekblad, wars van elke ongezonde sensatie en zich verre houdend van iedere inmenging in politieke of religieuze vraagstukken, zoodat geen lezer ooit aanstoot behoefde te nemen aan vorm of inhoud van welke publicatie ook!

Toen de omstandigheden er toe leidden, dat Panorama van eigenaresse ging verwisselen en een tiental jaren geleden in onze handen overging, heeft de nieuwe uitgeefster de tot nu toe gevolgde gedragslijn van haar voorganger tot de hare gemaakt, er eveneens angstvallig voor wakend dat niemand ooit in zijn gevoelens of overtuiging kon worden gekwetst.

Nadat Panorama enkele jaren als zelfstandig tijdschrift was uitgegeven kwam in 1935 een fusie tot stand met de reeks bekende gewestelijke periodieken als „De Stad Amsterdam”, „Groot Rotterdam”, „’s-Gravenhage in Beeld”, enz., zoodat sinds dien datum Panorama feitelijk verschijnt in ’n aantal edities, waarbij ’t plaatselijke of gewestelijke karakter voor nagenoeg iedere editie ten volle intact gebleven is. Door deze samensmelting werd Panorama verreweg het grootste geïllustreerde weekblad van Nederland met een oplage van rond 300.000, een cijfer dat voor Nederlandsche verhoudingen enorm genoemd mag worden!

Tegelijkertijd werden ook ingrijpende technische verbeteringen aangebracht. Het diepdruckprocédé, waarin het blad van den oorsprong af is uitgevoerd, en waardoor het reeds aanstonds een eigen

cachet verworven had, is tot op den huidigen dag gehandhaafd, doch sedert de laatste jaren verschijnt Panorama in meerkleuren-druk, zoodat het door zijn prachtige frontpagina's, maar niet minder door zijn uitstekend geslaagde kleuren-reproducties of andere in kleuren uitgevoerde illustraties onbetwist aan de spits staat van alle soortgelijke uitgaven.

Bij Panorama's zilveren festijn moge zeker ook een enkel woord worden gewijd aan de befaamde boekuitgaven der Kennemer Serie, welke bij wijze van premie voor het zoo luttel bedrag van slechts f 0.30 aan onze lezers worden beschikbaar gesteld. Het feit, dat van deze waardevolle, kloeke boeken, 320 bladzijden groot, als eerste en eenige Nederlandsche vertalingen van de nieuwste en meest succesvolle werken van eersterangs buitenlandsche schrijvers binnen enkele maanden reeds honderdduizenden exemplaren zijn verspreid, spreke voor zichzelf.

Bovendien werd niet alleen voor de zooveelste maal het aantal pagina's uitgebreid, doch werd naast den kostelijken „Humorist” een tweede gratis bijvoegsel, speciaal voor de jeugd, in het leven geroepen in de gedaante van „Sjors”.

Ten slotte, last but not least, ook de redactionele inhoud van ons blad is steeds het voorwerp van voortdurende zorg geweest, waarbij slechts het beste materiaal goed genoeg bevonden wordt om als bouwstof te dienen. Nimmer is er geaarzeld belangrijke sommen te voteeren als het er om ging de hand te leggen op interessante reportages, boeiende romans van eerste-klas schrijvers, kostbare fotoseries, of wat dies meer zij.

In dit verband verklappen wij gaarne, dat wij eenige zeer bijzondere artikelseries op stapel hebben staan, terwijl wij zoojuist begonnen zijn met de publicatie van een tweetal vervolgartikelen, die niet zullen nalaten een intense algemeene belangstelling te trekken, zoodat wij gerust kunnen verklaren, dat het jubileumjaar van Panorama door de redactie op élatante wijze zal worden gevierd.

Het merkwaardigst van alles is echter wel, dat, ondanks de ingrijpende en met groote kosten gepaard gaande technische verbeteringen en de papier-verstinkende uitbreidingen, de abonnementsprijs dezelfde is gebleven, ja, tegenover den uitgaafsprijs van het vroegere Panorama zelfs aanmerkelijk is verlaagd, alles ’n gevolg van den in eere gehouden stelregel: den abonné's de grootst mogelijke „service” te geven.

Wij roegen hier gaarne direct aan toe, dat dit streven immer een warm onthaal gevonden heeft bij onze lezers; hiervan getuigt de waardeering, die wij herhaaldelijk uit den boezem van ons lezerspubliek mogen ontfangen. Een waardeering, die, waarom zulks verzwegen, ons tot intense voldoening strekt, maar die ons tevens de verplichting oplegt waakzaam te blijven, en niet in zelfvoldaanheid te gaan rusten. Wij stellen er nu eenmaal een eer in de verlangens onzer lezers, die wij als onze vrienden beschouwen, op afdoende wijze te bevreemden en hen in hun gerechtvaardigde eischen steeds vóór te zijn!

Het is de wetenschap, dat wij zonder aanmatiging mogen verklaren hierin geslaagd te zijn, die ons bij ’t bereiken van dezen zilveren mijlpaal met dankbaarheid en gepasten trots vervult en die ons, den blik gericht naar een gulden vershiet, waarborg is, dat wij ook in komende jaren er in mogen slagen de sympathie en vriendschap van een steeds grooteren kring Panorama-lezers deelachtig te blijven.

PANORAMA
BESTAAT
25
JAAR

Het maaien gebeurt haast uitsluitend machinaal.

Als een soort duizendpoot kruipt de machinale hark over den hooiakker om de verspreide sprieten bijeen te garen.

HOOIMAAND

in Wolfaartsdijk

Juli heeft nog den naam, maar Juni heeft tegenwoordig de daad. Maaien, drogen, keeren, optasten, binnenhalen — al 't werk van den hooioogst gaat met behulp van de nieuwe werktuigen zoo snel, dat er in de Hooimaand maar weinig meer van 't hooien te zien is. Wie er zich ook over den te drogen zomer beklagen kan, zeker niet de hooiers, die van zon en wind dit jaar wel zeldzame medewerking ondervonden. En zoo staat er in de polderweiden al rustig weer 'n tweede snee te groeien, die een overvloedigen tweeden oogst belooft.

Alleen 't op hoopen zetten van het drogende hooi geschiedt nog met de hand.

Links: Op lange rijen staan de hoopen gereed om op de wagens gestoken te worden.

Rechts: En dan geeft het een verlichting, wanneer zonder eenigen regen de oogst het dorp kan worden binnengereden.

**IRIUM geeft
aan miljoenen
de sensatie
van
ongekende
schittering
der tanden!**

Anita Louise, star of
Warner Brothers
Pictures, appearing
in „THE GO-GETTER“

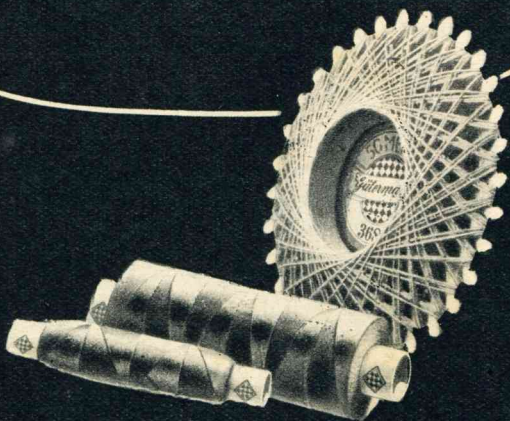
PEPSODENT is de eenige van alle tandpasta's, die IRIUM bevat, waardoor op verrassende wijze de natuurlijke glans der tanden verhoogd wordt. IRIUM is de nieuwe moderne manier om de doffe, verkleurende tandfilm te verwijderen - de tanden te glanzen en de mond schoon en frisch te houden.

Zóó doeltreffend is IRIUM, dat reeds éénmaal flink borstelen met Pepsodent Tandpasta het glazuur schooner en glanzender maakt dan ooit tevoren mogelijk was.

De groote tube is voordeliger

PEPSODENT TANDPASTA
de eenige met IRIUM

Wie verstandig is, naait met **LIJDE**
daar **LIJDE** elastisch is, sterk en kleurecht.
*Gütermann's Naai-**LIJDE***
is de beste.

LET U OP HET HANDELSMERK: SCHAAKBORD.

Achter het masker

door Mortimer Heurter

Een prachtig land; huiveringwekkend grootsch, zou ik het willen noemen," zong een enthousiaste meisjesstem ergens in Geoffrey's nabijheid. „Ik heb nooit vermoed, dat er van die verweerde Noorsche fjorden zoo'n machtige indruk uitging. Vind je 't niet éénig, Cora?"

„Och ja," klonk het eenigszins verveeld terug, „'t is wel een aardig uitzicht. Alleen een beetje doodsch en erg eenzaam."

Geoffrey Donan zat te hengelen aan den voet van de fjord en was onzichtbaar voor de beide spreeksters, evenals zij voor hem. Hij herinnerde zich plotseeling dat Per Norvik, de eigenaar van hotel „Njord", hem een paar dagen geleden had gezegd, dat hij nóg twee Engelsche gasten verwachtte en vermoedelijk waren het deze jongedames die hij had bedoeld.

Zonder eenige interesse bleef hij luisteren. De vervelde meisjesstem maakte vergelijkingen tusschen het natuurschoon en de vermaken van de Fransche Riviera en de aantrekkelijkheden van Noorwegen als vacantieoord — een vergelijking, die niet bepaald vleide voor Noorwegen uitviel. Hij hoorde hen spreken over Parijs, Zwitserland en Marokko en met een kennis van plaatselijke toestanden die bewees, dat zij er langdurig hadden vertoefd.

„Ik vrees dat ik het hier niet lang zal uithouden," zei het eene meisje plotseeling met een geeuwend geluid. „Het kan meevallen als die dokter Donan aange-naam gezelschap blijkt te zijn, maar anders keer ik Lughæten mijn hielen toe. Stockholm moet ook een prettige stad zijn, heb ik gehoord. Ik ben benieuwd of hij danst, goed danst, bedoel ik..."

Geoffrey Donan zat stilletjes te grinniken en bleef geamuseerd luisteren.

„Dokter?" vroeg het andere meisje. „Hoe weet je, dat hij dokter is?"

„Ik las het in het gastenboek. Geoffrey Donan uit Hampshire. Negen-entwintig jaar oud."

„Je bent goed op de hoogte," klonk het vrolijk terug, „anders interesseer je je nooit voor vreemden."

„Vreemden? Hij is toch een landgenoot? En interesseeren — och, neen. Ik ben alleen een beetje nieuwsgierig wat hij voor iemand is. Om je de waarheid te zeggen ben ik hier al uitgekeken. Het schijnt dat we in Lughæten ons zelf zullen moeten vermaken en dan kan een landgenoot welkom gezelschap zijn. Zullen we eens even 'n kijkje gaan nemen in het dorp, Maddy? Ik heb voor heel mijn leven genoeg gezien van Noorsche fjorden..."

Geoffrey hoorde een licht gerucht van voetstappen, een zwak, gemaakt kreetje van schrik en een oogenblik later zag hij de twee meisjes dicht in zijn nabijheid de uitgehouwen ruwe treden van de fjord beklimmen. Zij waren even groot en even slank, de eene blond en de andere bruin en het blonde meisje droeg een nauwsluitend gebreid sportcostuum met bergschoenen en beenwindsels. De ander was gekleed in een mantelcostuum en droeg stevige wandelschoenen met lage hakken.

„Dat is Maddy," dacht Geoffrey Donan.

De jongedames verdwenen uit zijn gezicht en hij keerde met zijn aandacht tot zijn dobber terug. De nieuwe gasten interesseerden hem slechts matig. Het was zijn eerste vakantie die hij in het buitenland doorbracht en hij verlangde niets liever, dan met rust te

worden gelaten. Bovendien had hij een afkeer van dit soort aanstellerige, rookende en cocktailslurpende meisjes, dat niets omhanden had. Hun verveling en geblaseerdheid waren het gevolg van hun geestelijke armoede en leeglooperij en zijn zelfrespect kwam er tegen op zulke onnutte wezens tot verstrooiing en vermaak te dienen.

Hij zag zijn dobber rijzen en sloeg zoo krachtig aan, dat hij bijna achterover tuimelde. Zijn vischhaak was leeggezogen en in het helder blauwe water van de fjord zag hij nog juist 'n jongen zalnu uit den kant wegschieten.

„Dat is mis," zei Geoffrey Donan spijtig.

Geoffrey Donan had goed geraden: het meisje met de kastanjebruine haren was Maddy. Per Norvik, de hotelier, stelde zijn gasten dien middag voor het diner aan elkander voor.

„Miss Roberts... Dokter Donan... Miss Salter..."

De begroeting was vormelijk en het gesprek aan tafel verliep wat stroef. Maddy Salter was een aardig meisje, met een sympathiek gelaat en een vriendelijken glimlach. Zij deed zich zeer eenvoudig voor, maar uit den loop van het gesprek bleek, dat zij een dochter was van een Londenschen conservenkonink. Cora Roberts was haar vriendin, mondain, een beetje excentriek en uit de hoogte. Zij was ontegenzeglijk knap en had mooie donkerblauwe oogen, die hem aangetrokken zouden hebben, als er niet zoo'n matte, verveelde blik in had gelegen. Lughæten was een gemeedelijk plaatsje en Per Norvik een even gemeedelijke kerel en alsof zooiets vanzelf sprak, had hij het diner aan één tafel geserveerd.

„Bent u hier allang, dokter?" vroeg Cora, nadat zij den tafelgenoot onderzoekend had opgenomen.

„Acht dagen, miss," antwoordde Geoffrey.

„Acht dagen — en verveelt u zich nog niet?"

„Ik verveel me nooit ergens waar het rustig is en de natuur zooveel te bieden heeft als hier," glimlachte hij.

„Een goedkoop genoegen," zei Cora eenigszins schamper. „Ik geloof niet dat ik het hier acht dagen uit zal houden. Jij, Maddy?"

Haar vriendin haalde de schouders even op. „Noorwegen valt me niet tegen. De natuurtafereelen zijn grootsch en van een heel andere bekoring dan het Zwitsersche landschap. Je wist toch wat je hier vinden zou?"

„Och ja," antwoordde Cora Roberts een beetje temerig, „maar het stelt niettemin teleur. Ik had het me anders voorgesteld. Niet zoo eenzaam. Ik houd niet van die eenzaamheid. U, dokter?" Zij vestigde haar blauwe oogen met een vragenden blik op haar vis-à-vis aan tafel.

„Ik ben eraan gewend en heb nooit last van verveling," gaf Geoffrey kort ten antwoord.

„Dan is u een gelukkig mensch," zei het meisje met een zucht.

Als Geoffrey oprecht voor zijn meening uit had moeten komen, zou hij hebben gezegd, dat althans dit gesprek hem verveelde. Ziekte en financieele tegenslag waren oorzaak geweest dat hij het leven alleen van den ernstigen kant had leeren kennen en oppervlakkigheid was hem vreemd. Dit soort rijke meisjes maakten van het leven een paskwil, een voortdurende jacht naar pretjes en sensaties en demonstreerden aldus met

ontstellende duidelijkheid de doelloosheid van hun bestaan.

Terwijl hij zoo zat te filosoferen, spraken de beide vriendinnen over hun reizen. Verstrooid luisterde hij toe. Maddy hield zich een beetje op den achtergrond, maar Cora sprak met kennis van zaken over cocktailfuitjes en de rennen in Longchamps, gaf een gedeceide oordeel omtrent de jongste schandaaltjes in de Londensche society ten beste en vluchtte vervolgens met haar gedachten naar de skivelden van Kitzbühel.

„Een paar uur reizen van hier moet ook een prachtige skigelegenheid liggen,” viel zij zichzelf plotseling in de rede. „Houdt u van skiën, dokter Donan?”

„Ik was helaas nimmer in de gelegenheid me er serieus op toe te leggen, miss,” antwoordde Geoffrey hoofdschuddend. „Dit is mijn eerste buitenlandsche vakantie, moet u weten.”

Cora Roberts fronste even haar wenkbrauwen en hij ried wat zij dacht. Die jonge dokter viel tegen, hij leek „weltevremd” als een Hottentot en ernstig als een dominee.

„Danst u?” liet zij erop volgen. Het scheen haar in het geheel niet meer te verwonderen, dat hij ontkennend het hoofd schudde.

„Al evenmin, miss. Als jongen ben ik jarenlang ziek geweest en daardoor ben ik eerst heel laat aan mijn studie begonnen. En vanzelf ontbrak toen de tijd om aan onnutte pretjes te denken.”

„U bent een witte raaf, dokter.”

Er klonk een schampere, ietwat medelijdende toon door in die opmerking.

„Een witte raaf?” echode hij geamuseerd. „Zegt u maar gerust een wilde-man, of 'n barbaar. Ik houd alleen van visschen, roeien, boksen en voetballen. En van de studie, laat ik dat niet vergeten.”

Het meisje tegenover hem scheen te beleefd om tegen die quasi geringschattende meening te protesteeren, zij bewaarde althans het zwijgen. Met een vluchtig hoofdknikje stond zij van tafel op, toen zij den maaltijd beëindigd had. Haar vriendin volgde haar. Hij vond Maddy sympathieker dan het andere meisje; zij leek hem vrouwelijker en niet zoo oppervlakkig als zij.

„Als ik verplicht was tusschen die twee te kiezen, zou zij Maddy heeten,” dacht hij, terwijl hij eveneens opstond. Toen moest hij glimlachen om de dwaze gedachte, dat hij ooit voor zoo'n keus zou worden geplaagd. Het vrouwelijk ideaal, dat hij voor oogen had, zag er anders uit. Het had geen gelakte nagels en geverfde lippen, was op vijftienvijftig-jarigen leeftijd niet blasé als een vrouw van veertig en vóór alles reikte haar geestelijke horizon wijder dan tot wat mondaine kennis van het leven.

Toen hij een half uur later in de valende duisternis de gang overliep naar zijn kamer, hoorde hij achter een half openstaande deur een klagende stem: „Nu al donker, wat moeten we doen met dien langen avond, Maddy? Neen, ik ben vastbesloten: morgenmiddag vertrek ik naar Stockholm.”

Geoffrey dacht aan haar uitlatingen van 's morgens, waarvan hij toevallig oorgetuige was geweest. Glimlachend betrad hij zijn kamer. Dokter Geoffrey Donan was een hopeloze teleurstelling gebleken. Hij kon niet skiën, niet dansen en niet flirten, noch met kennis van zaken over het mondaine buitenland, noch over de Engelsche societyschandaaltjes meespreken. Ja, hij was zelfs niet geestig of onderhoudend en van zoo iemand kon men onmogelijk verwachten, dat hij in staat zou zijn de verveling van een gehucht als Lughæten

te verdrijven. En daarom pakte Cora Roberts haar koffer.

„Goede reis,” mompelde hij, terwijl hij de deur van zijn kamer sloot.

Eenigszins tot zijn verbazing bleek Geoffrey Donan den volgenden avond, dat Cora Roberts terug gekomen was van haar voornemen naar Stockholm te vertrekken. Zij verscheen met haar vriendin aan het diner en repte met geen woord over een mogelijk vertrek. Wel deed zij een enthousiast relaas van een wandeling naar het Djornberger Fjeld met zijn blauwe meren, waarvan zij pas waren teruggekeerd. Zij illustreerde haar beschrijving met naïeve gebaren, die Geoffrey deden denken aan een rol die zij speelde. Beleefdheidshalve luisterde hij toe en vroeg zich intusschen af wat haar bewogen kon hebben van haar vertrek af te zien.

Ook de volgende dagen maakten de twee vriendinnen geen aanstalten om Lughæten te verlaten. Geoffrey begaf zich elken morgen trouw naar de fjord om te visschen of te roeien en nam zijn lunch mee. Pas tegen het diner verscheen hij weer in het bescheiden hotel. Op den dag zag hij hen echter vaak over de fjord dwalen en soms zetten zij zich bij hem neer om naar het visschen te kijken. Cora toonde zich nieuwsgierig naar alles en nog wat; het geblaseerde air, waarmee zij zich aan hem had voorgesteld, had zij langzamerhand laten varen. Zij kwam hem echter evenmin echt voor in haar naïveteit als in de rol van het wereldwijze meisje, dat verveeld door het leven ging. Zij droeg een masker en dat maakte hem nieuwsgierig hoe zij zich voor zou doen, als zij eens werkelijk zichzelf was.

Op een morgen zaten zij met hun drieën aan het ontbijt, toen er bezoek verscheen. Er trad een man binnen van gevorderden leeftijd, fonsch van gestalte, met een verwilderden baard en groote, dichtbehaarde handen. Zijn voeten waren in zware laarzen gestoken, die hem tot hoog boven de knieën reikten.

„Ik ben dokter Hjalmar van Lughæten,” stelde hij zich voor. „Ik heb vernomen dat hier een Engelsche collega logeert.”

Geoffrey stond op. „Aangenaam, mijn naam is Geoffrey Donan. Kan ik u ergens mee van dienst zijn?”

„Dat kunt u, indien u zoo goed zoudt willen zijn,” vervolgde dokter Hjalmar met zijn zware stem, die diep uit zijn keel scheen te komen. „Ik heb een spoedoperatie, appendicitis. Het is te laat om de vrouw naar het Djornberger Fjeld te vervoeren. Ik heb geen assistent, geen verpleegster en bovendien heb ik sinds negentien jaar niet meer geopereerd.”

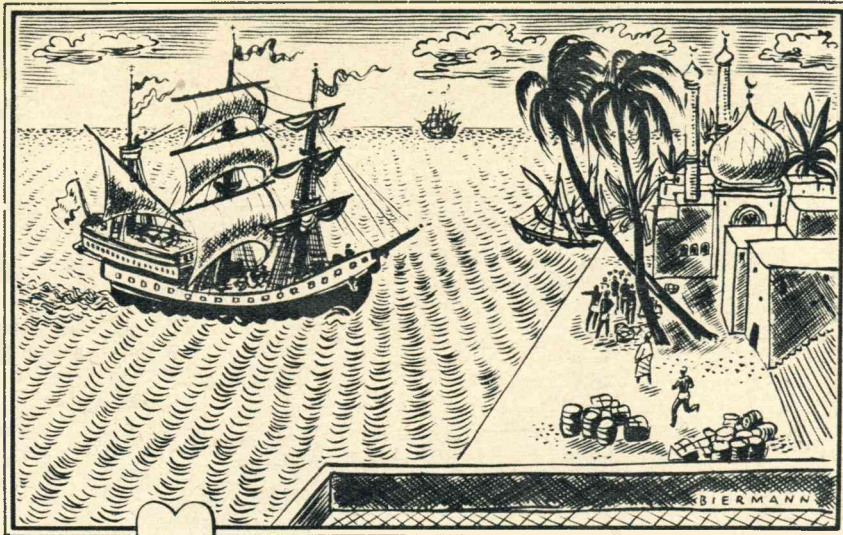
„En ik heb het laatste jaar dagelijks bij operaties geassisteerd,” merkte Geoffrey glimlachend op.

„Dokter, indien wij u soms behulpzaam kunnen zijn,” klonk Cora's stem aan tafel.

„U?” keerde Geoffrey zich verbaasd om. „Wat zou u...?”

„We hebben allebei een verpleegstersdiploma van de Queen Elizabeth-crèche,” viel het meisje hem in de rede.

Geoffrey haalde de schouders op, het behalen van een diploma als kinderverpleegster was een van die hobby's van rijke Londensche jongemeisjes, waarmee zij zich den schoonen schijn gaven zich voor maatschappelijk werk te interesseeren. Wegens gebrek aan ervaring bleek hun kennis in de praktijk gewoonlijk waardeloos, doch in deze omstandigheden was er geen keus. Zij konden de hulp van een verpleegster zeer goed gebruiken.

Farina's-geuren werden 1776 naar Indië gebracht!

De fransche officieren van het koloniale leger voelden zich in tropisch Oost-Azië niet prettig, verlangden verfrissching en heerlijken geur. Zoo dobberden in 1776 twee honderd flacons echte Eau de Cologne van „Farina gegenüber“ met schip „Leterray“ onder kapitein Henri le Brun den verre weg naar Indië voor de fransche nederzettingen. Dat was Farina's eerste opdracht voor overzee. In 1802 volgde een levering naar St. Domingo in Midden-Amerika, in 1804 naar Noord-Amerika. In 1815 werden 420 flacons naar Brazilië verscheept. Zoo werd de roem van „Eau de Cologne“ door „Farina gegenüber“ over de geheele wereld gevestigd. Zijn wonderlijk, verfrisschend product draagt als kenmerk van echtheid het

Rood Farina Merk

OER-ECHE EAU DE COLOGNE

REIST PER SPOOR

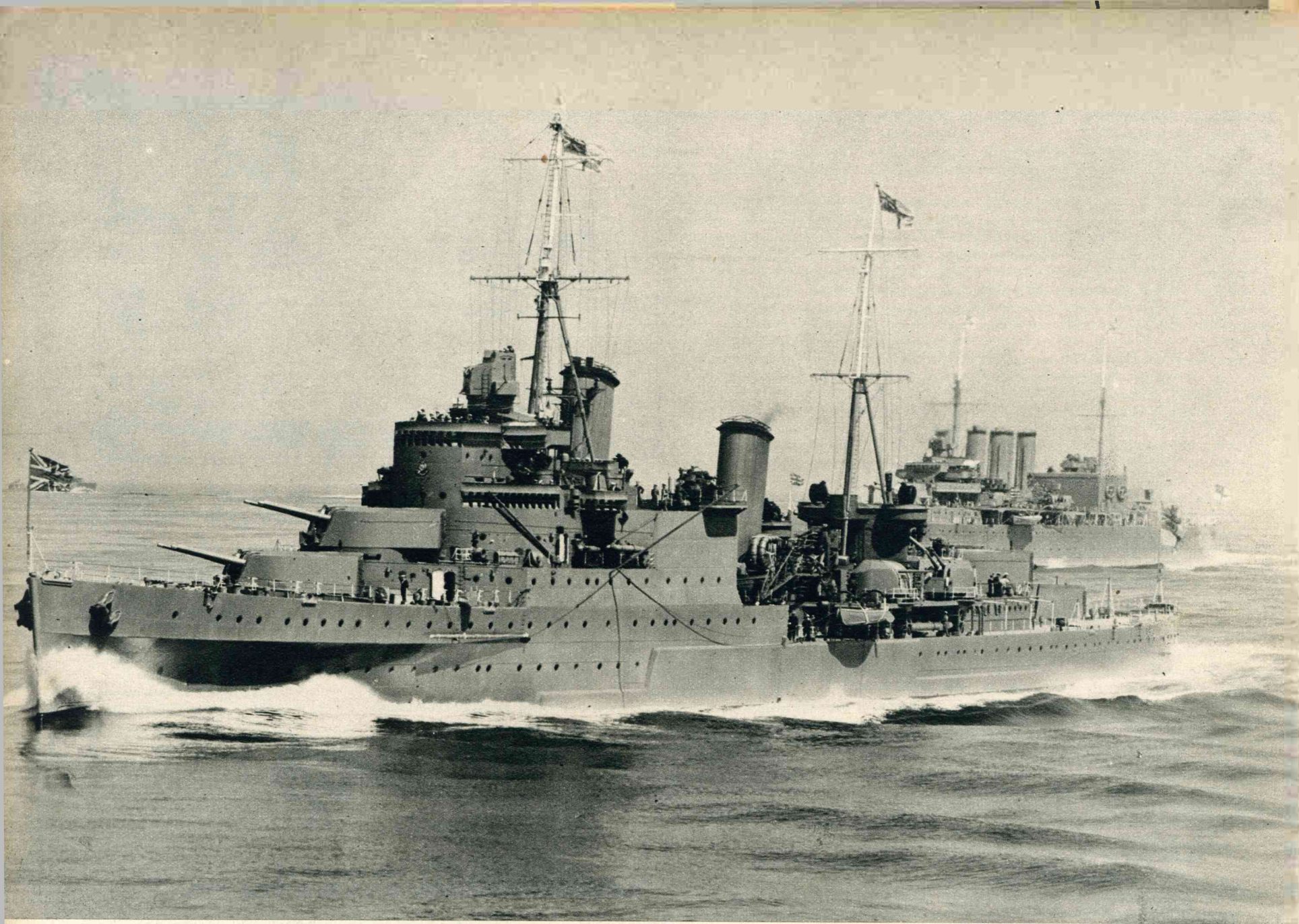

Vacantiekaarten

van 1 Juli t/m 15 September. - 1e kl. f 7.50; 2e kl. f 5.75; 3e kl. f 4.—. Kinderen van 4 t/m 9 jaar halven prijs.

Retour Vacantiekaarten

van 4 Juli t/m 15 September elken Maandag, Dinsdag, Woensdag en Donderdag (2 dagen geldig). 1e kl. f 11.25; 2e kl. f 8.65; 3e klas f 6.—. Kinderen van 4 t/m 9 jaar halven prijs. - Inlichtingen aan de stations.

VARIA

De Engelsche koning hield vorige week te Weymouth 'n groote vlootschouw — de „Sheffield” en de „Cornwall”, twee machtige schepen der Engelsche marine, passeeren de revue.

Zon, wolken en water, iedere rechtgeaarde Nederlander voelt het hart sneller kloppen, als hij nevenstaande zonnige foto ziet. Wat een raart zit er in dit prachtige jacht „Stormweer”, eigendom van den Amerikaan Robert W. Johnson. Het heeft bij verschillende races eerste en tweede prijzen in de wacht gesleept.

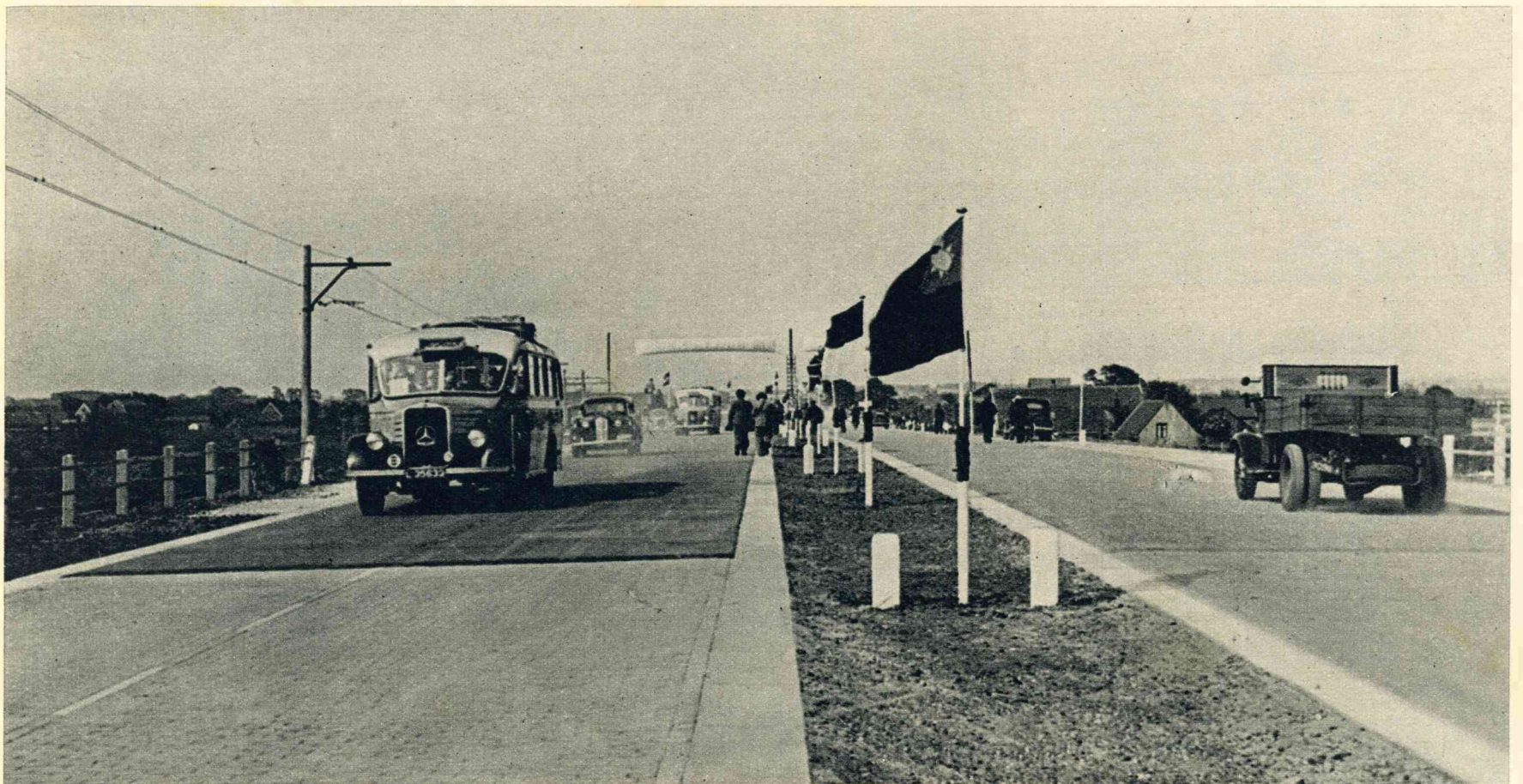
Aan den voet van de beroemde „brandtrappen” te Benares, waar de lijken in 't water van den „heiligen” Ganges volgens strengen ritus worden afgespoeld om daarna op 'n houtstapel te worden verbrand. Het lijk is in witte doeken gewikkeld en op een plank gebonden om te voorkomen dat het door den stroom zou worden meegesleurd. De brandstapel (rechts op de foto) ligt gereed.

Snelverkeersweg Amsterdam-Den Haag

Onder internationale belangstelling is Zaterdag j.l. de prachtige autostrada Amsterdam-Den Haag op feestelijke wijze geopend. Mevrouw Gelink, echtgenoot van den president van 't achste internationale wegencongres, in Den Haag gehouden, knipt het lint door. Deze nieuwe verbindingsweg maakt het mogelijk den afstand tusschen de hoofdstad van ons land en de hofstad in veertig minuten af te leggen. Ook Schiphol, waarlangs de nieuwe weg voert, is hierdoor belangrijk „dichter" bij Den Haag komen te liggen. Op de bovenste foto: 't oogenblik waarop 't lint wordt doorgeknipt op 't laatste, pas voltooide traject bij Sassenheim. Beneden: de prachtige weg wordt door de deelnemers aan 't wegencongres als eersten in gebruik genomen.

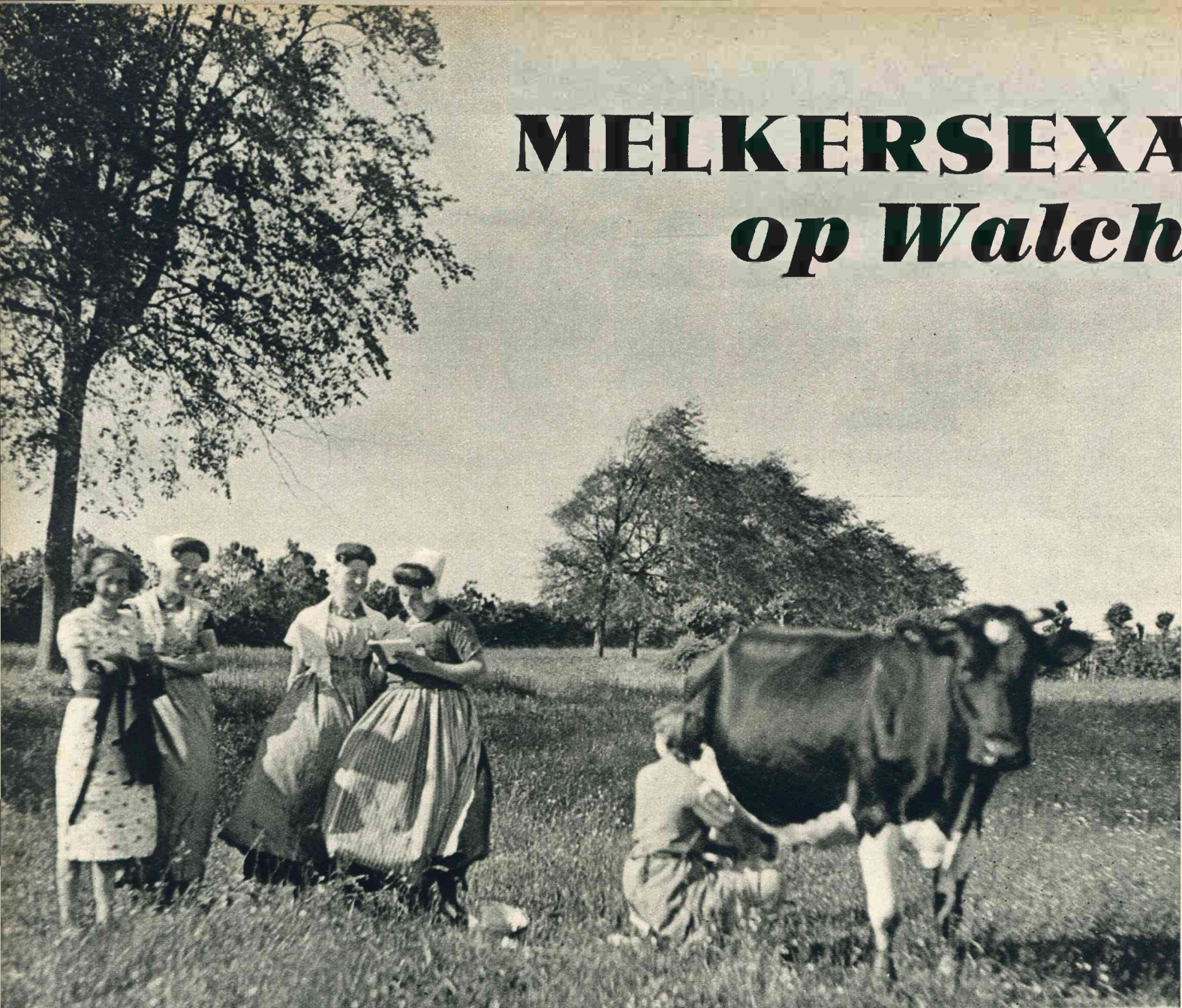

MELKERSEXAMEN op Walcheren

Kijk 'ns — eerbied voor de wetenschap, daar mankeert het een Zeeuwschen boer zoo licht niet aan. Laat dominee, de dokter, de schooljuf-frouw het maar getuigen. De wetenschap, dat is een mooi, een ontzagwekkend ding. Die houdt zich bezig met al de dingen, waar een boer zelf geen kaas van gegeten heeft, of hoogstens 'n klein beetje. Met medicijnen, met schrifturen, met wetten en oude geschiedenissen, met al dat raadselachtige, verre, in en op en om de aarde.

Maar laat de wetenschap nu op haar beurt een boer in zijn waarde laten. De boerderij, het boerenwerk is ook een mooi ding. En laat me nu de wetenschap niet komen vertellen dat een boer daar ook geen kaas van gegeten heeft, of hoogstens 'n klein beetje!

Als nu al zooveel eeuwen lang geen boerengeslacht een beter en

De eerste vraag: zijn de handen schoon?

Links: Al dadelijk bij het overgieten van de gewonnen melk moeten de noodige voorzorgen in acht genomen worden.

Rechts: Zoo'n koe heeft toch 'n fijnen neus en merkt dadelijk bij 't binden al, dat er vandaag bij 't melken wat bijzonders aan de hand is!

En onder den critischen blik van de voormelkster gaat de examinanda aan 't werk. Ondertusschen wordt 'ns even onderzocht, of het examen-slachtoffer ook van de theoretische stof voldoende op de hoogte is.

voordeeliger wijze van fokken, weiden en stallen, van voeren en drenken, melken en karnen meer gevonden had, was dat dan geen bewijs, dat het beste bereikt was? Het was allemaal zoo doodeenvoudig en gewoon, wat moesten daar nu stadhuissvoorden voor gebruikt en onbegrijpelijke becijferingen bij gebezigd worden? Dat kon op niets uitloopen, daar draaide geen boer z'n hand voor om: die wist zelf wat ie deed en waarom en hoe, dien kregen ze niet aan die kunsten en fratsen.

Maar 't ging anders, o zoo langzaam eerst — o zoo snel later. Want zindelijkheid, hygiëne en bacteriëngehalte, dat werden maatstaven, waarnaar de melk en de boter gekeurd — en afgekeurd gingen worden. En vetgehalte, dat bleek een ding, dat den melkprijs met centen per liter verhoogen of verlagen kon. En ouderwetsche voedermethoden, die bijsmaak veroorzaakten, maakten het product waardeloos. De kunsten en de fratsen, wel, die brachten sommigen dan toch maar aardig wat meer in de portemonnaie.

Kijk, dat was een argument dat ten slotte de twijfelaars deed volgen. Die wetenschap was dan toch maar niet zoo wat liefhebberij van de geleerden, maar een weldaad voor de boerderij.

De eischen van de boterfabriek, de lessen en adviezen van de Rijksveeteelt- en Rijkszuivel-consulenten verhelderden het inzicht, verbeterden de praktijk — en hoe is de Zeeuwsche veehouderij niet in ieder opzicht vooruitgegaan, vergeleken bij nog pas enkele tientallen jaren her?

En hoe meer de boterfabriek de zuivelbereiding aan de boerderij onttrok, des te meer aandacht kon er daar besteed worden aan die andere zijde van het bedrijf, teelt, voeding, verzorging en melkwinning.

Gelukkig, dat er onder onze Walchersche boerinnen en boerendochters vooral zoovele gevonden werden, die niet alleen niet ongelooovig terzijde bleven staan, als het op verbetering van de melkmethode aankwam, maar die zichzelf beschikbaar stelden om als voormelksters praktisch mee te werken aan de jaarlijksche melkers-

cursussen, waarin de heer Sietema den leerlingen de noodige theoretische kennis bijbrengt.

Neen, we zijn nog bij lange niet op het vereischte peil. Maar we zijn zoo ver, dat we het aan het eigenbelang van de achterblijvers kunnen overlaten, den doorslag te geven. Want de uitkomsten van het bedrijf reageeren verrassend sterk op de toegepaste melkmethode. En dat wil wat zeggen in onzen tijd, die bij alle opgelegde beperkingen alleen aan de rationeelste bedrijfsvoering de zuiverste baten verzekert.

We hebben dit jaar rondom Serooskerken het melkersexamen bijgewoond. En zijn onze afbeeldingen soms geen propaganda voor deelname aan den volgenden cursus?

Rechts: Het beslissende oogenblik: hoe zullen de punten uitvallen?

Niets ontgaat er aan het wakend oog van de voormelkster.

Wilt U vooruitkomen in de wereld, dan kan dat alleen, als U beschikt over een behoorlijke ontwikkeling. Volg daarom onze uitgebreide schriftelijke cursus

ALGEMENE ONTWIKKELING

Lessen voor hen, die de lagere school bezochten; voor dames en heren, voor oud en jong. Laag maandelijks lesgeld. Vraagzondervplichting inlichtingen bij A.S.S.O., dir. J. van der Bij, hoofd-onderwijzer, Nieuwe Plein 31, b/h station, Arnhem. Gebruik onderstaande bon of schrijf een brief.

BON Ik verzoek, zonder enige verplichting, inlichtingen omtrent de cursus voor

Naam

Straat en nummer

Woonplaats

Leeftijd

Geld besparen..
en gezondheid bevorderen! U koopt thans voor 5 cent 'n groote, forse rol

"VS"
MAAG-PEPERMUNT.

„VS”: is een bron van gezondheid.
„VS”: staat onder wetenschapp. controle van Dr. Pannenberg en Dr. Doornbosch, Groningen.

VAN SLOOTEN N.V. - LEEUWARDEN

Achter het masker

Slot van blz. 13

Geoffrey vestigde zijn blik op Maddy. „Een is voldoende,” antwoordde hij kort. „Als miss Salter misschien zoo goed zou willen zijn.”

Het meisje knikte en stond haastig van tafel op, om zich te gaan kleeden. Geoffrey zag een nerveuzen trek op het gelaat van haar vriendin verschijnen. Haar blauwe oogen stonden beleedigd.

„Dokter, waarom nam u mijn aanbod niet aan?” viel zij scherp uit.

Geoffrey was een oogenblik verbluft door dien uitval. Het antwoord op die vraag lag voor de hand, maar in weerwil van zijn oprechtheid kon hij haar de ware reden onmogelijk zeggen.

„Ik dacht dat u het misschien niet deed en slechts plichtshalve...”

„U draait erom heen,” viel het meisje hem met een driftig gebaar in de rede. „U durft me de ware reden niet te zeggen.”

Haar uitdagende toon prikkelde Geoffrey. „Er is niets op tegen u de waarheid te zeggen, miss Roberts,” zei hij koel. „Ik had ze u liever bespaard, omdat zij u niet aangenaam in de ooren moet klinken. Het gaat hier om een ernstige operatie, waarbij wellicht zelfs een menschenleven op het spel staat. En miss Salter lijkt me beter geschikt om in zoo'n ernstig geval te assisteren, dan...”

„U acht mij dus niet tot ernstig werk in staat!” viel zij hem opnieuw in de rede.

Zij had precies zijn meening vertolkt. „Als u het zoo op wilt nemen,” sprak hij onverschillig.

Het meisje werd doodsbлек en wendde zich met een ruk om. Tegelijk verscheen Maddy beneden. Geoffrey had plotseling spijt van zijn scherpe woorden. Hij deed een stap in haar richting om haar excuus te vragen, maar de stem van dokter Hjalmar weerhield hem.

„Zullen we gaan, waarde collega, de tijd dringt...”

Geoffrey knikte hem verstrooid toe en volgde hem naar buiten. Op weg naar het dorp, dat met zijn paar honderd huisjes als een speelgoedstadje tegen de grauwe helling van de fjord vastgekleefd zat, had hij voortdurend die blauwe boze oogen en dat bleke gelaat voor zich. „Ik zal haar straks excuus vragen,” besloot hij zijn verwarden gedachtengang en daarop trachtte hij zijn aandacht te bepalen bij hetgeen dokter Hjalmar liep te moppen over zijn gebrekkig instrumentarium, dat hopeeloos ten achter was bij de eischen, die de moderne tijd eraan stelde.

De spoedeisende operatie had een bevredigend verloop. Anderhalf uur nadat Geoffrey van tafel was opgestaan, lag de patiënte in een hagelwit bed in het huis van den dokter en sliep rustig. Maddy zou bij haar blijven tot er een geschikte verzorgster voor de vrouw was gevonden en nadat Geoffrey een kop sterke koffie had gedronken, begaf hij zich naar het hotel.

Per Norvik stond aan den ingang toen hij de verlaten veranda betrad. „Waar is miss Roberts?” vroeg hij gedempt.

„Een half uur geleden uit gegaan, dokter. Maar zij komt spoedig terug om te pakken, heeft zij gezegd.”

„Om te pakken?” vroeg Geoffrey met gefronste wenkbrauwen.

De hotelhouder knikte. „Miss Roberts heeft voor zij uitging haar verblijf opgezegd. Vanmiddag vertrekt zij naar Stockholm.”

„Zoo,” mompelde Geoffrey met iets grimigs in zijn stem. „Zoo...”

Hij ging naar zijn kamer en wierp de vensters open. De fjord met de masieve, grillig gevormde wanden en rotspleten weerspiegelde in haar blauwe wateren een bleek zonnetje.

Geoffrey nam zijn kijker en zocht de fjord af. Plotseling verscheen er een glimlach op zijn gelaat. Hij had een slank figuurtje langs de steile helling ontdekt, dat met opgetrokken knieën op een der ruw uitgehouwen trappen zat. Hij legde zijn kijker neer en verliet het hotel. Met haastige schreden ging hij het kronkelige, rotsachtige pad af, dat om de fjord heen naar de hoogte leidde. Hier ging een trap af, aan den voet waarvan zijn bootje lag en hij stak van wal. Dicht onder de massief oprijzende wanden roeide hij tot vlak bij de plek, waar hij het meisje had zien zitten. Zij zat daar nog en hij kon haar zoo dicht naderen, dat hij haar in het gelaat kon zien. Zij staarde droomend uit over het water, met opgetrokken knieën en haar handen langs haar gelaat. Haar blauwe oogen en haar mond hadden thans niets van dat vervelende en geblaseerde, waaraan hij zich zoo geërgerd had en evenmin iets van dat naïef onschuldige van een onwetende bakvisch.

Er lag wel een ernstige, pijnlijke trek op haar gelaat en aan haar oogen kon hij zien dat zij gehuild had. Het gaf hem even een schok. Als dit Cora Roberts was als zij geen masker droeg, dan was zij het aantrekkelijkste meisje, dat hij ooit had ontmoet. Maar dit schokte hem niet het meest. Het diepst was hij getroffen door de zekerheid, dat zij verdriet had. Het was pijnlijk om aan te zien en toch voelde hij er zich blij om. Met een forschen slag van de riemen stuurde hij de lichte vlet naar den kant, haakte den ketting in een der ijzeren oogen, die in het rotsige gesteente vastgeklonken zaten en stond met een sprong op de onderste trede van de trap.

Het meisje schrok van zijn verschijning en met een impulsief gebaar strekte zij haar handen uit. Toen zag zij wie hij was. Er verscheen een trotsche, boze trek om haar mond en met een driftige beweging wendde zij haar hoofd opzij. Geoffrey sprong de drie treden op, die hem van haar scheidden en zette zich naast haar neer.

„Miss Roberts... Cora...” begon hij haperend. „Ik kom je vergeving vragen voor mijn harde woorden...”

Er kwam geen antwoord, noch een beweging in die roerloze gestalte naast hem.

„Ik heb je gekwetst,” ging hij wat driester voort. „en ik wil weten, dat ik het opzettelijk deed. Vind je het niet vreemd, Cora, dat sommige menschen behoefte voelen het wezen dat zij onbewust liefhebben te kwellen? Héél vreemd, want zij kwellen er zichzelf het meest mee. Ik vermoed dat zij het doen om althans iets gemeen te hebben in hun gevoel met het wezen, dat alles voor hen beteekent...”

Er kwam nóg geen antwoord, maar er ging een lichte schok door Cora's slanke gestalte, toen hij haar hand nam.

„Meen je dat allemaal?” vroeg zij met een ingehouden snik. „Ik... ik dacht dat je zoo'n hekel aan me had...”

„Aan het masker,” viel hij haar vlug in de rede. „Maar van jou houd ik — zooals je nu bent...”

Zij bleven zitten, hand in hand — totdat de sirene van de stoomboot, die de fjord in voer, hun zachte droomen op de vlucht joeg voor een werkelijkheid, die schooner nog was dan hun droomen.

*Als U lacht....
toon dan
blanke tanden!*

Uw lach is innemender, natuurlijker... als U weet dat Uw tanden gezond en mooi zijn. Bescherm ze dus, door regelmatig, minstens tweemaal daags, te borstelen met het werkzame schuim van Colgate's Tandpasta. Het dringt door tot in de kleinste scheurtjes in en tusschen de tanden, reinigt de mond volkomen en voorkomt tandbederf. Colgate's Tandpasta maakt

Uw tanden parelblank, zonder het glazuur aan te tasten en houdt Uw adem frisch en aangenaam van geur!

COLGATE

In tubes van 30, 50 en 80 cent.

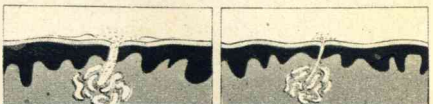

Uzelf merkt den onaangename reuk van Uw transpiratie niet, maar Uw omgeving wel.

Vochtige, donkere plekken onder de armen... Iedereen ziet ze. De doordringende reuk, die ervan uitgaat, hindert een ieder, die in Uw nabijheid komt.

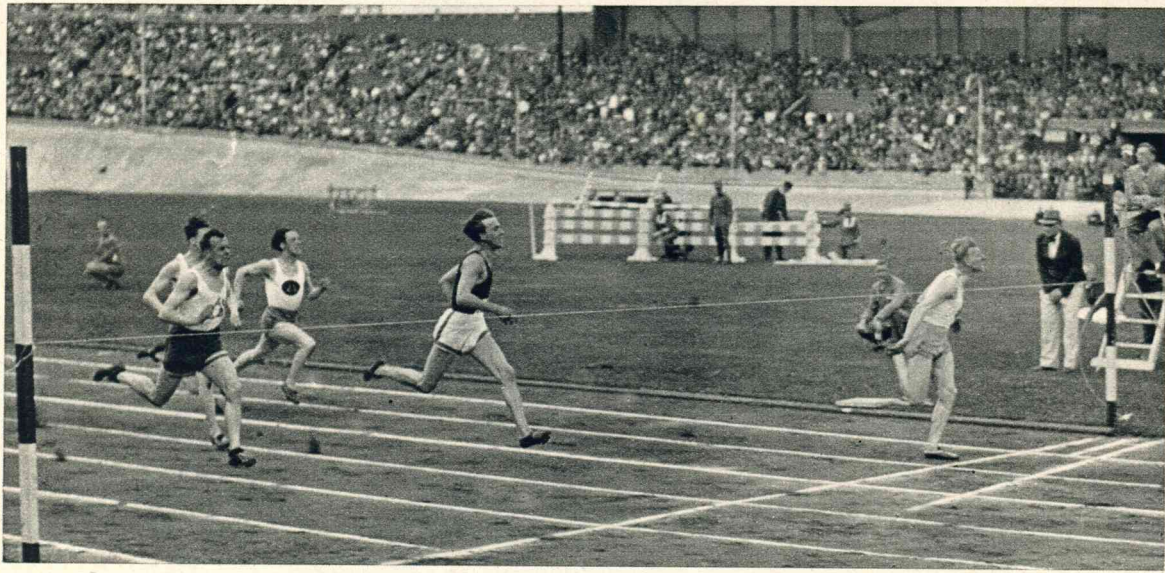
Zelf merkt U het helaas niet. Wel merkt U den reuk van transpiratie van anderen. U voelt zich diep gegriefd, wanneer Uw kennissen Uw gezelschap mijden. Zoek niet naar een andere reden, Uw transpiratie is de schuld. Doe er direct iets tegen. Transpireeren is noodzakelijk en mag niet onderdrukt worden. Uw gezondheid zou er gevaar bij loopen, indien de uitwaseming der giftige sappen werd tegengehouden. Odorex van Prof. Dr. Polland onderdrukt de transpiratie NIET, doch maakt ze normaal, onzichtbaar en reukloos.

Na de eerste toepassing reeds voelt U een aangename verfrissching en verlichting. De doordringende reuk is verdwenen. Geen donkere plekken meer, die Uw mooie japonnen bederven. Aan Uw charme wordt niet langer afbreuk gedaan. Koop nog heden een flacon Odorex bij Uw Apoth., Drog. of Parfumeur. De flacon van 94 cts. is voldoende voor vele maanden.

Hypertrophie (verwijding van de transpiratie-klieren) is in de meeste gevallen de oorzaak van overdadige transpiratie. Odorex brengt de klieren terug tot natuurlijke functie. De overdadige transpiratie houdt op, ze wordt normaal. R-362-H

Odorex Tegen Transpiratie

Athletiek tijdens den Olympischen dag. Osendarp (geheel rechts) wint op overtuigende wijze de 100 m. hardloopen.

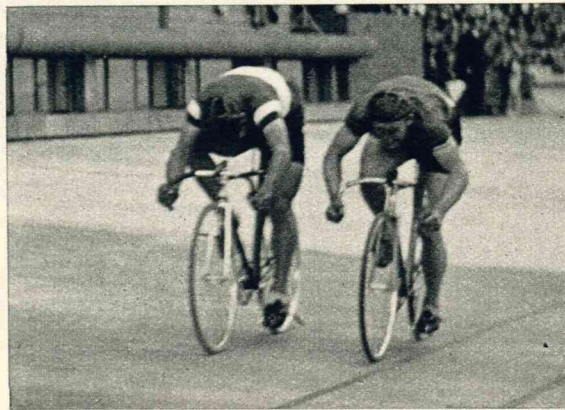
SPORT VAN DE WEEK

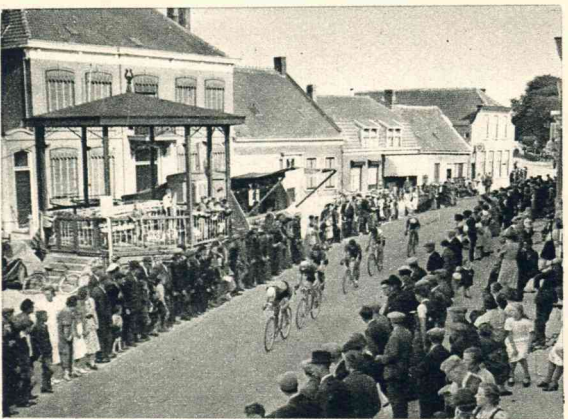
Prins Bernhard, vergezeld van den heer Lotsy, drukt de spelers van de Nederlandsch-Indische en Nederlandsche voetbalploeg de hand.

Te Eindhoven overleed plotseling de in Zeeuwsche sportkringen zeer bekende heer J. van Bel, dien we onlangs nog kielden tijdens een toespraak, dien hij hield voor de Zeeuwsche schooljeugd bij den te Middeburg georganiseerden schoolwedstrijd. De heer van Bel, die voorzitter was van den Z.V.B. en meerdere functies bekleedde in de zuidelijke voetbalwereld, zal in deze kringen een groot gemis teweeg brengen.

De finale sprint tusschen den Italiaan Loatti en den Haarlemmer Ooms (rechts). Loatti won met gering verschil.

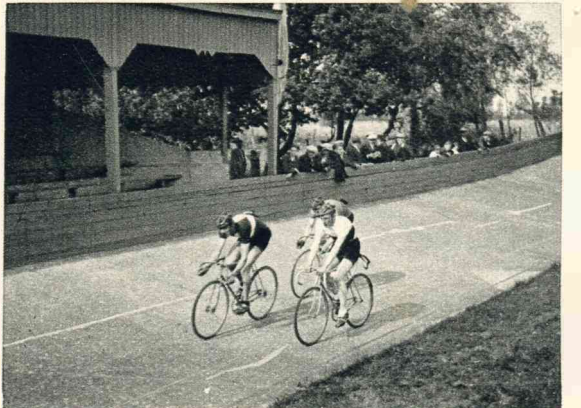

Te Kruiningen hadden bij gelegenheid van de kermis wegwedstrijden plaats, die veel belangstelling trekken. Een der pelotons passeert het dorp.

De burgemeester van Kruiningen biedt den winnaar bloemen aan.

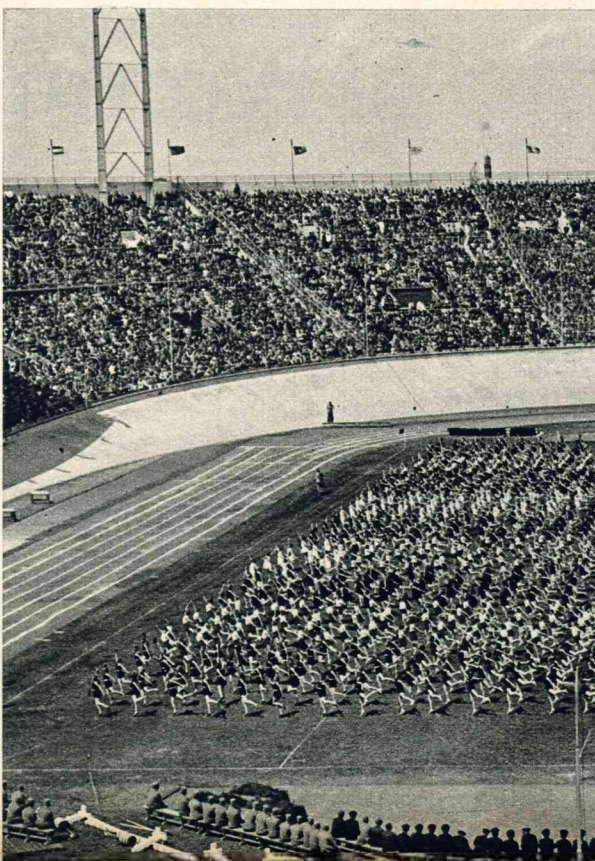

Het springconcours op den Olympischen dag in de hoofdstad. Baron Sirtema van Grovestins bij een fraaien sprong.

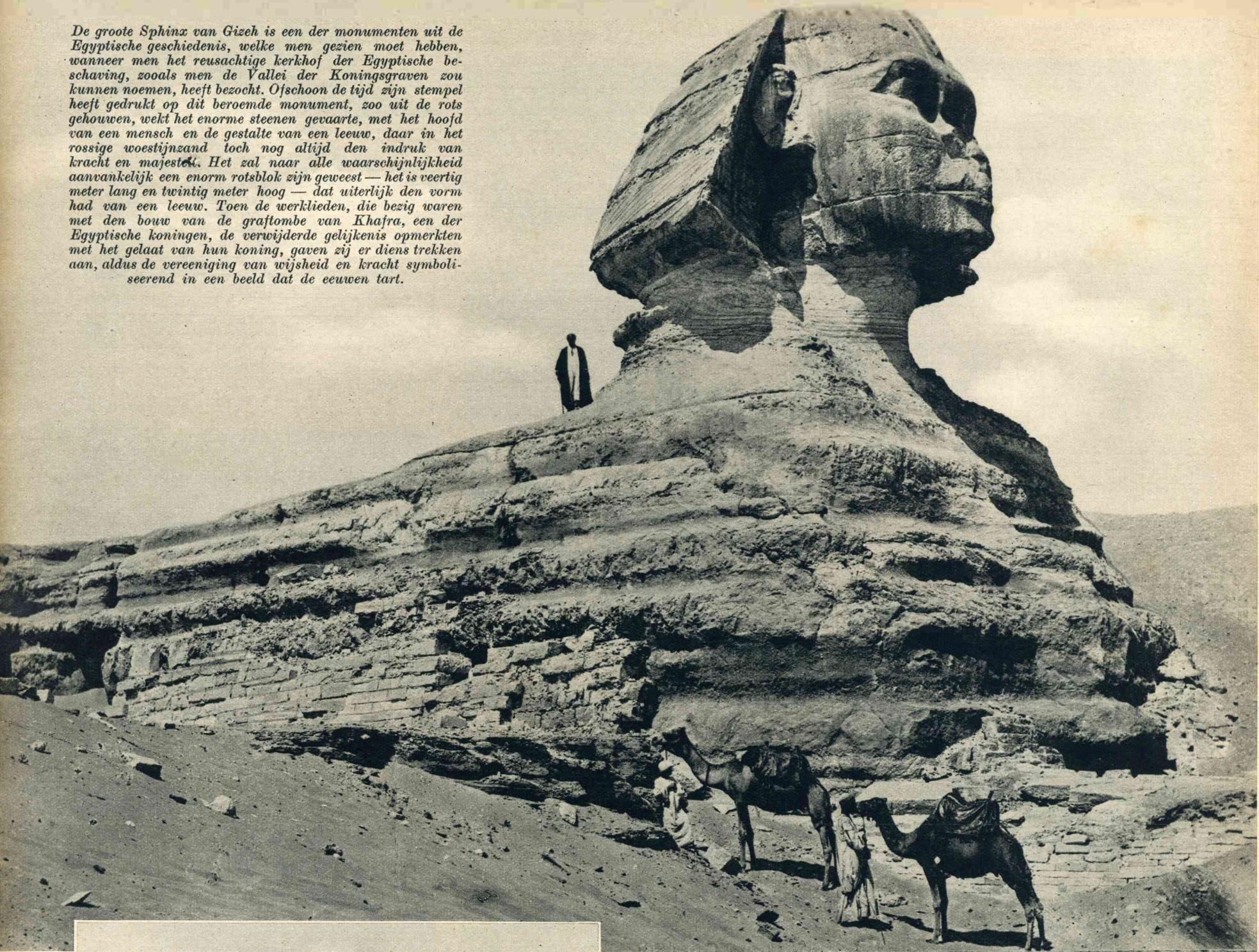

Voor een niet talrijk publiek hadden de vorige week op Kapellebrug wielervedstrijden plaats. Een moment tijdens den 75 km. koppelwedstrijd....

....die werd gewonnen door het koppel Chistensen en Wcemaes, aan wie bloemen werden aangeboden.

De groote Sphinx van Gizeh is een der monumenten uit de Egyptische geschiedenis, welke men gezien moet hebben, wanneer men het reusachtige kerkhof der Egyptische beschaving, zooals men de Vallei der Koningsgraven zou kunnen noemen, heeft bezocht. Ofschoon de tijd zijn stempel heeft gedrukt op dit beroemde monument, zoo uit de rots gehouwen, wekt het enorme steenen gevaarte, met het hoofd van een mensch en de gestalte van een leeuw, daar in het rossige woestijnzand toch nog altijd den indruk van kracht en majesté. Het zal naar alle waarschijnlijkheid aanvankelijk een enorm rotsblok zijn geweest — het is veertig meter lang en twintig meter hoog — dat uiterlijk den vorm had van een leeuw. Toen de werklieden, die bezig waren met den bouw van de graftombe van Khafra, een der Egyptische koningen, de verwijderde gelijkenis opmerkten met het gelaat van hun koning, gaven zij er diens trekken aan, aldus de vereeniging van wijsheid en kracht symboliseerend in een beeld dat de eeuwen tart.

Op bovenstaande foto zie het eiland Philae. Het is "Het Egypte". De tempel werd ter eere van de voorname goden verdween het eiland onder water. In de huidige stand, wordt het weer zigtbaar. Het is de godenwereld. Zoo is de foto die met den zonnecirkel te zien men nog een fragment van

De tempel van de godhe van Egypte. Hoe hoog en Egyptenaren, die op het serveerde bas-reliëfs op de en opdrachten aan de v De overal terugkerende welke men op de pilare hiëroglphen-symbool van of Isiskapiteel. Bij deze kubusvormige kern. Dat zijn oorzaak in het zw was steeds betrekkelijk k opgesteld,

De groote Sphinx van Gizeh, een der merkwaardigste monumenten van de reeks oud-Egyptische bouwwerken die voor het nageslacht bewaard bleef.

In de vallei der Koningsgraven

Een der stadspoorten van het oude Thebe in Opper-Egypte, welke stad omstreeks duizend jaar voor Chr. haar hoogsten bloei beleefde, doch na de zevende eeuw in verval geraakte. Het heerschergeslacht Ptolemeus, dat van omstreeks het einde der vierde eeuw tot dertig jaar voor Chr. over Egypte regeerde, liet vele Egyptische oudheden, waaronder ook deze stadspoort herstellen. Zooals men op de linksche foto ziet, zijn ook hier de muurvlakken rijk bewerkt met godsdienstige tafereelen. De vijftien à zestien meter hooge poort wordt bekroond door de fraai gewelfde kroonlijst, waarop de gevleugelde zonnescijf voorkomt, het symbool van Ammon Ra, den koning der goden.

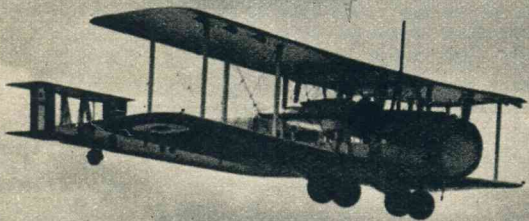
In gesloten formatie daveren de Engelsche legermachines, die de route volgen van Caïro naar Jerusalem, over de beide pyramiden van Cheops, een der zeven wereldwonderen. Op onze foto bevinden ze zich juist boven de z.g. tweede pyramide. Links ziet men, half weggedoken in de enorme slagschaduw der groote pyramiden, nog enkele rijen van graftomben, waar de edellieden, de legerhoofden en bouwheeren van het Egyptische koningshof dier dagen begraven werden. Meer dan vierduizend jaren geschiedenis hebben zich afgespeeld aan de voeten van deze enorme koningsgraven, het eenige overblijfsel eener eeuwenoude beschaving, dat zich nog spiegelt in de rusteloos vloeiende wateren van den Nijl.

Op bovenstaande foto ziet men de beide pylonen en daartusschen den ingang van den Isis-tempel, op het eiland Philae. Het is de oudste tempel op dit eiland, dat eens bekend stond als de „parel van Egypte”. De tempel werd gebouwd door Nektanebos in het jaar 350 voor de Christelijke jaartelling, ter eere van de voornaamste godheid van het eiland. Toen de groote dam bij Assouan voltooid was, verdween het eiland onder de watermassa's. Alleen van Augustus tot December, bij lageren waterstand, wordt het weer zichtbaar. De figuren, op de muren aangebracht, behooren tot de Egyptische godenwereld. Zoo is de figuur rechts, met het sperwergezicht, de god Horus, evenals de overige figuren, die met den zonnecirkel bekroond zijn, behoorend tot den eeredienst van Isis en Osiris. Links bemerkt men nog een fragment van een zuilengalerij, met kapiteelen van gestyleerde bloem- en plantfiguren.

De tempel van de godheid Hathor te Denderah bezit een der fraaist geconserveerde zuilengalerijen van Egypte. Hoe hoog en massaal deze zuilen zijn, kan men het best afmeten naar de figuren der Egyptenaren, die op het basement hebben plaatsgenomen. De voor een groot deel nog heel goed geconserveerde bas-reliëfs op de muren geven tooneelen weer uit den Egyptischen godendienst, offer-scènes en opdrachten aan de verschillende godheden Isis, Opet, Astarte, Nefer-Tëm, Ehi, Amon en Horus. De overal terugkerende versieringsvorm van een lus, eindigend in een kruis zonder bovenarm, welke men op de pilaren rechts en links ziet, juist even boven de hoofden der beide gidsen, is het hiërogllyphen-symbool van het leven. Het kenmerkende van deze zuilengalerij is wel het z.g. Hathor- of Isiskapiteel. Bij dezen kapiteelvorm zijn namelijk een viertal zware maskers gerangschikt om een kubusvormige kern. Dat de zuilen dezer tempelgalerijen steeds betrekkelijk dicht opeen staan, vindt zijn oorzaak in het zware steenen-materiaal, waaruit de dakbedekking bestaat. Het heiligdom zelf was steeds betrekkelijk klein, laag en absoluut donker. In het midden ervan was het godenbeeld opgesteld, en alleen opperpriesters en koningen hadden hier toegang.

van
leef.

r
n

stad
u de
dat
over
ids-
ur-
eter
o de
ing

oute
een
z.g.
duw
den,
ugen
zich
over-
cloos

Het avontuurlijke en romantische leven van een Britschen spion in het ROODE RUSLAND

Den vijand op een dwaalspoor brengen behoort tot de taak van den strijder. Ik was waarnemer en rapporteur geweest, drie jaar lang — nu werd ik eindelijk soldaat — maar die alleen moest vechten, en die geen ander wapen had dan zijn schranderheid! Ja, ik zou mijn taak vervullen zoo goed als ik kon. In Vlaanderen dienden honderdduizenden van mijn landgenooten — ook ik moest dienen, door systematisch een rol te spelen en de inlichtingen betreffende den vijand te bemachtigen, die mijn chefs vroegen.

De geschiedenis van „ST 25”

DOOR
SIR PAUL DUKES
voormalig chef van den
Britschen geheime dienst
in Sovjet-Rusland

2

Sir Paul Dukes in z'n vermomming van „Sergei Ilitsj”.

Met een blij hart steeg ik den volgenden dag op naar 't daklabrynt. Een tweede jongedame geleidde me, en liet me bij den kolonel binnen.

Hij scheen als vanzelfsprekend te beschouwen, dat ik den post aannam. Mijn talenten lagen meer aan den politieke en algemeenen dan aan den militairen kant, zei hij, dus zou bij me naar het hoofd der politieke afdeling brengen — die zou me verder inlichten. Ik ging met hem naar beneden, naar een grooter, goed gemeubeld vertrek binnen het gebouw zelf; daar zat het hoofd der politieke afdeling aan zijn bureau.

Ik heb nooit verlof gekregen, den naam van die voorname persoonlijkheid te noemen, dus kan ik het ook nu niet doen. Na zijn dood echter, enkele jaren later, werden zijn prestaties in den dienst des lands ten hoogste geprezen.

Hij was een dergenen, die den Britschen Geheime Dienst op zijn hooge peil van stiptheid en betrouwbaarheid hebben gebracht, die er 'n uitstekenden bondgenoot en een voorwerp van de grootste waardeering van maakten voor onze vrienden, een voorwerp van ontzag en vrees voor onze tegenstanders en voor alle buitenlandsche intriganten.

Hij was in den omgang zeer eenvoudig, rustig en hartelijk. Ik voelde me aanstonds op mijn gemak bij hem.

„Als ik u kort heb uiteengezet, wat we wenschen,” zei hij, „zal ik u voorstellen aan eh... den Chef.”

Ik moest bericht geven, zei hij, over den toestand in 't algemeen, en speciaal over veranderingen van politiek, de houding der bevolking, zaken van leger en vloot, welke mogelijkheden er bestonden voor een verandering van bewind, en welke rol Duitschland speelde. Ik moest zelf maar eens zien, hoe ik het land weer binnen wou komen, welken dekmantel ik aan zou nemen, en hoe ik mijn berichten dacht te verzenden.

Hij sprak zijn inzichten over Rusland uit, en noemde namen van 'n paar Engelschen, met wie ik in relatie zou kunnen komen. Eindelijk zei hij: „Ik zal zien, of de Chef vrij is. Ik ben zoo terug.”

Ik stond op om de schilderijen aan de muren en de boeken op de planken te bekijken. De eigenaar was blijkbaar verzamelaar. Puur door mijn belangstelling voor boeken bewogen nam ik een paar deelen in handen om de banden en de illustraties te bekijken. Er was o.a. een complete Thackeray in groen leer.

Toen ik Henry Desmond van de plank nam bleek het geen boek te zijn, maar een doos, al was het van buiten onmogelijk van de andere deelen te onderscheiden. Ik wou het gauw weer terugzetten, maar toevallig faakte mijn vinger 'n veer, het deksel ging open en er vielen een paar vellen papier op den grond.

Ik raapte ze op en zag 't briefhoofd *Kriegsministerium Berlin*, met fijn Duitsch schrift er onder. Ik voelde me erg schuldig en verlegen — 't was

mijn bedoeling niet geweest, te „spionneeren” — zou ik moeten bekennen, dat ik „heel toevallig...”? Ik had

het schijnboek echter juist weer op zijn plaats, toen het hoofd der afdeling binnenkwam.

„De... Chef is er niet,” zei hij, „maar u kunt hem morgen spreken. Stelt u belang in boeken?” ging hij voort, want ik keek nog naar de planken. „Ik verzamel ze. Hier heb ik een aardig oud werk over Richelieu... op Charing Cross Road gekocht voor een shilling!” Het bedoelde werk stond vlak boven den schijnbaren Henry Desmond. Ik pakte het voorzichtig, iets bijzonders verwachtend, maar 't was een oud duf ding in 't Fransch, vuil en gescheurd. Ik deed of ik het interessant vond.

„Verder is er niet veel bijzonders bij,” zei hij. „Enfin, tot ziens dus. Komt u morgen maar.”

Ik was benieuws, wie „de Chef” zou zijn en hoe hij er uit zou zien. De jongedame bracht me met een raadselachtig lachje naar de lift. Ik ging den volgenden nacht terug. Ik had gepeinsd, hoe ik Rusland weer binnen moest komen, maar niets gevonden. Ik kon haast niet nadenken — mijn geest ging totaal op in de geheimen van het daklabrynt.

Ik werd in dezelfde kamer gelaten. Onwillekeurig keek ik naar de boekenplanken. Mijn leermeester was in een joviale bui.

„U stelt belang in mijn collectie, zie ik,” zei hij. „Mooie Thackeray-uitgave, vindt u niet?” Mijn hart gaf een sprong. „Als u eens kijken wilt...”

Zijn gezicht bleef effen. Waarschijnlijk wou hij me inwijden in de geheimen van zijn afdeling! Ik stond snel op en nam natuurlijk het nagemaakte boek — dat dacht ik ten minste. Het stond precies op dezelfde plaats als den vorigen dag. Tot mijn verbazing ging het gewoon open — het was inderdaad een boek! Ik stond de plank aan te gapen. Een tweede Henry Desmond was er niet. Vlak boven de leegte stond nog het boek over Richelieu. Had ik die doos van den vorigen dag dan gedroëmd? Had men mij begluurd, toen ik alleen in de kamer was? En zou mijn volkomen natuurlijke nieuwsgierigheid goed- of afgekeurd worden? Was het schijnboek werkelijk een bergplaats voor geheime papieren? Of was het een schijnboek, daar neergezet om spieders te misleiden? Waren er nog meer schijnboeken? Scholen er nog meer mysteries in die boeken en platen? Al die vragen schoten door mijn brein. Werden ze nooit beantwoord? Misschien — maar al mocht ik de antwoorden geven, ik zou me toch liever den over-

ledene waardig toonen, die zelf zoo uitmuntte, doordat hij kon „zwijgen als het graf”.

Ik zette het boek weer weg en trachtte gewoon te kijken, maar voelde me onbeschrijfelijk onnoozel. Het gezicht van mijn minzamen gastheer stond nog onbewogen, ietwat verveld zelfs.

„Heel mooie uitgave,” herhaalde hij. „Zullen we nu maar eens naar eh... den Chef gaan?”

Ik mompelde toestemmend en volgde. We gingen door een warnet van gangen en trappen, 't leek me dat we in een kringetje rondraaiden, en toen ik eindelijk een groot vertrek betrad — het heiligdom van „eh... den Chef” — had ik zoo'n idee, dat we vlak boven die andere kamer waren.

Ik voelde me lang niet

Russische cavaleristen op een nachtelijken patrouilletocht.

Sir Paul Dukes met
Russische kinderen
spelend.

wezen. De Chef schreef even door en wendde zich toen plotseling naar mij met de opmerking: „Dus u wilt terug naar Sovjet-Rusland?” — alsof dat voorstel van mijzelf was gekomen. Het onderhond was kort en precies. De woorden Archangel, Stockholm, Riga, Helsingfors kwamen er vaak in voor en de namen werden genoemd van Engelsen, die in die steden en in Petrograd woonden. Besloten werd, dat ik alleen zou bepalen, hoe ik Rusland weer zou binnendringen en hoe ik mijn berichten verzenden zou.

Was ik de grens eenmaal over, zoo werd me heel duidelijk gezegd, dan moest ik volkomen op eigen wieken drijven, en

op m'n gemak, toen ik binnentrad. De kamer leek me halfdonker. Alles vertoonde zich als silhouet tegen het raam. Links van een groot bureau vol papieren stond 'n heel rijtje telefoon-toestellen. Op een tafel terzij zag ik teekeningen, modellen van vliegtuigen, onderzeeërs en machines, en een rij flesschen deed aan scheikundige proeven denken. Die sporen van wetenschappelijk onderzoek maakten de atmosfeer nog vreemder en geheimzinniger.

Maar terwijl ik zenuwachtig stond te wachten werd mijn aandacht vooral geboeid door den man aan het bureau. Met gebogen schouders, het hoofd met één hand ondersteunend, in zijn hemdsmouwen, zat „de Chef” druk te schrijven.

Hij was kort en breed, en grijs haar bedekte de halve ronding van zijn hoofd. Zijn mond was streng en 'n paar scherpe oogen keken — of vlamden, naar omstandigheden — fel door een gouden lorgnet. Over den rug van zijn stoel hing de jas van een zeeofficier.

Hij leek bij een eerste ontmoeting zeer streng. Hij sprak kortaf. Wee den stakker, die zijn toorn beliep! Maar dat stugge gezicht kon zich plooiën tot een allervriendelijksten lach, en milder oogen en mond konden getuigen van een groot en edelmoedig hart. Al beefde ik dien eersten keer, ik vatte weldra gevoelens van diepe bewondering en genegenheid voor den Chef op. Hij had maar één been, maar kon desondanks, zooals ik later te weten kwam, met zijn grooten wagen als een dolleman door de Londensche straten rijden, tot ontzetting van voetgangers en politie. Zijn ondergeschikten en helpers noemden hem slechts bij een letter van het alfabet, waarmee hij ook teekende, met inkt van een bepaalde kleur. Men zei me, dat hij kapitein Zus-en-zoo heette, maar weldra bleek, dat minstens zes personen in het doolhof of op verwante bureau's met denzelfden naam werden vernoemd! Het duurde anderhalf jaar, voor ik zijn echten naam en titel vernam, en toen paste ik zorgvuldig op, dat ik die niet gebruikte. Ik heb ook nu nog geen vrijheid, dat te doen, al is hij reeds ter ziele; zijn naam zou trouwens bijna iedereen onbekend klinken.

In silhouet zag ik mij een stoel ge-

werd ik gearresteerd, dan kon ik op geenerlei wijze geholpen worden.

„Veel succes,” besloot de Chef. „Zorgt u, dat hij 't geheimschrift leert,” zei hij tegen den ambtenaar, die me had voorgesteld, „en breng hem naar 't laboratorium, voor de inktsoorten en zoo.”

Wij verlieten den Chef en bereikten langs één trap ons uitgangspunt. Mijn metgezel glimlachte. „U leert mettertijd den weg wel,” zei hij.

Hier moet ik een sluier trekken over die merkwaardige afdeling van staatsdienst. Vragen nieuwsgierigen, of het doolhof op het dak nog bestaat, dan mag ik wel antwoorden, dat het geen dak hoeft te zijn, en dat het geen doolhof hoeft te zijn — dat een villa in een buitenwijk óók zou kunnen dienen. Het heiligdom, waar ik den Chef den laatsten keer voor zijn dood sprak, was volstrekt niet in de buurt van Trafalgar Square. Al woonde zijn opvolger naast u, nog zoudt u er nooit iets van merken.

TWEDE HOOFDSTUK

Ik word Ritsj en Afirenko

Twee weken later kreeg ik order, niet meer naar het daklabyrint te komen. Ik wachtte 'n paar dagen af, wat er gebeuren zou. Toen werd me schriftelijk opgedragen, naar een kantoor in het Strand te gaan, met het oog op mijn „verzoek om een pas”. Ik ging, en kreeg een briefje, dat ik thuis pas open mocht maken. Ik vond er alleen deze woorden in: „Station Kingston Zondag middernacht.”

Tot drie uur 's Zondagsnachts zat ik op het station, en ik zag den eenen trein met soldaten na den anderen passeeren. Eindelijk stapte er een man uit een coupé, hij keek rond, kwam naar me toe en zei, dat ik zijn plaats in den trein moest nemen. Ik herkende hem als een bode uit het labyrint. „Newcastle uitstappen,” besloot hij kortaf. Ik kwam tusschen een groep slapende soldaten terecht. De trein kwam langs omwegen in Newcastle aan, 's avonds. Weer wachtte een bode mij op, en die zette me op een transportschip, met een specialen pas en dépêches, die ik in Archangel moest afgeven.

Vervolg op pag. 26

KOELTE voor Uw voeten!

Laat 'n prettige zomer niet vergallen door schoenen, die Uw voeten „in brand” zetten. Houd Uw voeten koel door een paar van ROBINSON's luchtige Zomermodellen! Heel speciale schoenen! U voelt ze niet, zoo licht zijn ze. Uw voet kan „ademen” en krijgt door het stevige onderwerk toch den steun, die juist op warme dagen extra-noodig is.

Draag den ROBINSONzomerschoen en houd koele voeten, den ganschen zomer lang!

In ZWART en BRUIN

Maten 36 t'm 40. . f 3.50
Alle heerenmaten . f 3.95

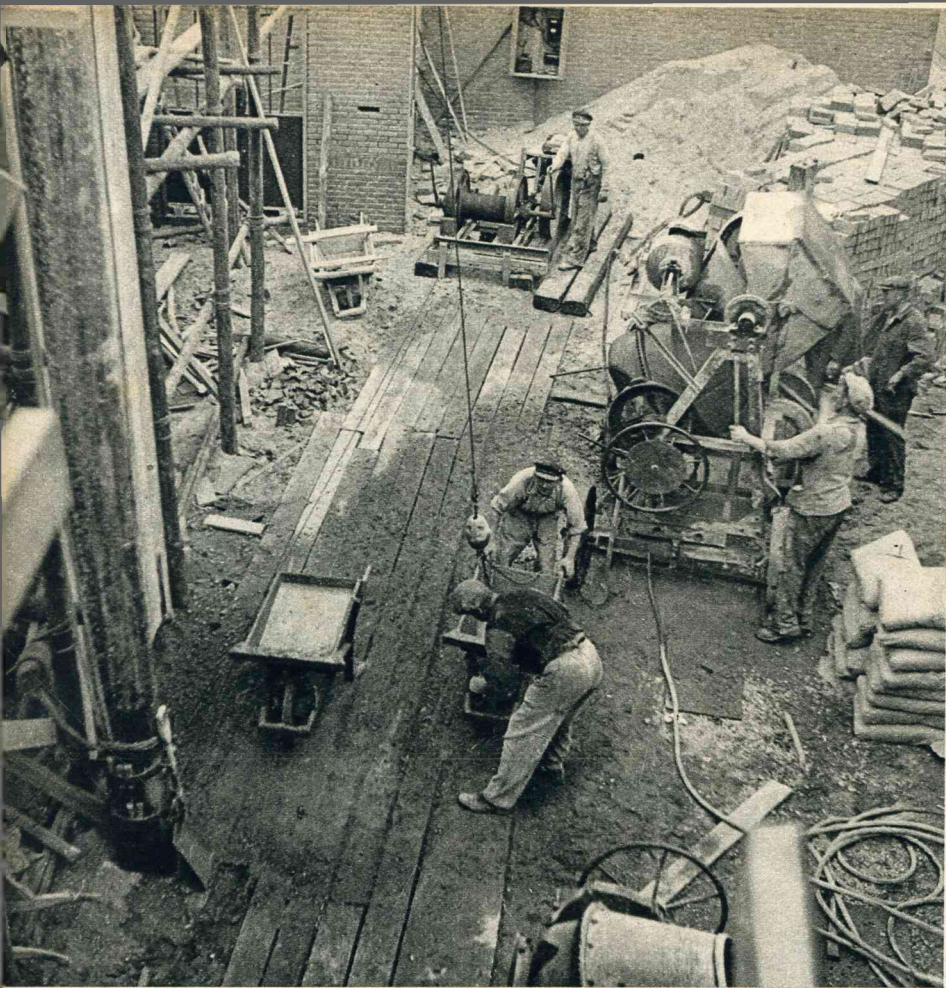

Die goeie *Robinson* voor Vader en Zoon!

Annonces betreffende

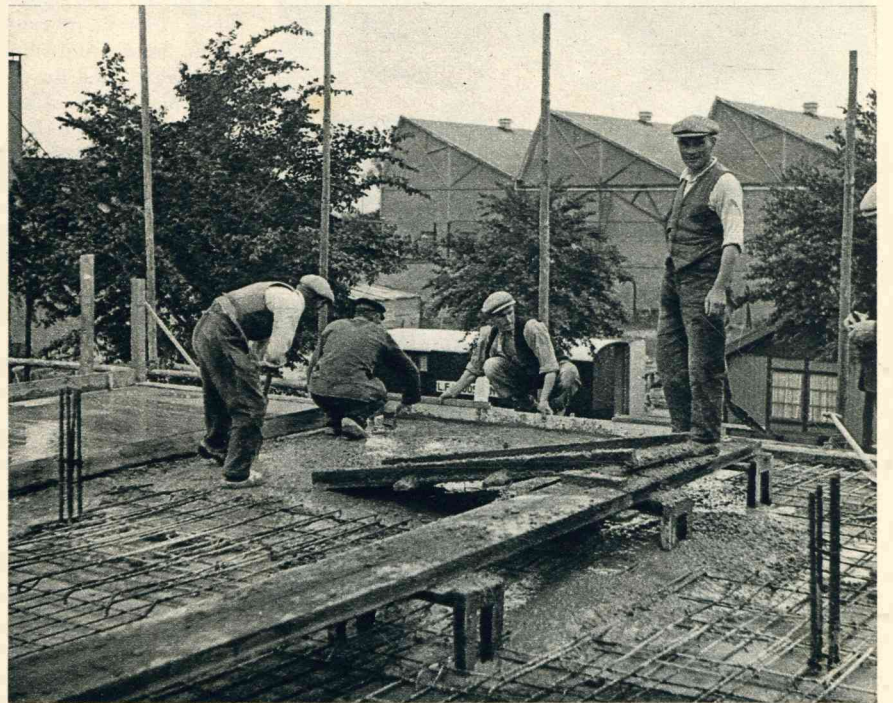
Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, 's-Gravenhage.

De Vlissingsche brandweer krijgt een modelhuisvesting: de nieuwe brandweerkazerne, die in aanbouw is, zal aan de hoogste eischen voldoen.

Zeeuwsch Nieuws

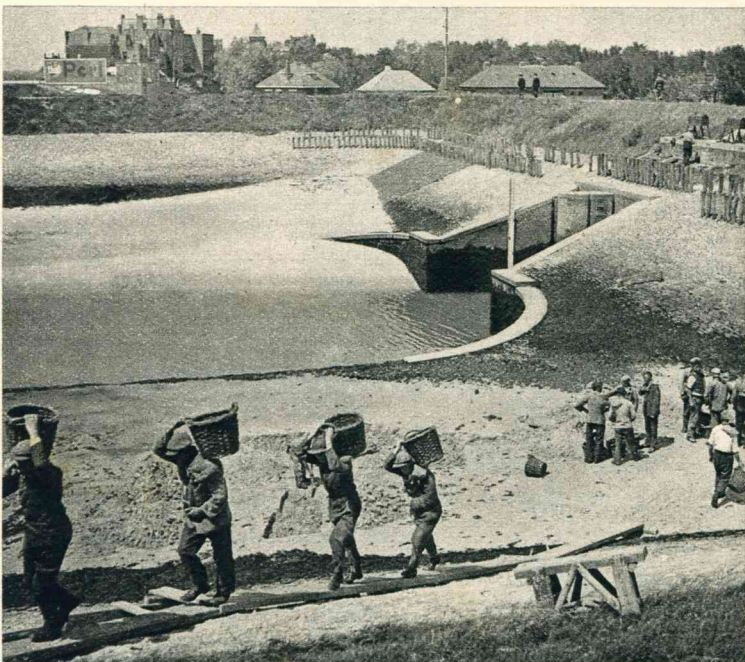

Door zware kolommen en balken gestut wordt een geheel betonnen verdiepingsvloer op de Vlissingsche brandweerkazerne aangebracht: wat er in Vlissingen ook afbranden mag, zeker niet het brandweerhuis.

Links: Het Haamsteedsch Zangkoor vierde zijn zilveren jubilé, een feit, dat heel wat feestgerucht bracht in de Schouwsche duinstreek.

Een groote gezamenlijke zanguitroering werd gegeven voor het Haamsteedsche raadhuis, alvorens het concours een aanvang nam.

Als het Haventje van Meier eenmaal gedempt is, zullen de Vlissingers en hun badgasten een aanmerkelijke verbetering van den Boulevard gewonnen hebben. Het dempen wordt in werkverschaffing uitgevoerd en zoo min mogelijk wordt daarbij van machines gebruik gemaakt.

De Zeeuwsche zangersbond Zang Veredelt nam met niet minder dan 23 verenigingen deel aan het concours, dat te Haamstede gehouden werd, toen het plaatselijk koor er zijn zilveren feest vierde.

Aan het Kanaal door Zuid-Beveland wordt ten behoeve van den waterafvoer uit den polder. De Breede Watering bewesten Ierseke een groot stoomgemaal gebouwd. Men is er thans bezig met het grondwerk.

Zierikzee is zuinig op zijn historische monumenten. En de prachtige Monstertoren wordt eens grondig onder handen genomen om hem weer tegen ettelijke eeuwen bestand te maken.

't Is kermis in Haamstede. Dat beteekent op de eerste plaats de traditioneele draaimolenpret.

En even onafscheidelijk hoort bij kermisviering de even traditioneele oliebol-tractatie.

Na ruim vijftigjarige werkzaamheid bij de Maatschappij De Schelde nam de heer Peters te Vlissingen afscheid van de smederij en van zijn collega's om van zijn welverdiend pensioen te gaan genieten.

Een kras paar te Sint Philipsland, de echtelieden B. Goedigebuure-Hoogman, die 8 Juli hun 55-jarige echtvereniging hopen te vieren.

Goudhaartje en de Troubadour is de aardige operette, die de zangschool van de Vereniging Voor het Volk — uit het Volk te Middelburg met zulk een succes opvoerde ter gelegenheid van haar 55-jarig bestaan.

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Goes, dat een juffrouw, die opkwam voor haar vader, diens tegenstander eerst 'n klomp en daarna 'n hooivork naar het hoofd gooide.

Nog enkele van deze ruzietjes en de man kan 'n zaak in landbouwartikelen beginnen.

Uit Hulst bereikten ons klachten over het dichtgroeien der stadsgrachten met struikgewas.

Het is zoo erg geworden, dat menig hengelaar, die ophaalt, een vogeltje in plaats van een vischje aan den haak blijkt geslagen te hebben.

Wij vernamen uit Terneuzen, dat men daar zeer verwonderd is geweest over het aantreffen van een vrouwelijken stuurman op een Russisch vrachtschip.

De zelfkennis van deze verbaasden is niet zeer groot. Ook bij ons heeft menige vrouw het roer in handen!

Onze correspondent te Domburg deelde ons mede, dat een der hotel-eigenaars om de attractie der badplaats te verhoogen besloten heeft, zijn voor-gevel door een schijnwerper te laten verlichten.

Wanneer die heer niet vlug een bril met zwarte glazen koopt, loopt hij gevaar zijn oogen grondig te beschadigen.

In aansluiting hierop seint men ons uit Breskens, dat een commissie uit de burgerij het plan heeft opgevat, iederen avond in het seizoen een doosje lucifers aan de zeekust af te strijken.

Met onbeschrijfelijk enthousiasme schreven verschillende natuurvrienden ons, dat een kreeftenvisscher uit Ierseke aan het Goesche Sas in zijn korven twee lijsvisschen vond, welke weinig voorkomende lange-afstandswimmers familie zijn van de baarzen.

Het is ons niet mogen gelukken, vast te stellen, in de hoeveelste „graat" dit het geval is!

In de geheele provincie is een hevige strijd ontbrand om de eer van de Zeeuwsche boerenboter, waar heel wat meer in zit dan een oppervlakkig beschouwer vaststelt.

De rijkspluimveeconsulent, die het smeersel zwart maakte, moest menig veertje laten. Men heeft de hoop, dat hij nu wel eieren voor zijn geld zal kiezen!

Een steenhouwer is te Middelburg door den gestrengen rechter veroordeeld wegens verduistering en een fotograaf wegens diefstal van een houweel.

De reclasseering zal probeeren te bewerken, dat de eerste genoegen neemt met het houweel en dat de fotograaf de verduistering in zijn donkere kamer gebruikt.

Te Goes wordt wat gemeesmuild over een leerling motorrijder, die onder toezicht de sloot is ingereden.

Niet zoo critisch, burgers! In ieder geval bespaart zulk toezicht dan toch het gebruik van een zwemvest!

De zuinigheidswedstrijd, welken een bekende automobielfabrikant op Zuid-Beveland uitschreef, werd, zoo meldt men ons, een reuzensucces.

Laten wij er niet al te veel over roemen, één Schotland is waarlijk in Europa genoeg!

Wij sluiten nu tot de volgende week, dames en heeren.

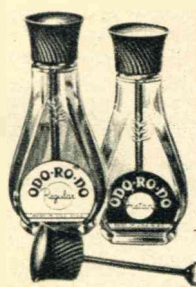
Hij ging haar angstvallig uit den weg....

Nu gebruikt zij Odo-Ro-No!

Inderdaad, hoevele leuke charmante meisjes zijn er niet zelf de oorzaak van, dat haar dromen in rook vervliegen. Indien zij er maar aan dachten, dat onaangename transpireren onder de armen te voorkomen en de verzorging hiervan als een onderdeel van haar dagelijksch toilet ter hand te nemen.

Odo-Ro-No brengt hier uitkomst: Uw charme blijft behouden, terwijl Uw kleeding voor bederf wordt gevrijwaard.

Gebruik dus Odo-Ro-No regelmatig, zoowel voor Uzelf als voor Uw kleeding.

Odo-Ro-No wordt in 2 sterkten in den handel gebracht. REGULAR voor normaal gebruik - INSTANT voor mensen met een gevoelige huid.

ODO-RO-NO

Wilt U zich eens heerlijk versfrissen? Doe dan enkele druppels zuivere USiH Eau de Cologne uit de bekende flacon-met-de-bloemen op Uw zakdoek! U zult verrast zijn door de intense verwikking die deze verbazingwekkende USiH Eau de Cologne U geeft! Van 35 ct. tot f 1.50.

In alle goede zaken verkrijgbaar.

NAAM EN VERPAKKING WETTIG GEDEPONEERD

USiH

VOOR ENGROS
UNITED STATES IMPORT HOUSE
HUDDERSTRAAT 3-5 - AMSTERDAM

Het avontuurlijke en romantische leven van een Britschen spion in het

Rooode Rusland

Vervolg van bladzijde 23

In den tijd, dat ik weg was geweest, hadden de geallieerden Archangel bezet onder een Engelschen opperbevelhebber. Buiten onze strijdkrachten waren er ook Fransche, Italiaansche, Amerikaansche en Servische troepen. Bovendien was er een Russisch „wit” leger en een voorlopige Russische regeering, onder leiding van den eerbiedwaardigen socialist Tsjakofsky, protégé der geallieerden.

Ik had zelf verkozen naar Archangel terug te gaan. Het was nog zomer 1918 — kwam ik Rusland niet binnen langs den weg, dien ik bij mijn vertrek naar Engeland gevolgd was, dan kon ik misschien de droge moerassen doorkomen met boerenkarren en te voet, en de meren over met booten.

Maar van die plannen kwam niets terecht. Er was in die twee maanden, sinds ik uit Moskou vertrokken was, veel gebeurd. De bolsjewistische regeering was een schrikbewind begonnen, om het communisme te dwingen, een onwillig volk de kelen door te snijden; de Tsaar was vermoord; er waren aanslagen gepleegd, er waren complotten gesmeed en uitgeroeid; Rosa Kaplan had Lenin met drie kogels getroffen, den 30en Augustus, overal in het land kwamen legers in verzet tegen de Rooden; er werden contra-revolutionnaire strijdkrachten verzameld in Archangel, Finland, Siberië en Zuid-Rusland, met steun van de geallieerden, speciaal van Engeland; in Augustus was een attaché vermoord op de stoep van het Britsche gezantschap, dat hij verdedigde tegen een inval van de Tsjeka. Men had mij de waarheid gezegd in Londen. Het land, waarbinnen ik terug moest keeren, was 'n vijandelijk land, waarmee we in oorlog waren. Er kon geen sprake van zijn, als Engelschman terug te keeren. Ik nam dus te Archangel het besluit, mijzelf om te scheppen in een Rus, en wel in een bolsjewiek.

Het was roerig in Archangel, maar ik hield me overal buiten. Ik kwam er onopgemerkt, leefde er onopgemerkt en kwam mettertijd ook onopgemerkt weer weg. Om meer op een Rus te lijken liet ik mijn baard staan. Dat wekte verwondering in het doktershuis aan den buitenkant der stad, waar ik was ingekwartierd. „U was veel leuker zonder,” zei de knappe dochter des huizes, en ik had zóó een mes kunnen grijpen om het ongeval af te snijden. Maar ik zei alleen: „Jawel, maar nu wordt mijn gezicht niet zoo koud in dien poolwinter hier.”

Ik stond iederen morgen vroeg op, en om me te trainen maakte ik lange wandelingen door het moerasland in de omgeving. De afstand naar Petrograd was vierhonderd mijl, en ik dacht er over, dien half te voet af te leggen. Maar het weer sloeg om — er begon natte sneeuw te vallen. 't Had me mijn leven gekost, als ik getracht had, met slecht weer die eindeloze woestenijen door te komen. Ik besloot dus naar Finland te gaan. Ik kreeg een pas als Noorsch koopman, en met verwarde haren en ruigen baard trok ik door Noorwegen naar Stockholm. Daar werd ik „Sergei Ilitsj”, een Serviër, voor zaken onderweg naar Helsingfors.

In Stockholm trof ik een landgenoot, journalist, dien ik te Moskou gekend had. Hij wou me voorstellen aan Litwinof, die toen ook in Stockholm was en met wien hij op uitstekenden voet stond: misschien kon ik onder Litwinof's bescherming ronduit als Engelschman Rusland binnenkomen. Maar ik wist, wat dat

beteekenen zou: een paar dagen rondgeleid door Petrograd en Moskou — onder zware verdenking, omdat ik land en taal kende — vijf minuten bij Lenin en Trotsky en nog een paar grooten — kortom, het vaste programma voor alle „sympathiseerende bezoekers” in dien tijd (anderen werden niet toegelaten) — en dan beleefd weer de grens over gebracht, met stapels indrukwekkende lectuur. Neen, dat trok me niet aan. Hoewel dankbaar voor het aanbod wees ik het af, en begin November 1918 ging Sergei Ilitsj, Servisch handelsreiziger, stil en bescheiden op een boot, die hem naar Finland zou brengen.

Helsingfors, de Finsche hoofdstad, was een drukke stad, gistend van leven en intrige. Tal van Russische emigranten hadden er een toevlucht gevonden. Zij waren niet allen sympathiek, maar er waren ook prachtkerels bij, bereid hun leven te geven voor hun zaak. Een hunner gaf mij een brief voor een Russischen officier te Viborg, Melnikof geheeten. Het stadje Viborg, dicht bij de Russische grens gelegen, was een wespennest van vluchtelingen, samenzweersers, Duitse agenten en bolsjewistische spionnen. Nog steeds als handelsreiziger vermoord trok ik naar Viborg, nam een kamer in het kleine hotel, waar Melnikof in woonde, zocht hem op en gaf hem den aanbevelingsbrief. Hij bleek een zee-officier te zijn van het edelste slag — ik mocht hem aanstonds graag. Melnikof was klein en mager, maar gespierd, donker, met blauwe oogen. Hij was innig religieus en droeg den bolsjewisten een bitteren haat toe — niet zonder reden, want zijn beide ouders waren als honden door hen neergeschoten, en zelf was hij slechts door een wonder ontsnapt.

„Ze kwamen 's nachts huiszoeking doen,” vertelde hij me. „Ik had eenige papieren in verband met een opstand — die bewaarde mijn moeder voor me. Ze wilden mijn moeders kamer binnendringen. Mijn vader versperde hun den weg, en zei, dat ze zich aan 't kleeden was. Opeens knalde er een schot, en mijn vader viel dood op den drempel. Ik was in de keuken, toen de Rooden kwamen, en door de deur schoot ik er twee neer. Er werd een salvo op me gelost. Ik werd aan mijn hand gewond en kon nog ternauwernood weggelopen langs de achtertrap. Voor ik weer binnen kon komen hadden ze mijn moeder gegrepen, en veertien dagen later werd ze terechtgesteld, omdat ze mijn papieren gevonden hadden.”

Melnikof had maar één levensdoel: het bloed zijner ouders te wreken. Het verheugde hem zeer, dat ik naar Sovjet-Rusland terugwilde. Hij nam niet alleen op zich te bewerken, dat de Finsche grenspatrouilles me heimelijk in den nacht de grens over zouden helpen, maar beloofde bovendien, me voor te gaan naar Petrograd om daar een schuilplaats voor me te zoeken.

„Van uw heelen inlichtingendienst in Rusland is niets meer over,” zei Melnikof, „maar er is een zakenman, die heel wat menschen heeft geholpen om naar Finland te ontsnappen. Ik weet niet goed hoe hij heet. Zijn naam begint met een M — we noemden hem vroeger Iwan Iwanitsj, maar dat zou nu niet veilig meer voor hem zijn. Ik zal u zijn adres geven en zeggen, dat u komt — als hij ten minste nog niet gearresteerd is.”

Melnikof gaf me twee adressen in Petrograd, waar ik hemzelf zou kunnen

EN TOCH....

ZIJN ZE EVEN OUD!

Doch de een heeft zijn haar verzorgd, terwijl de ander iedere voorzorg heeft nagelaten. En het is toch zoo eenvoudig: voltooit iederen morgen Uw toilet door Uw haar met Petrole Hahn goed in te wrijven, het zal den haaruitval stuiten en roos doen verdwijnen. Het is het volmaakte middel voor het dagelijksche onderhoud van Uw hoofdhuid; het reinigt de huid volkomen, zonder haar vet te maken of haar te doen uitdrogen.

Overal verkrijgbaar in flacons à f 1.25, f 2.— en f 3.75. En gros: FIRMA A. MAAS, 239, O.Z. Voorburgwal, Amsterdam-C.

PETROLE HAHN

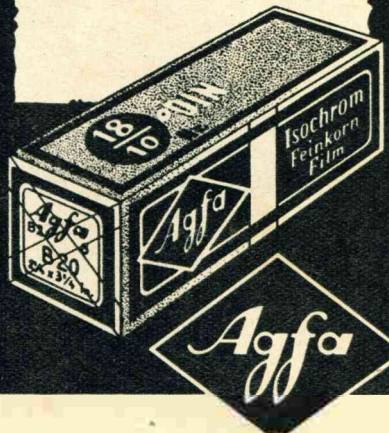
UITSLUITEND VERPAKT IN
ZWART-ROOD ETUI! LET OP DE
HANDTEKENING F. VIBERT.
WEIGERT NAMAAK

Kenmerken van
de nieuwe
Agfa-Isochrom

18
10 DIN

Uiterst fijne
zilverkorrel.

Practisch korrelvrij.
Vergroting dus vrijwel niet meer aan grenzen gebonden.

vinden, een in een gasthuis, en een in een cafeetje dat nog bestond op 'n particuliere flat, en waar de bolsjewistische autoriteiten niet van wisten.

Misschien was het Melnikof te vergeven, dat hij dronk. We zaten drie dagen plannen te maken voor Petrograd, en onderwijl dronk hij bijna al mijn whisky op — ik had nog een klein medicijnfleschje weg kunnen stoppen. Toen hij er van overtuigd was, dat ik niets meer had, verklaarde hij zich bereid om te vertrekken. Dat was Vrijdags; ik zou twee dagen later volgen, Zondagavond 24 November. Melnikof schreef een wachtwoord op een stukje papier. „Geef dat aan de Finsche grenswacht,” zei hij, „in 't derde huis van de brug, een houten huis met een witte veranda.”

Om zes uur ging hij naar zijn kamer, en een paar minuten later kwam hij zoo veranderd terug, dat ik hem niet herkende. Hij had 'n soort matrozenpet op, die tot over zijn oogen reikte. Zijn vuile gezicht en zijn baard van drie dagen oud waren griezelig om aan te zien. Hij had een sjofele jas en broek aan van een donkere kleur, en een bouffante zat stijf om zijn hals geknoopt. Toen hij een groote revolver in zijn zak stopte was het beeld van den apache compleet.

„Vaarwel!” zei hij eenvoudig, zijn hand uitstekend. Toen ging hij voort: „Laten we de goede oude Russische zede opvolgen en een minuut bij elkaar blijven zitten.” Volgens een gebruik in het Rusland van vroeger plegen vrienden te gaan zitten bij het afscheid en een volkomen stilte te handhaven, waarin zij elkaar goede reis en voorspoed toewenschen. Melnikof en ik gingen tegenover elkaar zitten. Hoe vurig wenschte ik hem succes op zijn gevaarlijken tocht! Als hij eens doodgeschoten werd aan de grens? Niemand zou het te weten komen, ook ik niet. Hij zou eenvoudig verdwenen zijn, gelijk zoo menig slachtoffer der revolutie. En ik? Ik kon daarna mijn beurt krijgen! Kwestie van geluk... en dat hoorde nu eenmaal bij 't vak!

Wij stonden op. „Vaarwel,” zei Melnikof nog eens. Hij keerde zich om, maakte een kruis en verliet de kamer. Op den drempel keek hij om. „Zondagavond,” zei hij, „zonder mankeeren.” Ik had het gevoel, dat ik iets moest zeggen, maar ik vond geen woorden. Ik volgde hem snel de trap af. Hij keek niet meer om. Buiten keek hij snel naar alle kanten, trok zijn pet nog dieper en verdween in het donker — op een avontuur uit, dat hem zijn leven zou kosten. Ik heb hem nadien nog maar ééns gezien, heel even in Petrograd, onder treurige omstandigheden — maar dat vertellen we later.

Ik sliep weinig dien nacht. Ik moest maar aan Melnikof denken, die ergens in 't holste van den nacht zijn leven waagde in een poging, de Roode wachters te verschalken. Ik dacht aan zijn verleden, zijn ouders, aan zijn verhaal. Wat zouden zijn vingers jeuken, om die revolver te hanteeren!

Ik stond vroeg op, maar kon niet veel doen. 't Was Zaterdag, de Joodsche winkels waren dicht, alleen de Finsche waren open. De meeste kleeren, die ik dragen wilde, had ik al — ik kocht er dien dag en den volgende Zondag nog een en ander bij. Mijn costuum bestond uit een Russisch hemd, zwarte leeren broek, zwarte kaplaarzen, een armoedige tuniek en een oude leeren muts met bontrand

en een kwastje bovenop, zooals de Finnen ten noorden van Petrograd dragen. Ik zag er fraai uit, met mijn zwarten baard, die nu vrij lang was, en de lange, ongekamde haren, die over mijn oogen hingen. Zooiets als de bedelaar van Kalisch.

's Zondags kwam er een vriend van Melnikof, ook een officier, kijken of ik klaar was. Hij smokkelde Finsch geld en boter naar Petrograd, en stond dus op goeden voet met de Finsche grenswacht, die eveneens dat bedrijf uitoefende. Toen het donker was, gingen we samen naar 't station, maar in den trein kozen we gescheiden plaatsen: niemand hoefde te zien, dat ik reisde met iemand, die bekend stond als Russisch officier.

„En raakt u ooit in de knel,” zei Iwan Sergeiewitsj, „ga dan naar mijn flat. Daar is een huishoudster, en als u zegt, dat u van mij komt, laat zij u binnen.” Ik was dankbaar voor dit aanbod, dat mij later veel baat gaf.

Toen Iwan Sergeiewitsj uitstapte, keek hij me snel aan, maar we gaven geen blijk, dat we elkaar kenden. Ik zat in mijn hoek gedoken met het koppige gevoel, dat iedereen op me lette. Die man aan den overkant had me tweemaal aangekeken... en die vrouw zat me schuins te begluren! Ze lieten me mijn gang gaan tot aan de grens, dan waarschuwden ze de Rooden dat ik er aan kwam! Ik rilde en schold mezelf uit voor dolzinnigen gek. Maar ik kon niet terug.

Eindelijk stopte de trein te Raiakioki, het laatste Finsche station. Het was een stikdonkere nacht. De grens was nog een halve mijl ver, en ik liep langs de rails in de richting van Rusland en naar de houten brug over het riviertje Sestro. Ik keek nieuwsgierig naar de sombere gebouwen en de knipperende lichtjes aan den anderen oever. Daar lag mijn beloofde land, dat echter niet overvloede van melk en honing, maar van bloed. De Finsche schildwacht stond op zijn post aan het eene einde van de grensbrug, en twintig stappen verder stond de Roode schildwacht. Ik liet de brug rechts liggen en ging het huis zoeken, waarheen ik verwezen was.

Ik vond 't houten huisje met de witte veranda en klopte bedeesd aan. De deur ging open, en ik gaf het papiertje over, waarop Melnikof het wachtwoord had geschreven. De Fin, die opendeed, bekeek het bij het licht van een vette olielamp, hield toen de lamp bij mijn gezicht, bekeek me en wees me toen, dat ik maar binnen moest komen.

„U wordt verwacht,” zei hij. „Hoe voelt u u?” Ik zei opgewekt — hoewel bezijden de waarheid — dat ik me uitstekend voelde.

„Mooi,” zei hij. „U moogt blij zijn, dat u zoo'n donkeren nacht treft. Vorige week is een van onze vrienden doodgeschoten, terwijl we hem overzetten. Zijn lijk viel in 't water, we hebben 't nog niet opgevischt.”

Dit was zeker een Finsche manier om me op te vroolijken.

„Na dien tijd nog iemand over geweest?” vroeg ik, met mijn stem zoo onverschillig als ik kon.

„Alleen Melnikof.”

„Goed gegaan?”

De Fin haalde zijn schouders op. „We hebben hem heelhuids over gekregen... verder weten we nergens van.”

Wordt vervolgd.

GRATIS TER KENNISMAKING!

Monstertubes Pond's Vanishing en Cold Cream en monsters der 5 tinten Pond's Poeder na inzending van 10 ct. in postzegels voor kosten van verzending aan Pond's Extract Co., Afd. 136 A, Amsterdam.

Naam Adres

POND'S CREAMS
IN TUBES
EN POTJES
VANAF 35 CT.

DOOSJES POND'S POEDER 25 EN 50 CT.

189

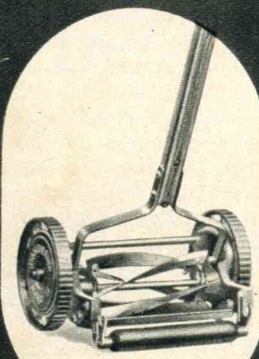
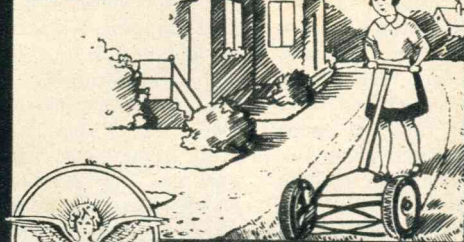
**Mogen
wij U
een
raad
geven?**

Die raad is deze. Waakt voor opdikkende onderkleeding. Zulke onderkleeding is kwalijk voor een goed uiterlijk. Juvena onderkleeding daarentegen omsluit het lichaam elastisch, als een tweede huid. Voor een welverzorgd uiterlijk is Juvena onderkleeding een hoofdvereischte.

* Juvena onderkleeding wordt in bijna alle goede zaken verkocht. Waar niet, vrage men het adres van den dichtstbijzijnden leverancier aan Jos. Konings, Koningin Wilhelminalaan 475t, Voorburg.

Juvena

**Wilt U iets goeds -
dan**

Grasmaaier

Alexanderwerk

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1,62½ per kwartaal of f 0,12½ per week. Franco per post f 1,75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7,65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 15473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telefoon Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5, Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

HOFGEHEIMEN

Uit het intieme leven van de grooten der aarde

door Z. K. H. Prins Christoffel van Griekenland

**De jeugdijaren van prins Christoffel. — Koningen op vakantie. — De Duitse keizer geeft zeep-
eieren cadeau.**

Een stormachtige intocht.

De sprookjestrein.

Ik werd geboren op het landgoed van mijn grootvader te Pawlowsk, in Rusland, als jongste in een gezin van acht. Mijn oudste broer, Constantijn, was toen twintig, mijn jongste broer, Andries, zeven jaren oud. Mijn vader was koning George I van Griekenland, geboren prins Willem van Denemarken, in 1863 te Athene ingehaald om een nieuwe Griekse dynastie te grondvesten. Mijn moeder was groothertogin Olga van Rusland, dochter van groothertog Constantijn en kleindochter van tsaar Nicolaas I.

Toen ik twee maanden oud was, maakte ik mijn eerste zeereis en het kon evengoed mijn laatste geweest zijn, want het koninklijk jacht, dat ons was komen afhalen om ons naar Athene te brengen, geraakte op de Zwarte Zee in 'n hevigen storm. Urenlang slingerde en stampte het schip op de woeste golven, niet in staat den Bosporus binnen te varen. Ik sliep overal rustig door, maar mijn moeder was volkomen uitgeput, toen wij ten laatste aan land gingen en de verpleegster, die ons vergezelde, gaf huidop te kennen, dat deze stormachtige intocht in mijn vaderland een ongunstig voorteken was. Nu ik over mijn leven terugblik, moet ik erkennen, dat zij met haar angstige voorgevoelens niet geheel ongelijk heeft gehad.

Mijn eerste levensjaren sleet ik rustig in 't pompeuze koninklijke paleis te Athene, een ongeriefelijk gebouw, dat niet eens op 'n behoorlijke badkamer kon bogen. Mijn speelgenootje was het oudste zoontje van mijn broer Constantijn, George, de latere George II van Griekenland. Hij was twee jaar jonger dan ik en wij werden dikke vrienden, die het altijd samen tegen de rest van de familie opnamen.

Tot mijn vroegste herinneringen behoren de veelvuldige bezoeken aan Rusland, in gezelschap van mijn moeder. Deze reizen waren voor mij gebeurtenissen van 't opperste geluk en nachten van te voren kon ik er niet van slapen.

Voor al de tocht met den Russischen keizerlijken trein, die te Sebastopol voor ons gereed stond, was voor mij 't mooiste gebeuren, dat op aarde bestond. 't Leek 'n echte sprookjestrein door zijn luxueus gestoffeerde salons, de dikke tapijten, het weelderige restauratierijtuig, de prachtige bedden. De reis met den trein duurde drie dagen, want na het ongeval tsaar Alexander III, toen enkele jaren geleden, overkomen, was de snelheid, waarmede de keizerlijke treinen mochten rijden, teruggebracht op tweeëndertig kilometers per uur. Op ieder station waar wij stopten werden wij opgewacht door de notabelen, die mijn moeder overlaadden met bloemen, heerlijke vruchten en delicatessen. Ten laatste kwamen wij dan te Pawlowsk aan, op 't landgoed van m'n grootvader, groothertog Constantijn. Vooral mijn grootmoeder ontving mij allerhartelijkst en steeds zorgde zij voor allerlei verrassingen. Zij was 'n buitengewoon knappe vrouw, die wij later verschillende malen op Corfoe ontmoetten.

Z. K. H. prins Christoffel van Griekenland, 't achtste kind van koning George I en 'n oom van de hertogin van Kent. In zijn „Hofgeheimen", waarmede wij hier een aanvang maken, kenmerkt hij zich als iemand met zonnigen humor en milde verdraagzaamheid.

De Griekse koningskroon.

Scherp staat uit mijn jeugd mij nog voor den geest de groote aardbeving in Griekenland in 't jaar 1894. Nadien heb ik nog heel wat aardbevingen meegemaakt, maar geen enkele daarvan werkte zoo diep in op mijn verbeelding.

Het merkwaardige van deze aardbeving was, dat de eerste schok kwam op Goeden Vrijdag, juist onder de plechtigheden, die in de kerken werden gehouden. De geloovigen hadden pas geluisterd naar de woorden uit het Lijdensverhaal: „en de aarde spleet open en het voorhangsel van den tempel scheurde in tweeën van boven naar beneden", toen zij den grond onder hun voeten voelden wankelen en de pilaren boven hun hoofden zagen waggelen.

Een geweldige paniek greep hen aan. In de kerken van Athene werden honderden menschen onder den voet geloopt en gruwelijk vertrappt. Had men zijn kalmte bewaard, dan was er geen enkele doode te betreuren geweest, want de gebouwen bleven allen overeind.

Ik bevond mij juist in de werkkamer van mijn vader, bevend van hoofd tot voeten. Hij sloeg zijn arm beschermend om mij heen en slaagde erin mij gerust te stellen. Met mijn drie jaren keek ik geweldig tegen hem op. Hij was voor mij degene, die alles kon, voor wien niets te moeilijk of onmogelijk was.

Vertrouwen inboezemen was trouwens zijn grootste kracht. Dit erkennen allen, die met hem in aanraking kwamen. Deze karaktertrek had hem door de grootste moeilijkheden van zijn eerste regeeringsjaren geholpen.

De positie van een geadopteerde koning blijft altijd iets neteligs. Het eene oogenblik wordt hij overstelpt met ongebreideld enthousiasme, om vlak daarop scherp te worden becritiseerd wegens „vreemde smetten", overgehouden uit zijn geboorteland.

Steeds hield hij ons voor oogen: „Vergeet nooit, dat je in dit land slechts vreemdeling bent, maar je moet trachten hen dit te doen vergeten."

Mijn vader was nog maar een jongen van achttien en op de Zeevaartschool te Kopenhagen, toen hij op 'n dag ontboden werd bij zijn oudoom, koning Frederik VII van Denemarken. Deze deelde hem mede, dat er een delegatie uit Athene was aangekomen, die hem den Grieksch troon aanbood en dat hij hem moest accepteren. Deze troon was reeds aangeboden aan den hertog van Edinburgh, den zoon van koningin Victoria, aan de prins van België en van Duitschland, maar geen van hen ging op het aanbod in. Griekenland was voortdurend te zeer verdeeld in twee vijandige partijen, terwijl bovendien Frankrijk, Engeland en Rusland zich sterk bemoeiden met de politiek van 't land.

Mijn vader wou 't aanbod eerst van de hand wijzen, maar de oude, kop-

Koning George I van Griekenland, geboren prins Willem van Denemarken, de vader van prins Christoffel. „Vergeet nooit, dat je in dit land slechts vreemdeling bent," hield hij zijn kinderen steeds voor.

pige koning dreef zijn wil door en in October 1863 stak m'n vader over naar Griekenland, zijn koninkrijk, en zette zich met al zijn energie aan 't leeren der taal en de gewoonten van zijn onderdanen.

De eerste vier jaren van zijn heerschappij vertoefde hij onafgebroken in zijn nieuwe vaderland; hij verliet het geen enkele maal en toen zijn raadgevers hem er op wezen, dat 't land een koningin verlangde, ging hij naar Rusland. Mijn vader was toen tweeëntwintig jaren oud: hij koos zich de vijftienjarige groothertogin Olga, die nog op school ging, tot bruid en enkele maanden later waren zij gehuwd.

Nooit werd een huwelijk zuiverder alleen uit liefde gesloten dan dat van mijn ouders.

Familiebijeenkomst in Denemarken.

Er heerschte in ons gezin een Babylonische spraakverwarring. Mijn ouders spraken onder elkaar Duitsch en tegen ons kinderen Engelsch, behalve tegen Andries, die pertinent weigerde een andere taal dan de Griekse te spreken. Wij zelf spraken Grieksch tijdens de lesuren. Mijn eene schoonzuster sprak Fransch, de andere Russisch en Engelsch, terwijl de Deensche relaties, als zij bij ons op bezoek kwamen, de verwarring nog grooter maakten.

Op die manier leerden wij van jongsaf verschillende vreemde talen spreken en dit kwam ons vooral goed van pas, als wij tijdens de zomermaanden naar Denemarken gingen, waar, in 't ouderlijk huis van mijn vader, de heele familie gewoon was bijeen te komen.

Minstens zes naties waren daar present en onze grootouders, koning Christiaan IX en koningin Louise, wilden niets liever dan hun zes zonen en dochters met hun respectieve vrouwen en echtgenooten en ontelbare kinderen, daar om zich heen te zien. Wij, de zesendertig kleinkinderen, amuseerden ons daar best, want wij genoten er groote vrijheid en beleefden er allerlei pretjes.

Voor al tsaar Alexander III van Rusland, dien wij oom Sacha noemden, stond bij ons in de gunst, want hij stak steeds vol dulle grappen. Hij was geweldig groot en sterk; een zilveren schotel kon hij met z'n vingers samenvouwen of 't karton was.

Koningin Olga van Griekenland, kleindochter van tsaar Nicolaas I en grootmoeder van de hertogin van Kent.

Een keer was hij juist tijdens zoo'n familiebijeenkomst jarig en zijn neven hadden hem een tuinslang cadeau gegeven. Den volgenden morgen was hij die aan 't probeeren, toen hij koning Oscar van Zweden gewaar werd, in gekleede jas en met hoogen hoed. Hij kwam het tuinpad opgewandeld in gezelschap van den koning van Denemarken. De bekoring bleek den czaar te sterk en hij hield de tuinslang in de richting van koning Oscar, die weldra van top tot teen druipnat was. De prins van Wales, die uit een der vensters stond te kijken, schaterde van 't lachen, maar koning Oscar kon den humor van het geval niet waardeeren. Hoewel de czaar zijn excuses aanbod, heeft de koning het hem nooit heelemaal vergeven.

„En ik ben de keizer van China”

Het slot Frederiksborg, waar deze familiebijeenkomsten meestal gehouden werden, was omgeven door prachtige tuinen, die op een bepaalden dag van de week voor het publiek waren opengesteld. Daar de parken zeer uitgestrekt waren, gebeurde het herhaaldelijk, dat de bezoekers in 't labrynt van paden verdwaald raakten.

Op een middag liepen mijn vader, de keizer van Rusland en de prins van Wales daar te wandelen, toen zij werden aangesproken door een man, die hen vroeg hem den uitgang te wijzen. Zij vergezelden hem heelemaal tot aan den uitgang, onderwijlop gemoedelijk toon met hem sprekend over koetjes en kalfjes.

Toen zij ten laatste bij de toegangspoort afscheid namen, sprak de vreemdeling zijn dank uit.

„De wandeling is mij in uw gezelschap uitstekend bevallen, heeren, en ik hoop, dat wij elkaar nog eens zullen ontmoeten. Mag ik misschien uw namen weten?”

„Natuurlijk,” zei mijn vader. „Ik ben de koning van Griekenland, dit is de prins van Wales en dit is de keizer van Rusland.”

De arme man moet bepaald gedacht hebben, dat hij in een inrichting voor zenuwlijders terecht was gekomen, in plaats van in de tuinen van kasteel Frederiksborg, want zijn gezicht vertoonde ploteling grooten schrik.

„En ik ben de keizer van China,” zei hij en rende meteen hard weg om zich in veiligheid te stellen. Het luide lachen van de vorstelijke personen heeft beslist als dat van waanzinnigen in zijn ooren geklonken.

Trouwens mijn grootvader maakte op Frederiksborg eveneens een komische geschiedenis mee. Voor

de paleisdeur was een nieuwe schildwacht gekomen, 'n jonge kerel van 't platteland. Hij had instructies ontvangen niemand binnen te laten en hij hield zich er scherp aan. Toen de koning van een wandeling door den tuin terugkeerde en naar binnen wou gaan, werd hij door den schildwacht weggesnauwd.

„Maar ik woon hier. Ik ben de koning.”

„Dat kan iedereen wel beweren. In ieder geval, maak dat je weg komt of ik gebruik geweld.”

Gelukkig kwam er op dat oogenblik een adjudant aan en kon de koning zijn eigen woning binnen gaan!

Het democratische Athene

Athene was in die dagen wellicht de meest democratische stad van Europa. Iedereen was er op uit duidelijk te maken, dat hij even goed en evenveel waard was als zijn buurman. Er waren geen titels en er werd nagenoeg geen maatschappelijk onderscheid gemaakt. Wij werden — en worden nog

— gewoon bij onze voornamen aangesproken, met weglating natuurlijk van „Koninklijke Hoogheid”.

„Hier komt George aan, of Nicolaas,” en zoo verder, waren zij gewoon luid tegen elkaar te roepen, als zij een van ons op straat gewaar werden.

Haast iedereen verscheen op het hofbal. Tijdens een van die bals werd aan mijn broer Constantijn 'n dame voorgesteld, die hem erg bekend voorkwam. Plotseling herinnerde hij zich, dat zij de dochter was van zijn kamerdienaar. Het meisje was getrouwd met een officier ter zee en had als zoodanig 't volste recht op 't hofbal te verschijnen.

'n Andere maal huurde een vreemdeling, die in een der hotels logeerde, een rijtuig om hem naar het paleis te rijden.

„Nou, u bent tamelijk vroeg,” zei de koetsier, „ik ga zelf ook naar 't hofbal en moet me nog heelemaal omkleeden.”

De vreemdeling dacht, dat het 'n mop was, maar inderdaad, dienzelfden avond zag hij zijn koetsier in gekleede jas tijdens het hofbal dansen met de vrouw van een minister!

De keizer en zijn zeepeieren

Behalve het koninklijk paleis te Athene bezaten wij twee landgoederen: het eene was Tatai, in de nabijheid der hoofdstad, waarop een groote modelboerderij lag, die ons van eieren, boter en melk voorzag; het andere „Mon Repos” op Corfoe, dat mijn vader ten ge-

Koning Christiaan IX van Denemarken, de grootvader van prins Christoffel.

Czaar Alexander III van Rusland, de oersterke „oom Sacha”, die zilveren lepels met de hand kon breken en ook 'n ervaren tuinman bleek te zijn.

schenke was gegeven, toen hij voor 't eerst naar Griekenland kwam.

In April kwam keizer Wilhelm II steeds naar Corfoe en hij verbleef dan op het „Achilleion”, de geweldige villa, die hij van den Oostenrijkschen keizer, Frans Jozef, gekocht had. Mijn vader nam altijd maatregelen ter zelfder tijd op Corfoe te zijn, meestal een paar dagen van tevoren zelfs.

De Deutsche keizer noodigde ons dikwijls op zijn villa uit, hoewel de verstandhouding tusschen hem en mijn vader niet al te best was.

In die jaren had Wilhelm II een uitgesproken manie voor oudheidkunde. Het toeval wou, dat een Deutsche geleerde een zeer interessante ontdekking deed op Corfoe. Een landbouwer was tijdens het bewerken van zijn akker nabij „Mon Repos” op iets hard gestooten, hij nam zijn riek ter hand en onderzocht 't nader.

Spoedig bleek, dat er 'n bouwwerk onder het zand bedolven lag en onder leiding van den Deutschen geleerde begon men met het blootgraven ervan.

De keizer was terstond ter plaatse en dagen achtereen zat hij op een veldstoeltje de werkzaamheden gade te slaan. Op 'n morgen zakte een der pooten van 't stoeltje in den zachten bodem weg en Wilhelm II sloeg achterover, de beenen hoog in de lucht. Tot overmaat van ramp was onze heele familie juist daar aanwezig en wij konden ons lachen nauwelijks bedwingen. De keizer nam 't geval van den grappigen kant op.

„Hoe jammer, dat geen van jullie z'n fototoestel bij zich heeft. In dezen

stand ben ik nog nooit gekiekt.”

Toen eerst begonnen wij pas hartelijk te lachen. De Deutsche keizer was er blijkbaar diep van overtuigd, dat de zindelijkheid der Grieken veel te wenschen overliet. Bij ieder bezoek bracht hij voor de landelijke bevolking van Corfoe iets mee — voor de volwassenen tandenborstels, voor de rijpere jeugd haarkammen en voor de kinderen stukken zeep in den vorm en kleur van Paascheieren! Natuurlijk zetten de kinderen telkens gretig hun tanden erin. De lucht werd dan vervuld van hun verontwaardigde kreten... tot groot vermaak van den keizer.

Wordt vervolgd.

Het pompeuze koninklijke paleis te Athene, dat niet eens een behoorlijke badkamer bevatte.

De Deutsche keizer Wilhelm II, die bij zijn vacaties op Corfoe de bevolking steeds kramerijen, zooals bont-gekleurde zeepeieren, cadeau gaf.

Iederen morgen hevige hoofdpijnen

★
Nu
is zij
een ander
mensch
★

Deze dame had reeds zeven jaar dezelfde ernstige klacht, zonder iets gevonden te hebben om hiervan af te komen. Toen probeerde zij Kruschen Salts en haar hoofdpijnen zijn spoorloos verdwenen. Wij laten haar hier zelf aan het woord:

„Zeven jaren leed ik aan hoofdpijnen, die in den morgen zoo hevig waren, dat ik bijna niet op kon staan. Ik probeerde alle mogelijke middelen, doch niets hielp afdoende. Nu ben ik echter al zeven weken vrij van pijn. Reeds sinds ik de eerste dosis Kruschen Salts nam, waren de pijnen verdwenen. Ik geef U met genoegen toestemming dezen brief te gebruiken om andere lijdens aan hoofdpijn hierran af te helpen. Mevr. J. A.”

(Origineele brief ter inzage.)

Chronische hoofdpijnen, reumatische pijnen etc. ontstaan meestal wanneer Uw organisme verontreinigd wordt door opgehoopte afvalstoffen. Kruschen Salts spoort de afvoerorganen aan tot actievare werking, waardoor alle afvalstoffen snel en volkomen worden verwijderd, zoodat de oorzaak van Uw klachten wordt weggenomen en de pijnen dan ook weldra geheel verdwenen zullen zijn. De „kleine dagelijkse dosis“ zorgt er voor, dat deze niet meer kunnen optreden en houdt U frisch, jong en gezond.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten.

Vacantie of niet....

wáár U ook bent, vergeet nooit Uw Pastol! Want dan vergeet U den glans, de schoonheid van Uw tanden. Pastol is goed... en Pastol is veilig. Door z'n speciale samenstelling wordt 't glazuur nooit beschadigd, het tandsteen wordt door oplossing verwijderd. Boldoot's Pastol; het veilige, Hollandische tandmiddel!

In tuben van 20 en 35 ct.
In groote ronde doozen van 20 ct.
In ovale doozen van 10 ct.

DE RAMP VAN HALIFAX

De grootste ontploffing welke ooit op aarde heeft plaatsgevonden

De groote oorlog, die van 1914 tot 1918 de wereld heeft geteisterd, vroeg niet alleen het offer van ontelbare soldatenlevens aan de fronten, doch bracht tevens dood en verderf onder de burgerbevolking, wier woonplaatsen vielen binnen het bereik van het vèdragende geschut of van de bombardementsvliegtuigen, die van tijd tot tijd met kwistige hand hun bommen lieten neervallen.

Bij den wereldoorlog waren ook de Vereenigde Staten van Noord-Amerika en Canada betrokken, doch deze gebieden lagen ver van het strijdtooneel verwijderd en konden door den grooten afstand niet door het luchtwapen worden bestookt. Tóch bleef men hier niet geheel gespaard voor de gruwelen van den oorlog. In 1917 vond er in Canada een ontploffing plaats in een munitieschip, waarvan de gevolgen zelfs het hevigste bombardement aan het Westelijk Front in de schaduw stelden.

Op den ochtend van 6 December 1917 toonde de havenplaats Halifax, gelegen in de Canadeesche provincie Nieuw-Schotland, het beeld uit die dagen van een aan zee gelegen stad, die nauw betrokken is bij de proviandeering en bij het voorzien van oorlogsmateriaal der strijdende miljoenenlegers in het oude Europa. Op de kantoren ratelden onafgebroken de schrijfmachines; de fabrieken werkten in een schier ongebreideld tempo en in de haven zelf lagen talloze vrachtschepen gemeerd voor de loodsen, terwijl oorlogsvaartuigen en transportconvooien hun ankers hadden uitgeworpen, in afwachting van het bevel om op te stoomen. Op de kaden zwoegden zeelieden en havenarbeiders met den onafgebroken stroom oorlogsmateriaal, dat in de ruimen moest worden gestouwd.

Plotseling, te midden der koortsachtige bedrijvigheid, naderde 'n sloep, bemand met Fransche matrozen, die uit alle macht in de richting van den noordelijken oever roeiden. Een tweede boot volgde en vanaf den wal kon men vaststellen hoe de inzittenden vol ontzetting omkeken naar een kleine blauwe vlam, die sloeg uit het Fransche munitieschip, de „Mont Blanc“. Zoodra de eerste boot den oever had bereikt, sprongen de matrozen aan wal onder luide kreten van wanhoop en vertwijfeling. Men twijfelde er niet aan of er moest iets ernstigs zijn gebeurd, maar de Engelsch-sprekende havenarbeiders konden geen wijs worden uit de onsamenvangende woorden van de Fransen, die zich bovendien geen tijd gunden voor een naderen uitleg, doch halsoverkop in straten en stegen verdwenen. Sommigen holden de zeelieden achterna; anderen haastten zich terug naar den waterkant in de hoop door de mannen uit de tweede boot beter op de hoogte te worden gesteld.

„Ze staat in brand!“ brulde een Canadees in deze boot. „De „Mont Blanc“. De „Imo“ heeft d'r aangevaren. Munitie aan boord!“ Bliksemsnel maakte ook hij zich uit de voeten.

Ondertusschen was van Z.M. „High-flyer“, een Britschen kruiser, die in de nabijheid lag geankerd, een boot gestreken. Terwijl de vlam beurtelings wegzakte en opsteeg, kwam de sloep langs zij de „Mont Blanc“. Toeschouwers aan den wal zagen officieren en manschappen snel aan dek klauteren en op het vuur toetijen.

Sinds de verraderlijke blauwe vlam zich voor het eerst vertoonde, waren zeventien minuten verstreken. Een smalle zuil van geel licht, in omvang niet dikker dan de masten van het schip, schoot vanaf het dek pijlsnel omhoog. Een oogenblik trilde ze als een waterstraal, waarna de top zich uitspreidde en de geheele vuurpilaar uiteenspatte in een enorme purperen wolk.

Vierduizend ton explosieve stoffen waren ontploft, de grootste ontploffing die ooit op aarde heeft plaatsgevonden. De „Mont Blanc“ verdween. Een stuk van haar anker, dat een halve ton woog, werd, gehuld in vurige vlammen, bijna vijf kilometer weggeslingerd. Platen, uit den scheepsrump gereten, stortten op schepen en huizen. Een witgloeiende vloedgolf verhief zich huizenhoog boven de plek, waar kort tevoren het schip had gelegen. Zeemeeuwen, die, voortgedreven door den wind, rustig boven het water zweefden, werden geheel uiteengereten.

De dood raasde over het water. Schepen werden losgeslagen van hun ankers en opgenomen door de enorme deining. Acht matrozen aan boord van een kruiser sloegen tegen een geschutstoren en lieten het leven. De kapitein van de „Imo“ en dertig leden van zijn bemanning werden met volle kracht tegen het dek geslagen. Slechts die matrozen, welke in de schepen bezig waren, ontsnapten aan den verzengenden adem van het doodende gas, dat zich landwaarts spoedde. Een groot rotsblok, dat uit den bodem van de haven was gerukt, wentelde door de lucht en doodde vierenzestig werklieden, die aan een haven-dam hun werkzaamheden verrichtten.

Op den zuidelijken oever ligt, in een klein dal tusschen de heuvels, 't plaatsje Richmond. Juist over deze vallei zwiepte de onmetelijke luchtdruk. Tweehonderd schoolkinderen hadden nauwelijks tijd om zich van hun zitplaatsen te verheffen of reeds stortten de muren in. Slechts drie brachten het er levend af. In de St. Jozefkerk lagen velen in gebed verzonken — zij werden door den dood verrast. Fabrieken en geheele huizenblokken beefden tot in hun grondvesten en werden in ruïnes herschapen; boomen werden uit den grond gerukt en vlogen door de lucht als herfstbladeren, die door een stormwind worden voortgejaagd. Menschen werden opgenomen en omhooggeslingerd, totdat hun vaart werd gestuit door muren of telegraafpalen — en zij den dood vonden. Op duizenden plaatsen brak brand uit, die snel aanwakkerde en binnen den kortst mogelijken tijd één laaiende vuurzee vormde. En uit deze hel strompelden gillende en schreeuwende de blinden en gebrekkigen, vlogen de honden en katten, galoppeerden wildgeworden paarden.

De nasleep van de ontploffing plantte zich voort tot in de stad Halifax zelf, verbrijzelde vensters, wierp muren omver en verspreidde een regen van glasscherven. Een ieder, die loopen kon, snelde de straat op. Men zag niets anders dan vlammen en rook en hoorde slechts de kreten der stervenden. Men meende, dat een Duitsche vloot de stad bombardeerde. Dit gerucht werd al spoedig gevolgd door berichten van een luchtaanval en talloozen beweerden, dat zij de vliegtuigen in de lucht hadden zien cirkelen. Redeloos van schrik vluchtten de menschen in het open veld.

Duizenden en duizenden vulden de straten van Halifax.

Toen kwam de invasie vanuit het havengebied. Onder zinnelooze kreten en oorverdovend rumoer stormde en strompelde een opgejaagde menigte nader, in de hoop, dat de straten van de binnenstad de begeerde veiligheid zouden schenken tegen de vernielende krachten, die in de haven waren ontetend. Het bloed stroomde hen langs de gezichten. Sommigen vertoonden de afzichtelijkste verwondingen. Kinderen, van kop tot teen met bloed bespat, leidden blinde ouders. Een vrouw droeg het onthoofde lichaampje van haar kind — ontelbaren vielen en stierven.

Zoodra de ontploffingen ophielden, keerde de bezinning in Halifax terug. IJlboden werden langs de hoofdweegen en de spoorlijnen gezonden om de buitenwereld op de hoogte te stellen van hetgeen er was gebeurd. Men had reeds vermoed, dat er een ernstige ramp moest hebben plaats gevonden. Menschen, die op het ongeveer tweehonderd kilometer verder gelegen eiland Prince Edward zaten te ontbijten, hadden hun borden op tafel zien dansen. Aan boord van schepen, die zich in volle zee bevonden, had men de ontploffing gehoord.

Onmiddellijk werd er een aanvang gemaakt met het reddingswerk, terwijl brandweerlieden, geholpen door een schaar van vrijwilligers, de moeizame en langdurige taak begonnen om de onafzienbare vuurzee te blussen. De dooden werden op de trottoirs gelegd — de lichamen groeiden aan tot een schrikbarend getal. Toen de voertuigen, die ijlings van alle kanten voor het lugubere transport waren gerequireerd, wegreden, geladen met de stoffelijke overblijfselen van vrouwen en mannen uit de geteisterde fabrieken, met kinderen uit ingestorte en verbrande scholen, met de ontzielde lichamen van matrozen, die door de vloedgolf, welke op de ontploffing volgde, op de kaden waren geworpen, was de doodenlijst opgelopen tot tweeduizend. Het aantal gewonden bedroeg meer dan twintigduizend. Vijfhonderd menschen werden nimmer gevonden — zij verdwenen spoorloos van de aarde.

De avond viel over een stad, die slechts werd verlicht door toortsen en lantaarns. Chirurgen opereerden bij het matte en onzekere schijnsel van olielampen. Heel den nacht vond het vervoer plaats naar de gebouwen, die tijdelijk waren ingericht tot lijkenhuizen en hospitalen. En toen — volgde een nieuwe ramp. Boven de stad brak een sneeuwstorm los, zooals men sinds menschenheugenis niet had beleefd. Een ijzige wind maakte het werk van de redders bijna onmogelijk. De gewon-

den, die men nog niet had kunnen berden, stierven door de kou.

Op dit oogenblik echter kon het reddingswerk, dank zij de vermeederde hulp van buitenaf, met verdubbelde energie worden voortgezet.

Vannit New York werden extra-treinen gezonden met verbandmateriaal voedsel en een legertje dokters. Andere steden volgden dit voorbeeld. De Canadeesche regeering gaf eveneens bevel, dat alles in het werk moest worden gesteld om in de geteisterde stad zooveel mogelijk hulp te bieden. In Boston werd in allerijl een schip geladen — de toevloed van menschen, die groote pakken met levensmiddelen en kleeren kwamen brengen, was zoo groot, dat de politie orde-maatregelen moest nemen om verwarring en vertraging bij het inladen te voorkomen.

Wat was de oorzaak van de ontzettende ontploffing aan boord van de „Mont Blanc”? Zooals steeds bij groote rampen moest men zich bepalen tot veronderstellingen, aangezien geen overlevende de ware toedracht kon verhalen.

Toen de „Mont Blanc” op haar reis van New York dien ochtend de haven van Halifax binnenliep, kwam uit tegengestelde richting de „Imo”, een Noorsch graanschip. Op ditzelfde tijdstip bevonden zich nog meerdere schepen in de vaart en waarschijnlijk heeft men aan boord van den Noor een signaal verkeerd begrepen. In ieder geval manoeuvreerde het schip plotseling zoo, dat het recht op het Fransche munitievaartuig afstevende. Bij de aanvaring sneed de voorsteven van de „Imo” in de „Mont Blanc”, waardoor een vat benzine omviel. Sommigen beweren, dat het staal vonkte; anderen houden vol, dat de Franschen een vuur hadden gestookt in het vooronder. In ieder geval, de fatale blauwe vlam verscheen.

Het hoogste rechtscollege in het Britsche rijk, de Geheime Raad, nam het onderzoek op zich. Daarbij kwamen tot de slotsom, dat door beide schepen navigatiefouten waren gemaakt. Een aantal officieren werd geschorst of ontslagen. Daarna werd het onderzoek gesloten.

Doch de herinnering aan de dappere officieren en manschappen van de „Highflyer” zal nog lang in de zeegechiedenis voortleven. Zij hadden gezien wat er was gebeurd. Zij wisten welke lading de „Mont Blanc” inhield. Toch klauterden drie officieren en twintig matrozen aan dek van het Fransche schip om te probeeren het vuur te bestrijden. Zij stierven een heldendood. En daarbij verzonk de materiele schade van bijna tachtig miljoen gulden in het niet.

Waarom
er geen erger
insectenvijand is dan
FLIT

Flit doodt beslist, omdat Flit een combinatie is van onovertroffen insectendoodende middelen. Elke bus Flit bevat een product, waarvan de krachtige werking bewezen is. Eisch dus Flit en weiger ieder twijfelachtig namaakproduct. De Flit-soldaat is Uw waarborg

VERTEGENW.: KERKHOFF & Co. — NASSAUKADE 373 — AMSTERDAM

Prof. Dr. Polland, de vermaarde dermatoloog van de Universiteit te Graz, Oostenrijk, schrijft:

„Ondervoeding van de hoofdhuid veroorzaakt **KAALHEID**”

Lees den brief van den heer Sutherland. Zijn foto laat duidelijk den vollen, krachtigen haardos zien, welken hij door Silvikrin verkreeg.

„Ik heb Silvikrin nu sedert 2½ jaar gebruikt en kan eerlijk verklaren, dat het wonder voor mijn haar heeft verricht.

Voor ik ermede begon, was mijn haar dun, onaanzienlijk en levenloos. Ik leed hevig aan roos en het haar viel bij tijden zoo schrikbarend uit, dat ik dacht binnenkort geheel kaal te zijn.

Nadat ik Neo-Silvikrin Haarvoeding slechts korten tijd had gebruikt, verdwenen de onaangename verschijnselen, mijn haar kreeg als het ware nieuw leven en het is thans weer dik en gezond, zooals de foto duidelijk bewijst.”

J. A. Sutherland.

NEO-SILVIKRIN HAARVOEDING
voorkomt kaalheid, omdat zij natuurlijke haarvoeding is.

Een der meest bekende huidspecialisten, die Neo-Silvikrin Haarvoeding in hun praktijk toepassen, is Prof. Dr. Polland (foto hierboven). Hij schrijft o.a.: Ik heb in alle gevallen uitstekende resultaten bereikt en een duidelijke vermeerdering van haargroei vastgesteld, uitgezonderd natuurlijk wanneer de haarwortels reeds dood waren of de hoofdhuid verhard was.

De voeding der haarwortels geschiedt normaal door het bloed. Treden er storingen op dan lijden de haarwortels gebrek. Zij raken ondervoed en het haar valt uit. Dan zal Neo-Silvikrin Haarvoeding helpen, de gevolgen van een ondervoeding der hoofdhuid te bestrijden, want zij bevat alle specifieke groeistoffen en de regeneratie- en groeihormonen, die met den haargroei verband houden. Van groote waarde is de hooge desinfectiekracht van Neo-Silvikrin Haarvoeding tegen de micro-organismen, die een belangrijke rol spelen bij den haaruitval en alle haaraandoeningen.

WAT U NOODIG HEEFT:

Bij hevige roos, sterken haaruitval, kale plekken kortom voor herstel van nieuwen, gezonden haargroei:

NEO-SILVIKRIN HAARVOEDING

Voor de dagelijksche verzorging, bij lichte roos en beginnenden haaruitval, om de hoofdhuid gezond te houden, den haargroei te versterken en het haar tot volle schoonheid te brengen:

SILVIKRIN LOTION

HOE SILVIKRIN WERKT

Onderzoekingsarbeid van vele jaren leidde Dr. Weidner tot de ontdekking, dat 14 elementaire stoffen noodig zijn voor normalen haargroei. Hij slaagde er in ze in Neo-Silvikrin Haarvoeding te concentreren en wel in dezelfde verhouding als de natuur.

Is de hoofdhuid ondervoed, hetgeen zich openbaart door roos en haaruitval, dan zorgt Neo-Silvikrin Haarvoeding voor herstel van de functies der haarvormende weefsels en van de haarwortels. Zij verwijdert de roos, doet haaruitval ophouden en brengt nieuwen, gezonden haargroei teweeg.

Zie in de tabel hiernaast, wat Uw haar mankeert en koop nog heden het Silvikrin preparaat, dat voor Uw geval noodig is.

Zorgt U voor Uw hoofdhuid, dan zorgt Uw hoofdhuid voor Uw haar.
Haren groeien door

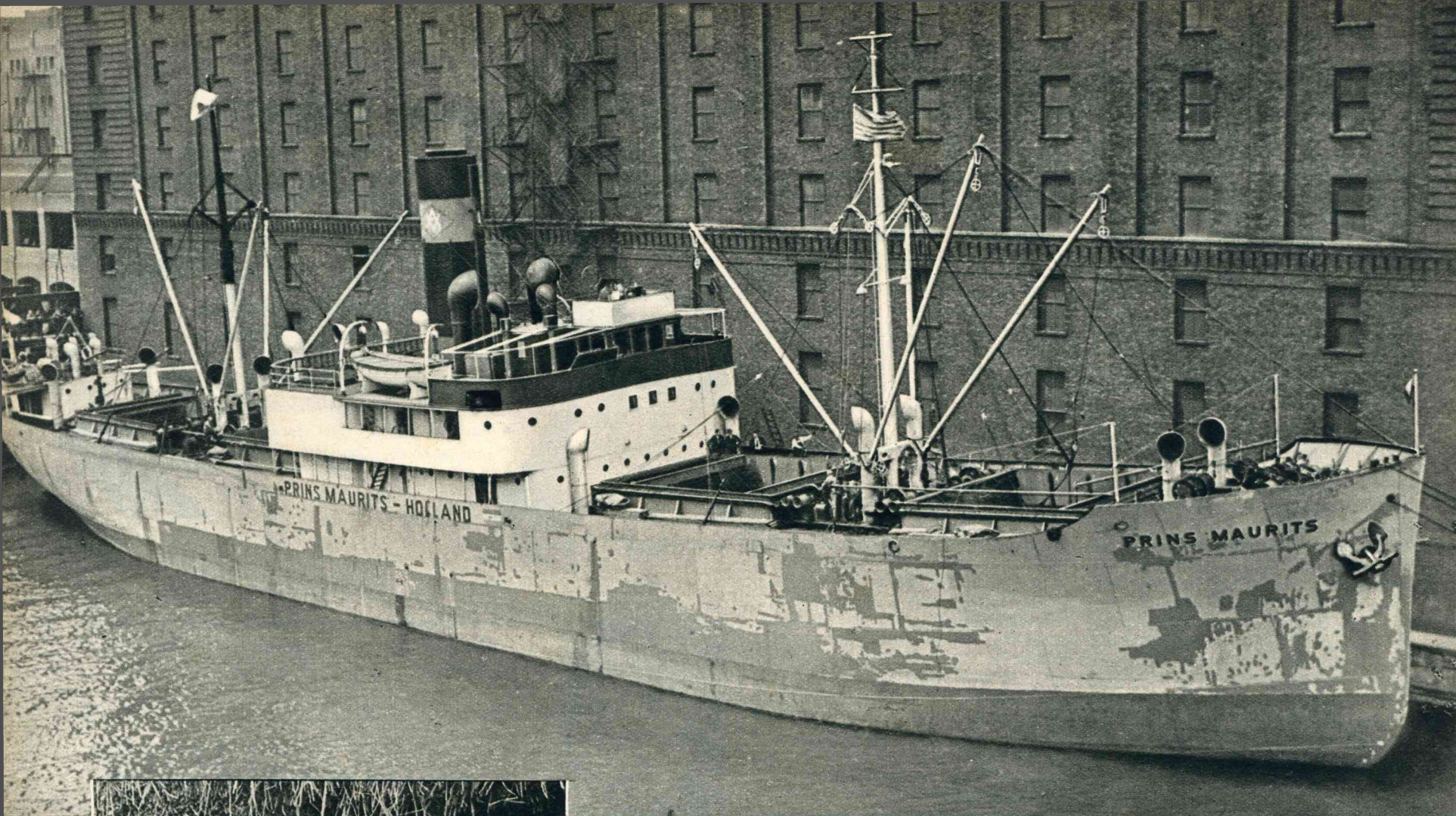
Neo-Silvikrin Haarvoeding

R-42-H

ONZE GRATIS ONGEVALLERVERZEKERING

Sinds onze laatste opgave keerden wij te zamen met onze zusterbladen op grond van onze gratis ongevallerverzekering, de volgende bedragen uit

Aan Wed. v. d. Burgt, Kloosterlaan 3a, Schinveld . . .	Fl 250.—
„ erven J. J. Ritzfeld, Eurenweg 42a, Heerlen . . .	„ 500.—
„ Wed. W. v. Wijnen, Bouwvereniging 3, Krimpen aan de Lek . . .	„ 600.—
„ Wed. P. J. v. d. Heijden, Markt 5, Eindhoven . . .	„ 500.—
„ Wed. J. H. Baruch, Dickmanstraat 10, Haarlem . . .	„ 600.—
„ Wed. Snijders, Dubbelenweg 91, Gemert . . .	„ 500.—
„ Wed. v. Holleman, Spuistraat E 66, Middelharnis . . .	„ 600.—
„ P. Goessen, Hommerterweg 2, Nuth . . .	„ 250.—
„ Wed. Grootens, Stadionweg 227 II, Amsterdam Z. . .	„ 600.—
„ Wed. v. Heusden, David Blesstraat 1 II, Amsterdam . . .	„ 600.—
„ Wed. Severens, Fransiscus Romanusweg, 33, Wijk Maastricht . . .	„ 500.—
„ L. Teuben, Berkelstraat 19, Utrecht . . .	„ 200.—
„ de Wed. Keulen, Peterstraat 88, Munstergeleen . . .	„ 500.—
Fl 6200.—	
Vorig totaal bedrag „ 377836.—	
Totaal „ 384036.—	

De Rotterdamsche vrachtboot „Prins Maurits” is het eerste Nederlandsche schip, dat te Chicago is aangekomen. De stoomer heeft hier een lading sojaboonen aan boord genomen met bestemming voor Antwerpen. Vroeger werden deze ladingen per trein naar Baltimore verzonden en vandaar verder verscheept. De directe verzending bespaart nu evenwel 5 dollars per ton. Wij zien hier het schip voor een der warenhuizen te Chicago.

VARIA

Een inboorling van Korea heeft, naar men beweert, den respectabelen leeftijd van 120 jaren bereikt. Ter gelegenheid daarvan poseerde hij in z'n typische kleederdracht voor onzen correspondent.

De eenige panda, dien men ooit heeft kunnen vangen en die de trots van zijn bezitters is, houdt verblijf in den dierentuin te Chicago. Onder het veilige toezicht van den bewaker heeft hij welwillend als model voor den beeldhouwer geposeerd.

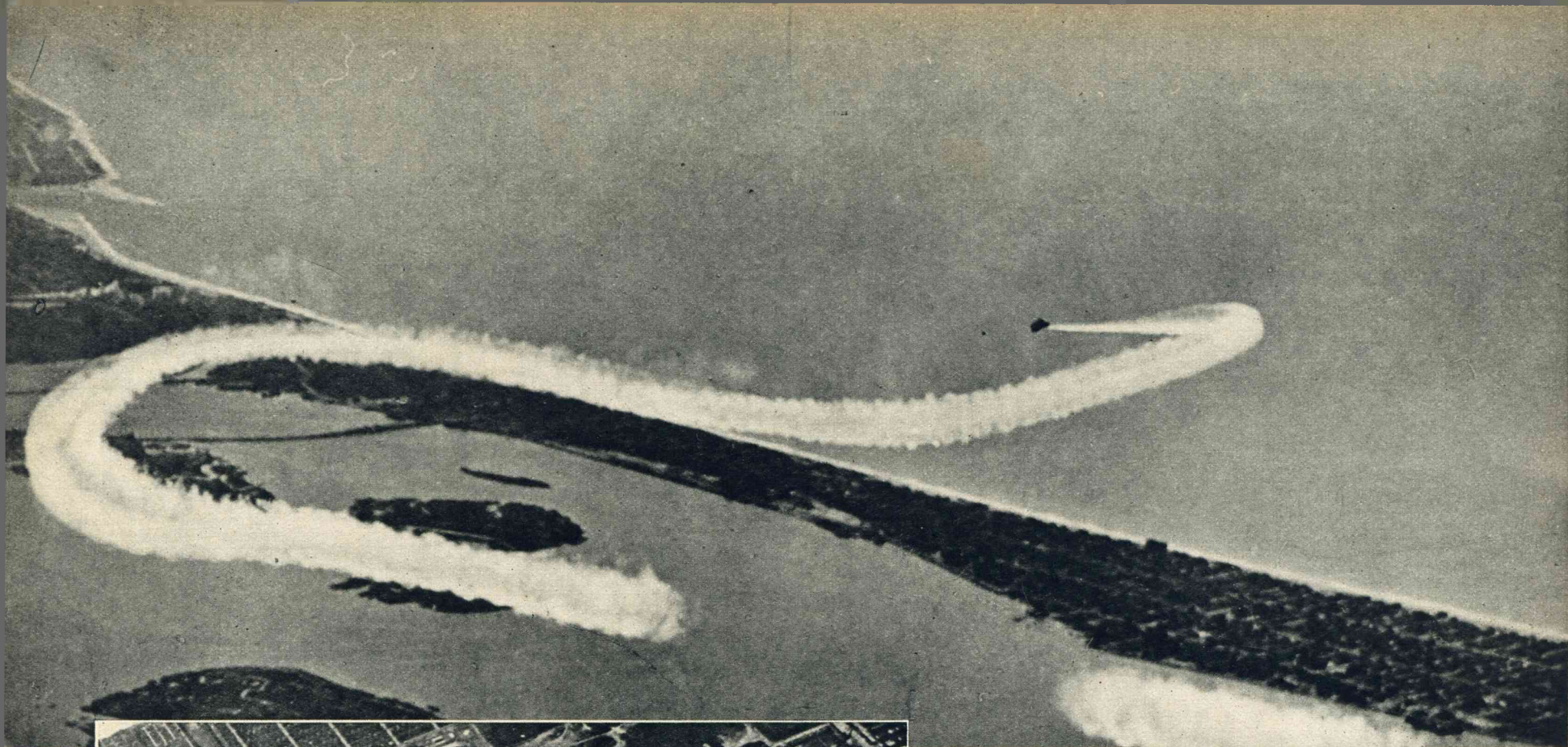

Ter gelegenheid van de internationale paardententoonstelling te Londen waren voor den eersten keer de beroemde spahi's (soldaten van de Fransche elite-troepen van het koloniale leger) aanwezig. Wij zien hier de vermaarde ruiters tijdens een oefening.

Katjesspel

NAAR EEN SCHILDERIJ VAN C. RAAPHORST

De piloot is juist klaar met de letter i en begint met de n. De foto is genomen uit een tweede vliegtuig, dat vijftienhonderd meter boven dat van den schrijver vloog.

SCHRIJVERS OP HET GROOTE LUCHTBORD

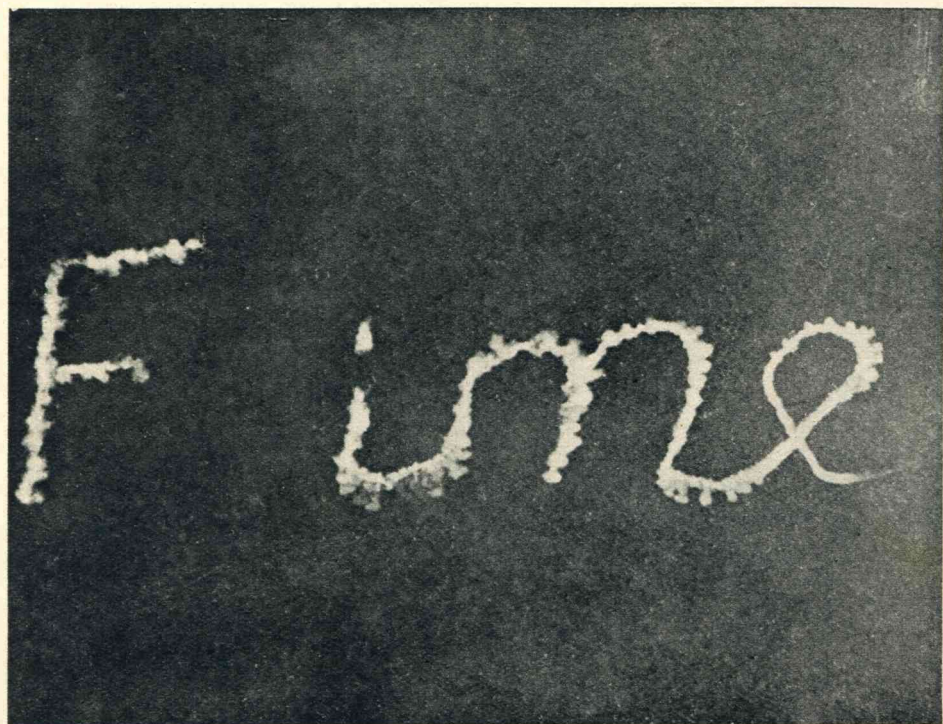
De Engelsche majoor-vliegenier John. C. Savage was de eerste die, in 1922, met het luchtschrijven begon. De nieuwigheid werd overgenomen door tal van landen, maar voornamelijk Amerika legde er beslag op voor allerlei reclamedoeleinden. Onze fotoserie vertelt u een en ander over de manier, waarop deze reusachtige letters daar, op een hoogte van drie- à vierduizend meter, tot stand komen.

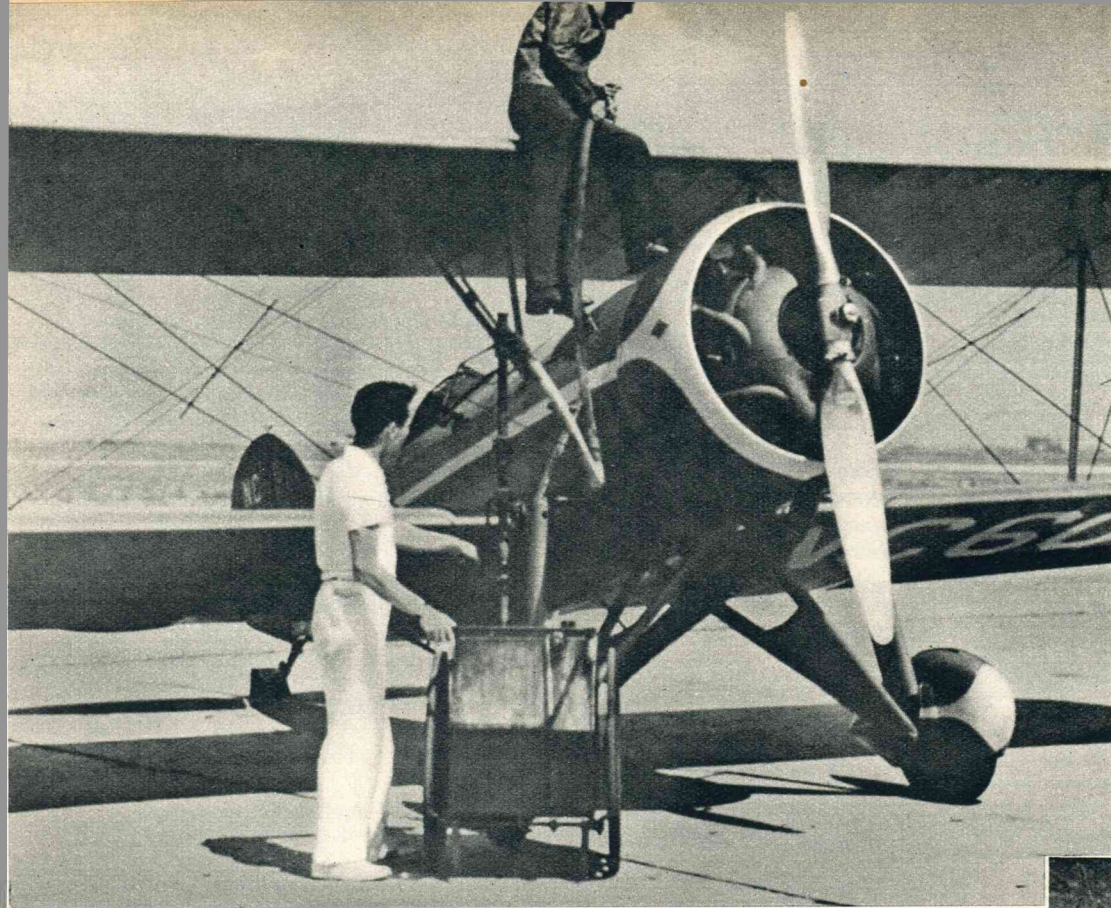
De verschillende letters van een woord worden nooit allemaal op gelijke hoogte geschreven, want dan zou de kans bestaan dat de zuiging van de schroef de reeds gemaakte letters zou misvormen. Daarom vliegt de piloot bij het begin van een volgende letter of iets hoger of iets lager.

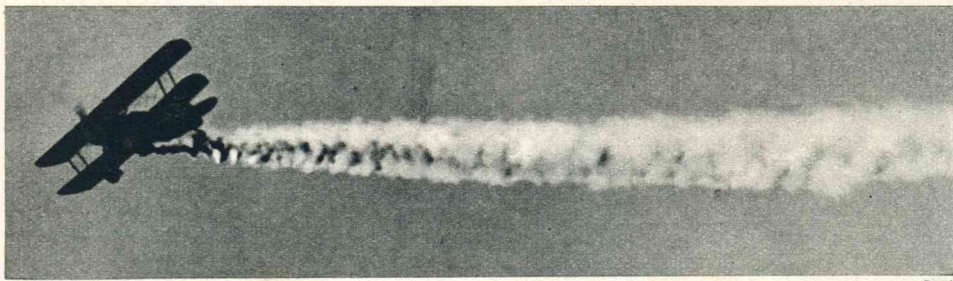
Zoodra de piloot voldoende hoogte heeft bereikt, zoekt hij de rustige luchtlagen op om het effect van elke ongewenschte strooming uit te schakelen. Een druk op den hefboom en de olie begint te vloeien.

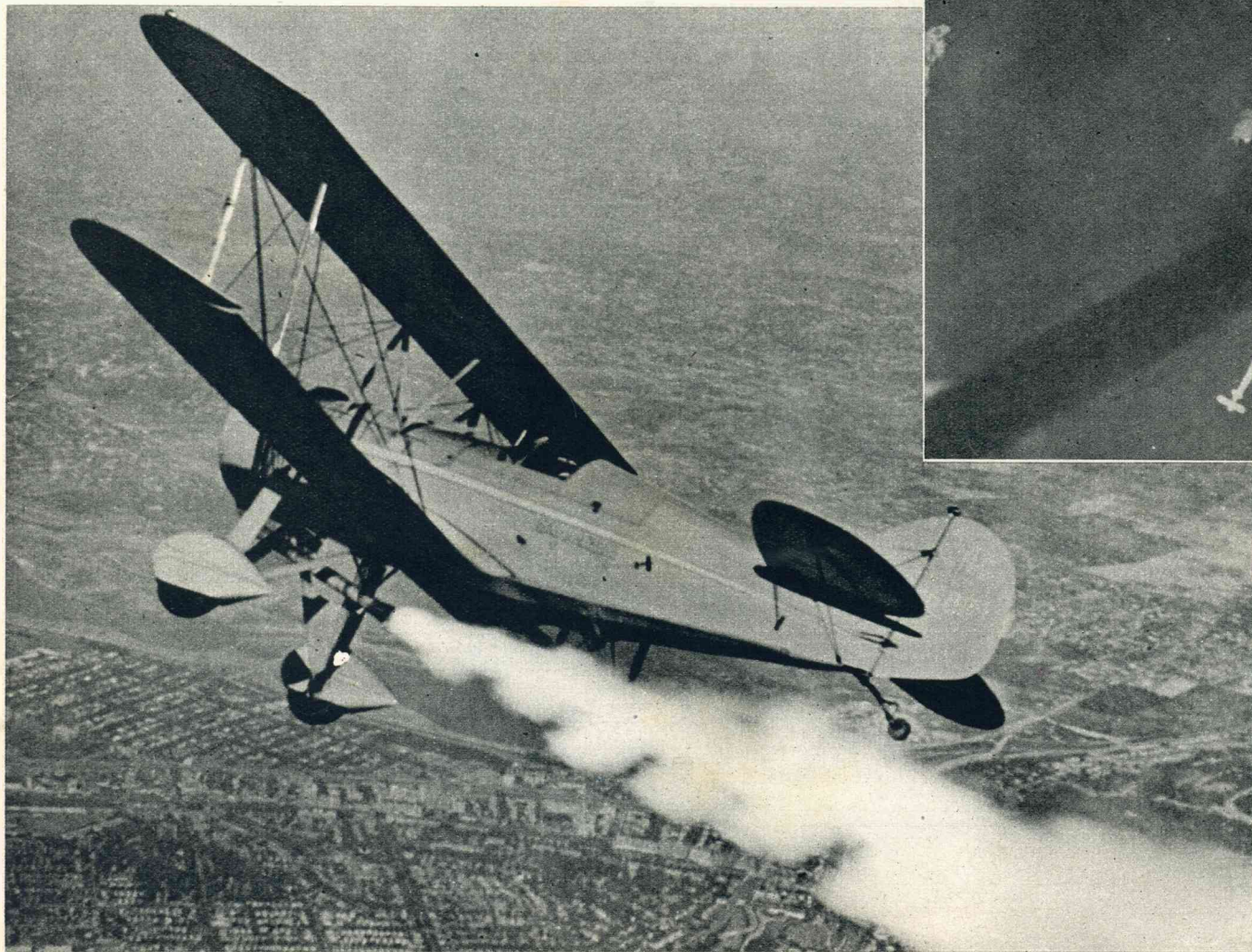
Het Engelsche woordje „fine” zwevend in het luchtruim. Het geheele woord heeft de respectabele lengte van ruim vijftien kilometer, zoodat men hier inderdaad mag spreken van „reusachtige” letters. Gelukkig is het „bord” groot genoeg om dergelijke afmetingen en zelfs nog ruimere toe te laten.

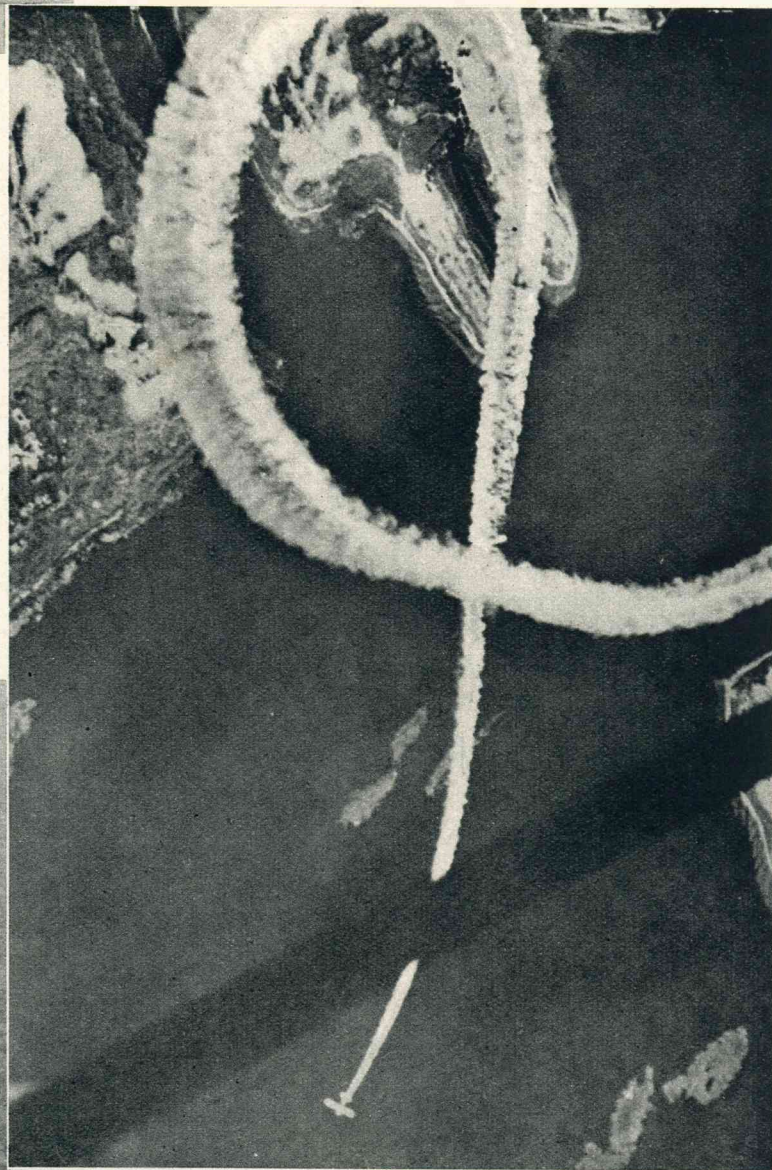
De tank wordt gevuld met de olieachtige vloeistof die den rook moet voortbrengen. Uit de tank vloeit de olie naar een gemotoriseerde pomp, die in verbinding staat met den motor van het vliegtuig. De pomp perst de olie in de uitlaatpijp, waar de vloeistof door de hitte onmiddellijk verdampt en in rook opgaat. De piloot stijgt op met 60 à 90 liter olie voor elke schrijfsbeurt en verbruikt gemiddeld $4\frac{1}{2}$ liter olie per hoofdletter.

Hoe begint de piloot? Hij overtuigt er zich eerst van, dat er geen hinderlijke wolken in de buurt zijn, kiest zich aan den horizon 't een of andere vaste punt, vliegt er recht op af en trekt aldus de eerste rechte lijn of het rechte been van een letter. Velen denken dat de strepen verticaal in de lucht staan, maar dit is meestal gezichtsbedrog.

Menigeen die naar boven kijkt, wanneer zoo'n piloot aan het schrijven is, zal zich afgervraagd hebben: hoe breed zijn die strepen nu eigenlijk wel? Gemiddeld neemt elke rookkolom een breedte aan van 150 meter.

De letter e is wel een van de moeilijkste. Oppassen is dus de boodschap, want de piloot kan niet terugkeeren om een letter die fout is weg te schrappen en opnieuw te maken. Wat eenmaal geschreven is, blijft geschreven, totdat de wind het uit elkaar heeft gedreven of het uit zichzelf is verwaaid.

Op een hoogte van 3500' à 4000 meter wordt de uitlaatpijp voor den rook geopend en de kurre of streep van de beginletter van het woord wordt getrokken.

Fraai gebreid jongensbadpak

(LEEFTIJD PLM. 15 JAAR)

HET MODEL IS OOK VOOR EEN HEERENBADPAK TE GEBRUIKEN

Dit jongensbadpak, dat van een buitengewoon apart model is, zal, vooral nu het tegen de vacaties loopt, nog zeer goede diensten kunnen bewijzen.

Als materiaal heeft men noodig: 100 gram dunne crêpewol (rood) en 1 paar breinaalden nr. 2½. Verder gebruikt men voor versiering en garneering nog 4 witte ringen, een witten riem en 10 gram witte wol.

Broekje. Dit wordt in twee gelijke helften gebreid. Men zet 31 steken op en breit vervolgens:

1e naald: recht en op het einde van de naald 3 st. erbij maken.

2e naald: averecht en op het einde van de naald 3 st. erbij maken.

3e naald: recht en op het einde van de naald 56 steken erbij maken.

4e naald: averecht en op het einde van de naald 56 steken erbij maken.

Men heeft nu in het totaal 149 steken op de naald.

Alle volgende heengaande naalden worden recht en alle teruggaande naalden worden averecht gebreid.

5e naald: 59 r., 2 steken te zamen breien, 27 r., 2 st. te zamen breien, 59 r.

7e naald: 59 r., 2 st. te zamen breien, 25 r., 2 st. te zamen breien, 59 r.

9e naald: 59 r., 2 st. te zamen breien, 23 r., 2 st. te zamen breien, 59 r.

11e naald: 59 r., 2 st. te zamen breien, 21 r., 2 st. te zamen breien, 59 r.

13e naald: 59 r., 2 st. te zamen breien, 19 r., 2 st. te zamen breien, 59 r.

15e naald: 59 r., 2 st. te zamen breien, 17 r., 2 st. te zamen breien, 59 r.

17e naald: 59 r., 2 st. te zamen breien, 15 r., 2 st. te zamen breien, 59 r.

19e naald: 2st. te zamen breien, 57 r., 2 st. te zamen breien, 13 r., 2 st. te zamen breien, 57 r., 2 st. te zamen breien.

21e naald: 58 r., 2 st. te zamen breien, 11 r., 2 st. te zamen breien, 58 r.

23e naald: 58 r., 2 st. te zamen breien, 9 r., 2 st. te zamen breien, 58 r.

25e naald: 58 r., 2 st. te zamen breien, 7 r., 2 st. te zamen breien, 58 r.

27e naald: 58 r., 2 st. te zamen breien, 5 r., 2 st. te zamen breien, 58 r.

29e naald: 58 r., 2 st. te zamen breien, 3 r., 2 st. te zamen breien, 58 r.

31e naald: 2 st. te zamen breien, 56 r., 2 st. te zamen breien, 1 r., 2 st. te zamen breien, 56 r., 2 st. te zamen breien.

33e naald: 57 r., 1 st. afhalen, 2 st. te zamen breien en den afgehaalden st. over de te zamen gebreide steken halen; 57 r.

Nu heeft men 115 st. op de naald.

Men breit verder in tricotsteek (heengaande recht, teruggaande averecht) maar bij het begin en op het einde van de 41e, 49e, 57e, 65e, 75e, 85e, 95e, 105e, 117e, 129e en 141e naald breit men telkens 2 steken te zamen.

Boven de overgebleven 93 st. breit men door totdat er in totaal 150 naalden gebreid zijn.

Ten slotte breit men nog 14 naalden 1 recht verdraaid, 1 averecht en kant dan de steken in één keer af.

De andere helft van het broekje is gelijk aan de eerste helft. Nu de beide deelen aan den verkeerden kant flink oppersen en door naden met elkaar verbinden. Vervolgens raapt men 121 steken voor de pijpjes op en breit boven deze steken nog 10 naalden 1 recht verdraaid, 1 averecht. Vervolgens de steken afkanten.

Bovengedeelte: ook dit wordt in twee gelijke helften gebreid.

Men begint met een opzetrand van 6 st. en breit hierboven 20 naalden recht (10 ribbels). Op het einde van de 21e naald maakt men er 1 st. bij.

22e naald: 3 r., 2 a., 2 r., 1 st. erbij maken.

23e naald: recht en op het einde van de naald 2 st. erbij maken.

24e naald: 3 r., 6 a., 1 r., 2 st. erbij maken.

25e naald: recht en op het einde van de naald 3 st. erbij maken.

26e naald: 4 r., 10 a., 1 r., 3 st. erbij maken.

27e naald: recht en op het einde van de naald 4 st. erbij maken.

28e naald: 4 r., verder geheel a. en op het einde van de naald 4 st. erbij maken.

29e naald: recht en op het einde van de naald 5 st. erbij maken.

30e naald: 5 r., verder averecht en op het einde van de naald 5 st. erbij maken. Dan den draad afbreken. Vervolgens breit men nog precies zulk een stukje en breit daarna:

31e naald: recht en op het einde van de naald 5 st. erbij maken. Heeft men dit gedaan, dan worden ook de overige 36 st. van het andere stukje op deze naald erbij gebreid en wel gewoon recht, zoodat men in het totaal 79 st. op de naald heeft. Op het einde van de naald maakt men er 11 st. bij.

32e naald: a. op en het einde van de naald 11 st. erbij maken, zoodat men dan 101 steken op de naald heeft.

Boven deze 101 st. worden nog 40 naalden gebreid (totaal dus 72 naalden). Bij het begin van de 73e en 74e naald worden 8 st. voor het armsgat afgekant. Bij het begin van de 75e en 76e naald kant men 4 st.; bij het begin van de 77e en 78e naald kant men 3 st.; bij het begin van de 79e en 80e naald kant men 2 st.; bij het begin van de 81e, 82e, 83e en 84e naald kant men 1 st. voor het armsgat af.

Bij het begin en op het einde van de averechte naalden wordt de 1e st. in het vervolg steeds recht gebreid om omkrullen te voorkomen.

Boven de overgebleven 63 st. breit men door tot en met de 94e naald.

95e naald: 25 r., 13 st. afkanten (voor den hals), 25 recht.

97e naald: bij het begin van de naald 4 st. afkanten.

99e naald: als de 97e naald, maar nu 3 st. afkanten.

101e naald: als de 97e naald, maar nu 2 st. afkanten.

103, 105e en 109e naald: als de 97e naald, maar nu 1 st. afkanten.

Boven 13 steken worden nu nog 46 naalden gebreid, dan wordt afgekant. (Aan den averechten kant steeds den len en laatsten st. recht breien.) Boven de overige 25 steken breit men recht en moet daarbij tegelijkertijd bij de

96e naald: 4 st. afkanten.

98e naald: 3 st. afkanten.

100e naald: 2 steken afkanten.

103e, 104e en 108e naald: 1 st. afkanten.

Ten slotte boven de overgebleven steken nog 46 naalden breien en dan de steken afkanten.

De andere helft van het bovengedeelte wordt op dezelfde wijze gebreid.

Voor de 6 lusjes van het broekje breit men boven een opzetrand van telkens 6 steken 24 naalden in ribbelpatroon (heen- en teruggaande r.) en kant dan af. Deze lusjes worden op gelijke afstanden (voorkant, zijkanten en achterkanten) aan het broekje genaaid.

Tegelijk met de lusjes naait men ook de ringen vast.

Dan wordt het bovengedeelte aan den verkeerden kant geperst en worden de beide deelen door naden verbonden. Daarna werkt men alle randen van het bovengedeelte en tevens de lusjes met een witten draad om. Tevens maast men op het bovengedeelte nog een motiefje of monogram met witte wol. De ringen worden bovenaan door de 4 patjes van het bovengedeelte gehaald en vastgenaaid.

Breit men het badpak van koordwol, dan kan het ook als heerenbadpak dienst doen. Van het proeflapje, dat men hiervoor brei, moeten 27 steken 10 cm. breed zijn en 50 naalden 10 cm. hoog. De totale lengte wordt dan plm. 75 cm.; de heupwijdte wordt plm. 96 cm.; de bovenwijdte 90 cm. en de taillewijdte 76 cm.

Ons Menu

WAT ZULLEN WE ETEN?

Zondag: Omelet met tuinkruiden.
Kalfsfricandeau.
Snijboonen.
Aardappelen.
Bitterkoekjespudding.

Maandag: Kalfsfricassee.
Postelein.
Aardappelen.
Koude citroenpap met ei-
witschuim.

Dinsdag: Posteleinsoep.
Gehakt in slakropjes.
Aardappelen.
Fruit.

Woensdag: Schotel van tuinboonen met
spek.
Aardappelpuree.
Rabarbercompote.

Donderdag: Groentesoep.
Runderlapjes.
Zomerbiet.
Aardappelen.

Vrijdag: Haring op toost.
Macaroni met tomaten.
Drie in de pan.

Zaterdag: Varkenscarbonade.
Sla.
Aardappelen.
Rijst met bessensap.

heel gaar is, op een verwarmden schotel
glijden, vouw ze in drieën op en geef
ze als voorgerecht, tusschengerecht of
als een warm hapje bij de koffietafel.

N. B. Men kan de omelet ook zonder
kruiden bakken en dan met een of
anderen ragoût vullen. Roert men door
het eiermengsel wat suiker en vult men
de omelet met confituren, jam of
compote, dan kan dit gerecht als toetje
worden gegeven.

SCHOTEL VAN TUINBOONEN EN SPEK (4 PERSONEN)

2½ kg. tuinboonen, 200 gram mager
rookspek, wat peterselie, wat boonen-
kruid, plm. 1 dl. spekvet vermengd met
water.

Kook de gedopte en gewasschen tuin-
boonen op de gewone wijze gaar. Snijd
het spek in niet te dikke schijfjes, doe
het in een koekenpan en laat het met een
deksel op de pan gedurende een half uur
op een zacht vuurtje staan.

Leg nu in een vuurvasten schotel eerst
een laag tuinboonen, dan een laagje
spek en dan de rest van de tuinboonen,
welke laatste met de fijn gehakte peter-
selie zijn vermengd. Giet er het spekvet
met het water overheen, dek den schotel
toe en laat het gerecht gedurende plm.
drie kwartier in een warmen oven staan.

Strooi er voor het opdienen 't gehak-
te boonenkruid overheen.

MACARONI MET TOMATEN (4 PERSONEN)

250 gram macaroni, 8 tomaten, 80 gr.
boter, wat peper en zout, wat paneer-
meel.

Kook de macaroni, die in stukken ge-
broken is, in een flinke hoeveelheid
kokend water met zout gaar. Overgiet
ze vervolgens met koud water en laat ze
op een vergiet uitdruipen.

Bestrijk een vuurvasten schotel met
wat boter, leg hierin de grootste helft
van de in schijven gesneden tomaten,
bestrooi deze met wat peper en zout en
leg er de macaroni bovenop. Garneer
nu den schotel met de rest van de schijf-
jes tomaat, leg hier en daar tusschen
macaroni en tomaten een klontje
boter, strooi er wat paneermeel over-
heen en zet het schoteltje in den oven.
Laat het gerecht plm. een half uur in
den niet te heeten oven staan en dien het
op als warm hapje (in dit geval minder
macaroni en minder tomaten nemen) of
als hoofdgerecht ter vervanging van
vleesch of visch met aardappelen en
groenten.

KOUDE CITROENPAP MET EIWITSCHUIM (4 PERSONEN)

1 liter melk, schil van 1 citroen, 2
eieren, 50 gram suiker, 20 gram maizena,
1 eetlepel poedersuiker.

Breng de melk met het stukje citroen-
schil langzaam aan de kook. Roer de
eierdooiers met de suiker en de maizena
volkomen glad. Klop het eiwit zoo stijf
mogelijk, roer er de poedersuiker door-
heen. Vorm van het eiwit kleine kopjes,
laat deze in de kokende melk glijden
en in 1 à 2 minuten stollen. Haal ze uit
de melk en vermeng nu de eierdooier-
massa van het vuur voorzichtig met de
kokende melk. Doe alles in de pan terug
en laat de pap op het vuur roerende gaar
koken. Verwijder 't citroenschilletje, laat
de pap koud worden en dien ze op met
het eiwitschuim, dat even voor het op-
dienen op de koude pap wordt gelegd.

OMELET MET TUINKRUIDEN (4 PERSONEN)

4 eieren, 4 eetlepels water, 1 theelepel
zout, een mespuntje peper, 1½ eetlepel
fijn gehakte kruiden (selderij, kervel,
peterselie, dragon en desverkiezend wat
ui), 35 gram boter.

Klop de eieren met het zout en de
peper. Voeg er het water steeds kloppen-
de bij en roer er vervolgens de fijn ge-
hakte kruiden doorheen. Smelt de boter
in de koekenpan, laat ze heet, maar niet
bruin worden. Giet het eiermengsel in de
pan, laat het op een niet te fel vuur stol-
len en geef hier en daar een prikje met
de vork in de omelet om te zorgen, dat
ook de bovenste laag gaar wordt.

Laat de omelet, wanneer ze aan den
onderkant lichtbruin geworden en ge-

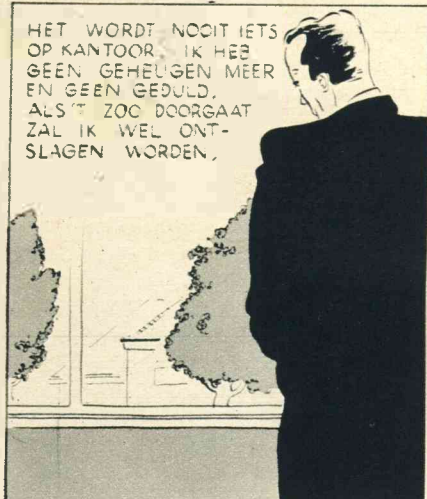
ZIJ REDDE
JAN'S
POSITIE

WAAR KAN IK DAT CONTRACT NOU
GELATEN HEBBEN ?
IK MOET HET VINDEN !

HET WORDT NOOIT IETS
OP KANTOOR. IK HEB
GEEN GEHEUGEN MEER
EN GEEN GEDULD.
ALS 'T ZOO DOORGAAT
ZAL IK WEL ONT-
SLAGEN WORDEN.

ZIJN ZENUWEN ZIJN
BLIJKBAAR TOTAAL IN
DE WAR.
HIJ KRIJGT NATUURLIJK
NIET GENOEG VITAMI-
NE B. GEEF HEM ELKEN OCH-
TEND EEN BORD H-O. DAT
BEVAT VITAMINE B
IN OVERVLOED

HOERA! IK WORD UIT-
GEZONDEN NAAR
INDIË. ZE HEBBEN
MIJ ER VOOR UITGE-
KOZEN.
VOLGENDE MAAND
GAAN WE AL

FIJN ZEG, DAT JE ZOO FLINK
BENT GEWORDEN
DOOR DIE
H-O

Een man kan het niet altijd helpen
als hij prikkelbaar en slecht ge-
humeurd is. Maar al te vaak zijn
„zenuwen” de schuld. En in die
toestand zult U geraken, wan-
neer uw gestel gebrek krijgt
aan de onontbeerlijke zenuw-
voedende Vitamine B, die zoo
rijkelijk voorkomt in H.O. en
Quaker havermout. Omdat het
lichaam van Vitamine B geen
voorraad kan maken, moet U
uw bord H.O. of Quaker geen
dag overslaan. Bovendien zijn
H.O. en Quaker havermout zoo
bijzonder lekker en zal uw heele
gezin er dol op zijn!

GRATIS BESCHIKBAAR

zolang de voorraad strekt, ons han-
dig receptenboekje met vele smakelijke
havermout-recepten.

Aanvragen
te richten
aan
Quaker,
Afd. A,
Postbus
905, Rot-
terdam.

H-O en QUAKER havermout

WATER, ZAND EN ZON

geldt nog altijd de onderwetsche en verreweg meest praktische badjas van frotté. Daarnaast wordt de markt overstromd met linnen en cretonne jassen, die in vele gevallen echter toch gevoerd zijn met het poreuze frotté. Tenslotte de luxe-badmantel van fijne wollen jersey, die sterk getailleerd is en tot op den enkel valt. Op het gebied van badmutsen is het nieuwste de rubber-kap, die van binnen een extrarand heeft, zoodat het gevaar dat er water binnendringt werkelijk minimaal wordt. En al die prac-

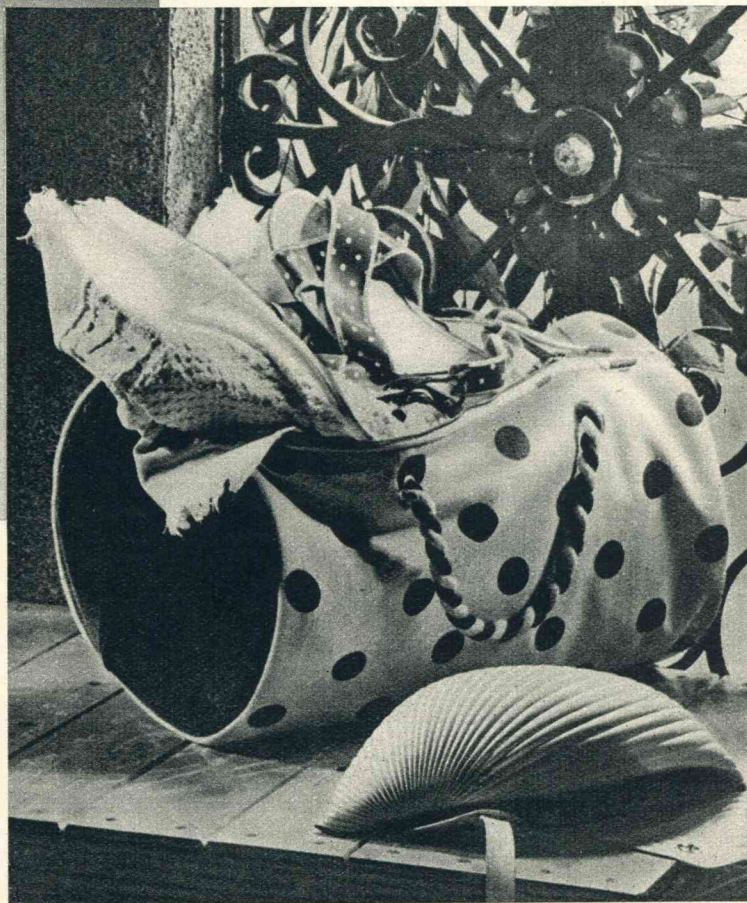
Het genot van een frissen duik in het koele water maakt elken zonnedag tot een feest.

De zwemsport wordt steeds meer populair en vormt in vele gevallen het lichtpunt van een langen arbeidsdag. Daarom is er ook welhaast geen enkele zomer-garderobe compleet zonder een min of meer uitgebreide zwemuitrusting. Eerst komt het badpak. Kleurige badcostuums met velerlei bonte patronen als vischjes, sterren, bloemen, ja zelfs verkeerstekens en vlaggen zijn nu gewild. Daar de zuiver wollen badcostuums den besten pasvorm hebben, is het verblijdend, dat ze ook in de bescheiden prijsklasse gebracht worden. Dat een vrouw van smaak zich nooit zal wagen aan minder welvoeglijke modellen behoeft wel geen betoog.

Naast het wollen badcostuum is er het aardige strandpakje voor degenen, die nog wat na-zonnen. Vlotte korte jurkjes, die voor een verblijf buiten het water om meer dan één reden de voorkeur verdienen boven het badpak en de zon genoegzaam vrij spel laten om armen en heenen te bruinen. Dat zelfs die jurkjes, hoe decent ze op zich ook zijn, gereserveerd dienen te blijven tot het badterrein, spreekt wel vanzelf.

Ten slotte hebben we den badmantel, die van wel zeer verschillend materiaal gemaakt wordt. Als eerste

tische badspullen — de gummi-badschoentjes inclus — pakt men in een van die aardige moderne badtassen, die van binnen uitgevoerd zijn met rubber. We zien tassen van grof wit linnen, die versierd zijn met velerlei figuren van blauw of rood lakleer, en ook tassen van cretonne. Het allernieuwste en daarbij uiterst praktisch is wel de badtasch, die van binnen in twee afdeelingen verdeeld is, één voor het natte, één voor het droge goed.

VOOR ZWAARDERE FIGUREN

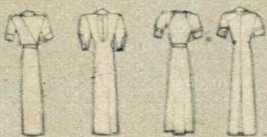
66. Japon van effen shantung, schuine overslag, gegarneerd met knopen, donkeren kraag en manchetten. Benodigde stof: 5 m. à 80 cm. breed.

67. Japon van gestreepte zijde, met ingezette stukken van dwarse strepen. Benodigde stof: 4.50 m. à 96 cm. breed.

68. Gebloemde japon, effen vest, gegarneerd met plissé. Benodigde stof: 4.50 m. à 96 cm. breed.

69. Japon van effen stof, gegarneerd met twee rijen knopen, kraag en manchetten met tres. Benodigde stof: 3.50 m. à 130 cm. breed.

VERKRIJGBAAR IN DE MATEN 46, 48, 50, 52.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger: door girostorting op No. 295631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

Mevr. C. G. te Den Haag. Organdie-japonnen kunnen in een even lauw (bijna koud) sopje van een onschuldige zeepsoort worden gewassen. Zeer goed naspelen (bij het spoelwater een scheutje azijn doen) en de jurk stijven met behulp van een paar blaadjes witte gelatine, die u tevoren even in heet water oplost en welke oplossing u dan bij het laatste spoelwater voegt.

Mevr. P. te Breda. Uw geelgeworden ivoren halsketting kunt u weer mooi wit krijgen door hem een poos in witte terpentijn te leggen. Ook met behulp van 3 % waterstofsperoxyde is in dit opzicht vaak veel te bereiken.

Wat uw beige en bruin leeren handschoenen betreft, u kunt deze het beste aantrekken en dan het leer stukje voor stukje afnemen met een watje of lapje, dat in een zeer vet lauw zeepsopje is gedrenkt.

L. S. te Maastricht: Uw palm heeft zieke wortels, als de bladeren bruine punten gekregen hebben. Verkeerd water geven is daarvan de oorzaak. Uw palm waarschuwt u niet zooals andere planten. Als de bruine bladpunten komen is het te laat.

U moet daarvoor gaan verpotten. Dat verpotten is ook noodig, als de wortels zich boven de pot uitwerken. In uw geval dus dubbel nuttig!

U haalt de plant uit den pot, maakt de wortelkluit goed schoon en snijdt alle bruine worteldeelen er zorgvuldig

uit. De wonden bestrijken met houtskoolpoeder. Het onderste deel van de wortels kunt u afsnijden.

U neemt een ietsje grooteren pot. Een mengsel van bladaarde, graszodengrond en wat scherp zand is een uitstekend mengsel. U moogt er een klein beetje klei bijvoegen. Stevig oppotten. De bruine punten kunt u afknippen, doch u moogt niet in het groen knippen, want dan gaat het bruin worden verder. Een klein randje laten zitten.

In de toekomst moet het bruin worden van de bladeren worden voorkomen. Daartoe moet u in den winter weinig en in den zomer slechts naar behoefte gieten. Als de aarde droog aanvoelt, dan den pot doopen in lauw-warm water tot het borrelen ophoudt en dan het lekwater later weggooien.

Veel sproeien met een duimspuitje is uitstekend. Den pot af en toe in een malsch regenbuitje zetten.

NUTTIGE WENKEN

Gaan we met vakantie, dan kunnen we toch zorgen, dat onze planten geen water te kort komen. Hiertoe nemen we nl. een aantal wollen draden, leggen het eene uiteinde daarvan in een emmer water, die b.v. op tafel staat, en het andere uiteinde in den bloempot. De planten zuigen nu automatisch zooveel water op als ze noodig hebben.

Oudbakken cake kunnen we weer „versh” maken, door ze in melk te doopen en vervolgens in een even verwarmden oven op te warmen.

Een geur, die men graag weer ontmoet...

... is typeerend voor Lohse Uralt Lavendel. Van zwoele, bedwelmende geuren heeft men spoedig genoeg, doch Lohse Uralt Lavendel wint aan waardeering, naarmate men haar langer gebruikt. Eenig in haar soort is de weldadige frisheid. Bovendien is de mooie flacon, die maar 75 cents kost, zoo handig, dat er in elk handtaschje een plaatsje voor vrij is.

Gisteren?
Vandaag?
Morgen?

Iederen dag is voor de moderne Nederlandsche vrouw voortaan een dag zonder angst. Dank zij Nefa, het ideale damesverband, heeft zij de critieke dagen niet meer bevreesd tegemoet te zien, maar weet zij zich beschermd tegen al de onaangenaamheden van deze geregelde periode. Door zijn sterk absorbeerende eigenschappen en wonderzachte samenstelling, komt Nefa het geheele gestel ten goede. Onzichtbaar, zelfs bij het luchtigste zomertoiletje, reukloos, veilig en hygiënisch, doet Nefa U heelemaal U-zelf zijn. Let echter op dat men U de echte Nefa verkoopt: NEFA, het 100% Nederlandsche Damesverband.

Oranje . . . 25 ct.
Blauw . . . 35 ct.
Groen extra 50 ct.

Bovenstaand controle merk van de Rijksniveaueidssdienst garandeert U: 100% Nederl. fabrikaat.

